

УЧЕНИЕ НА ХРАМА

том 3

НИВА НА ФОРМАТА

Всяка форма в природата е външен символ на една или друга вътрешна истина, качество или сила. Състоянията също са сродни на формите. Някои неосведомени хора отричат необходимостта от каквито и да било форми, отнасяйки всички религиозни форми и церемонии към областта на суеверията. Такива хора изобщо не могат да разберат, че самите те не са нищо повече от форми, проектирани върху екрана на времето, форми, благодарение на които вътрешните сили и качества намират външно изражение. Но независимо от всички отричания, те все пак са принудени да отстъпят пред обкръжаващите обстоятелства и условия на живота; а това означава, че те също се подчиняват на формата, независимо дали искат това или не. Формите (в това число и нашите собствени) са символи, с помощта на които душата предава истините и ги възприема.

В „Бхагавадгита“ има разказ за това как Кришна показал на Арджуна във видение божествената форма, включваща в себе си всички форми. Виждайки я, потресеният Арджуна възкликнал: „Аз те виждам от всички страни, в безкрайно множество форми, с множество ръце, стомаси, уста и очи. Но аз не виждам в теб нито начало, нито среда, нито край, О вселенски Господ, форма на вселената! Аз виждам, че твоята сила е безпределна, ръцете са неизброими, слънцето и луната са твои очи и от тях излиза огън и пламък, подчинявайки цялата вселена на твоето могъщество. Земята, небето и космоса, и всяко ъгълче в трите сфери на вселената са изпълнени само с теб. Виждайки те такъв, докосващ се до небесата и сияещ с такава слава, най-съкровения дълбини на моята душа изпадат в смут и аз губя спокойствие и увереност. Гледайки в твоето лице, подобно на смъртоносен пламък, аз не виждам нито небето, нито земята и не намирам мир. Смили се над мен, О Повелителю на Боговете, Дух на Вселената“.

Природата по своята същност е религиозна и постоянно променящата се панорама на безкрайните изменения, ставащи около нас, не е нищо друго, освен церемониал, призван ежеминутно да напомня на душите на всички вещи за техния божествен източник. Този церемониал на живота като неудържим поток увлича напред молекулите, хората и световите. Всички вещи се прекланят пред неумолимия закон на гравитацията или неговите съответствия. В междузвездните пространства безбройните светове играят отредените им роли в небесните церемонии: планетите взаимодействат с планетите, звездните системи – със звездните системи. Слънцето и планетите са по същество живи клетки, корпускули, движещи се в кръговрата на великия вселенски поток на живота, изливащ се и отново вливащ се в Сърцето на Битието. Така се осъществява подхранването на външната вселена – символичното изображение и тяло на Бога; и така в нея се поддържа равновесие, здраве и хармония. Това е космическият церемониал, в който ние можем да прочетем посланието на духа, преведено на езика на

материята, и посланието на материята, жадуваща освобождение и завръщане към духа.

Същият този церемониал на живота се извършва и в нашите физически тела. Кръвта е символ на силата, циркулираща в аурата. Тя излиза от сърцето и се завръща в него, преминавайки през очистване, за да започне новата, поредна обиколка на своето циклично движение в изпълнение на мисията на духовното възраждане на огромното множество малки животи, съставляващи тялото. Съответстващите жизнени потоци по същия начин действат на всички равнища на Битието в нашите астрални, психически, ментални и духовни тела или принципи. И установяването на съвършено взаимодействие между всички съответстващи една на друга сили на всички нива означава придобиване на майсторство.

Сърцето е символ на синтетичния център на истината. Ауричното сърце на човека е разположено точно на средната линия на тялото, между дясната и лявата гръд. Символично то се изобразява понякога във вид на звезда. Сега физическото сърце на човека се помещава в лявата страна с редки изключения, които медиците считат за аномални.

В процеса на еволюцията и съпътстващата я хармонизация на вътрешните и външните сили на човечеството физическото сърце постепенно ще се премести в централната точка – в точно съответствие с вътрешния сърдечен център на ауричното тяло. Средната линия е линията на равновесие.

Истинската свързваща сила на живота се явява Христос. Той е велик Учител, обединител и унификатор, тъй като Той е върхът на всички сили. Вие няма да Го откриете нито на едната, нито на другата страна на вълната, тъй като Той е на самия ѝ гребен, където двата полюса – позитивният и негативният – се събират в централната точка (или центъра), завърщайки Троицата в състояние на Единство. Тук всички полярности (както те съществуват в разбирането на човешкия разум) се сливат и изчезват. Топлината и студът, светлината и тъмнината, активността и пасивността, мъжките и женските качества, позитивното и негативното, дясното и лявото, ненавистта и любовта – всичко това се разтваря в централната точка, където се събират противоположностите и където се ражда третата сила – силата на истинското Единство и истинската Любов, истинска, защото тя е способна еднакво да обича всичко добро и всичко зло, и със своята любов привлича към Себе Си всичко, което е на по-ниските нива (или състояния), създавайки по този начин нещо ново – нов елемент или нов свят.

Доброто и злото на нашето ниво са относителни състояния, или символи. И привързаността към едно от тези състояния скована и забавя прогреса на човека така, както и привързаността към другия. Следователно ненавистта също ни привързва към обкръжаващите хора и условия, както и любовта; и така ще бъде докато ние не достигнем висше равновесие. Ако може да се унищожи цялото съществуващо в света зло, значи заедно с него трябва да изчезне и доброто. Сенките са също така необходими, както и светлината, за да придадат отчетливост и съразмерност на условията и състоянията, изобразени върху великото платно на живота. Средната точка е мястото на успокоение и хармония.

ТВОРЕНИЕ НА ДУШАТА

Материята, силата и съзнанието са единни. Засега аз нямам право да ви разказвам много за числата. Обаче вие сте свободни самостоятелно да разгадавате техните тайни, ако можете. Аз не мога, а и не искам да препятствам на вашето изследване и проникване в каквито и да било тайни на природата, макар че това не ме освобождава от отговорност. Аз вече ви казах, че числата във висша степен са свещени и тяхната тайна се разгласява само в крайно редки, изключителни случаи. Аз бих могъл да постъпя така, както правят много други: да ви съобща последователността на числата зад всяка вещ и в същото време да ги съпровожда с такова количество алегии и недомълвки, че вие все едно няма да можете да проникнете в тяхната тайна. Но аз не считам това за правилно и затова съм принуден да заявя, че засега не мога да ви просветя по този въпрос. Ще трябва да почакате.

Тронното възвишение на великия Храм е обогатено с всички цветове. Но един цвят е малко по-ярък от другите, указвайки ясно по-успешния напредък по тази конкретна линия на развитие, в сравнение с останалите. В някои случаи привежданията в наставленията аналогии позволяват да си съставите ясна представа за тези линии на развитие, но понякога изводите се оказват неправилни. И това е една от темите, които ще бъдат предложени за обсъждане, когато постъпят съответстващите наставления.

В един от неотдавнашните уроци беше засегната тема, която може да ви помогне да се справите с много неща, с които може би ще ви се наложи да се сблъскате: аз говоря за онагледяване на процеса на сътворение на вселената. Първият Син на светлината (първата Жертва) се е придвижил от точката на проявление толкова далеч, доколкото му е позволил това движещият импулс, или темпото, първоначалната вибрация, а после, придържайки се към същата тази линия, се е върнал към центъра. За създаването на тези точки на светлина той е пожертвал само своето тяло. Неговата душа и дух са оставали там, където са били винаги. Когато той се е върнал в точката на проявление, е настъпила пралайя. После, вече в новото проявление, е възникнала Троицата. Но тази Троица е бил отново Той, Единият (както и в този случай, когато впоследствие са възникнали Седемте). Той за пореден път се е върнал в пралайя и отново излязъл от нея, вече с друга вибрационна честота. Този път Единият се е превърнал в Седем. Така еволюира вселената. Но има колелца вътре в колелата. Така че еволюцията на планетата протича в съответствие със същите тези закони, по които и еволюцията на цялата вселена; и животът на всеки проявен атом представлява практически нейно точно съответствие, тъй като всеки атом също трябва да се върне, следвайки по-рано преминатата линия.

Действието на космическите сили е насочено като цяло не към това да се отдели някой един конкретен цвят, а към това да се предостави на всички възможност да се проявят с еднаква сила и следователно към това да може всяка индивидуална същност да расте, както расте дървото, когато е свършено от всички страни и пропорционално, и нито един цвят не се откроява, но всички те са представени в балансирано отношение. Това правило е справедливо по отношение на всеки лъч, както и към целия космос; и то остава неизменно навсякъде.

Когато личностите са много, всички те са принудени да останат на низшите нива на проявление. Казано по-просто: само когато се извършва съединение,

осъществявано на основата на същите тези принципи на висшестоящото ниво на астралните тела, формиращите се при това струпвания от атоми образуват единно тяло. Ако личностите са толкова много, то това е само защото индивидуалностите все още не са достатъчно развити, за да поберат в себе си всички сили, свойствени на единната същност, поради което на тези сили се налага да се разпръснат в значително по обем пространство. Под „низши нива“ аз подразбирам астралното и физическо тяло.

Когато душата напусне нивото на низшия астрал (по обратния път), тя постепенно започва да се слива със своя собствен лъч. При това атомите на всяко ниво временно се връщат в масата универсална материя, докато не бъдат отново призовани за поредното проявление. Местонахождението на душата след излизането от тялото зависи от нивото на развитие на нейната низша личност. Ако душата е натрупала немалък опит, успяла е да усвои всичко, което е натрупала и сега е готова да направи крачка към по-високото стъпало, тя се оказва на нивото на висшия астрал. И тогава душата, дотогава проявяваща се на низшето ниво в две тела, при завръщането ще се окаже вече проявена само в едно единствено тяло.

Като символ на груповата душа служи седмолъчната звезда – седем пъти по седем, или четиридесет и девет. Има и други фигури, изобразяващи нейното завръщане, по-точни от тези, които аз споменах преди. Но сега не мога да ви разкажа за тях. Една от тези фигури е изобразена на пода на Храма: тя много точно символизира това завръщане, в което вие някога ще се убедите сами. Всички тези символи са отразени в египетските пирамиди, особено в тази, която наричат Велика.

Еволюцията на всички животи прилича на така наречената прогресия от геометрични фигури; макар, разбира се, дадената илюстрация да не може да даде адекватна представа за истината, тъй като в действителност линиите представляват живи същества, а така наречените геометрични фигури в действителност се състоят от еволюираща субстанция (както и цялата материя, сила и съзнание). Всяко духовно същество е линия. И всеки проявен атом притежава собствена индивидуалност.

МИСЛЕНО АКЦЕНТИРАНЕ

Само много малко от хората някога са се замисляли за тези качествени изменения, които произвежда в нашето тяло акцентирането върху определени думи във всекидневното общуване. Достатъчно е да се проследи играта на емоции в собствения разум и да се обърне внимание на тяхното въздействие върху различните органи на тялото в момента на речта, за да се придобие известна представа за хода на измененията, извършвани с течение на времето в плътната субстанция от постоянното емфатично повтаряне на една или друга дума. Силата на навика е твърде добре известна, за да има нужда да говорим за нея подробно. Затова е лесно да се разбере, че усиляването посредством повтарянето акцентировка върху някоя дума не само привежда в действие могъща форма на енергията (звук), но и я усилява и преумножава всеки път, когато вие отстъпвате пред изкушението отново да използвате тази дума в своята реч. Опитайте, например да проследите изражението на лицето на човека, склонен често и нарочно да повтаря

местоимението „аз“ в своята реч. Ако вие добре се ориентирате в човешките характери много скоро ще забележите, че в този човек все по-силно се проявяват такива качества, като егоизъм и самомнение. Същите, макар и по-малко изразени изменения предизвиква честото използване на местоимението „аз“ в писмената реч. И макар че в този случай то може да не се откроява с нищо външно, вложената в него мислителна сила произвежда аналогичен резултат.

Ако ви се удаде да възпроизведете акорд и да съхраните в своето съзнание неговото звучене, генериращо лечебна сила за поразеното от болест тяло и в същото време да чуete акорда, създаван от прочувствената и искрена клетва, вие няма да забележите между тях никаква разлика, тъй като в двата случая е задействана една и съща форма на енергия. Например всяка форма на активно действаща енергия се дели на седем нива и всяка нота или тоналност събужда една от формите на енергията, на която са присъщи определено ниво на мощност и определена сила на звука. По такъв начин една и съща тоналност, притежаваща определена сила и гръмкост, винаги произвежда един и същ ефект. Ако в момент на ярост вие хвърлите богохулна дума, произнасяйки я с цялата енергичност, вие събуждате същата тази форма на енергията, която би могла да създаде казаната от вас лечебна дума, произнесена със също такава сила. Обаче разликата в нивото на активизираната енергия ще доведе до това, че резултатите от нейното действие също ще бъдат различни: единият от тях ще бъде добър, другият – зъл. По същия начин действието на електрическата енергия може да бъде насочено към добри или лоши цели в зависимост от нейното ниво (или напрежение).

„И Духът се носеше над повърхността на водите“. В тези думи от Книгата Битие се съдържа ключът към всички прояви, тъй като Духът е Воля, Огън, Акаша, а Водата – това е Хаос, Ефир, Огледало, в което се отразяват акашовите образи, създавани от божествената воля. Когато неофитът осъзнае, че динамичната сила, привеждаща в движение ефирната основа на всеки атом на проявената материя (било то орган на физическото тяло или цял свят) представлява имперсонална воля, той започва да разбира и това, че изменението на движението и вибрациите на тези атоми са подчинени на индивидуалната воля. И само от безпристрастността и безкористността на личността зависи доколко добре ще се получава това при нея и какви резултати ще принесат на нея самата нейните опити да произведе тези качествени изменения, а също и от нейната способност да концентрира своята индивидуална воля в зададена точка. Ако действащият субект се ръководи преди всичко от егоистични мотиви, то, колкото и щателно той да ги скрива, продиктуваните от тези мотиви действия няма да донесат нищо друго, освен мъка и страдания както на него, така и на тези, към които тези действия ще се окажат насочени. Затова „омийте своите тела и станете чисти“ в най-строгия смисъл на това предписание, преди да се решите да подчините на своята воля силите на природата.

Предизвикваната от различни причини стагнация на жизнените потоци в един от органите на тялото представлява най-честата причина за болест. И нееднократната, систематична концентрация на вниманието върху базовата (или ефирна) субстанция на този орган е способна да насочи в промеждутъците между болните клетки усилен приток на кръв, която ще измени вибрациите на атомите и по естествени канали ще изведе болестотворните микроби, струпали се в болния

орган, отслабвайки по този начин налягането върху него, намалявайки топлинните вибрации и отваряйки достъп до него на чиста жизнена сила, която от този момент ще може безпрепятствено да достига до всеки атомен център на този орган.

Така изглежда механизмът на всяко ментално, или психическо изцеляване, както и да го наричаме ние. И това е наистина самият Христос, силата на Любовта, силата на Привличането, чистият Живот или Прана. Но да приведе в движение тази сила на Христос, увеличаваща или забавяща темпа на вибрациите на атомната субстанция на болния орган, може само Абсолютът, Бог, Бащата-Майка или божествената Воля.

ИЗКУСТВОТО НА ЖИВОТА

Окултизмът е изкуство на живота. Много хилядолетия великите религии и великите религиозни учители и философи са обучавали човечеството на основните принципи, върху които трябва да се изгражда всяка велика цивилизация, ако тя не желае да се зарази с алчност и егоизъм.

Обаче колкото и да е странно, независимо от знанието на тези велики истини човечеството никога не ги е следвало на практика; и в резултат в продължение на хилядолетия ние виждаме все тази същата алчност, същия егоизъм и същите войни. Казано по друг начин, човечеството така и не е овладяло изкуството на духовния живот.

Сега мнозина признават, че ние живеем в месиански цикъл. И божественото въплъщение се труди заедно с хората на тази планета за създаването на условия, способни да направят науката религиозна, а религията – научна. Това ще позволи да се внедрят великите духовни истини в човешкия живот и да се разкрие нов порядък на вековете. Над човечеството ще изгрее зората на новото съзнание, благодарение на което хармонията, царяща на небето, ще се установи също и на земята.

И на всички нас е дадена възможност да помогнем за постигането на тази цел, преобразявайки егоизма в безкористност, слабостта – в сила, а равнодушието – във Вселенско Братство, което ще донесе на земята мир и на хората – благоденствие.

Повсеместната депресия, поразила сега цялата планета, е следствие от действието на божественото въплъщение или аватарна сила, стремяща се да избави света от деструктивните елементи. И затова да изпълним цялата своя природа с доброта, радост и всичко, което ни увлича към съзидателен труд. По този начин ние ще неутрализираме негативната страна на природата, желаеща да ни върне в състоянието на хаос. Това е безценна, наистина златна възможност за нас – да се трудим заедно с божествените Същности за осъществяването на великия замисъл.

ПРИТЕГЛЯНЕ И ГРАВИТАЦИЯ

Полюсите на гравитацията са позитивен и негативен, мъжки и женски. Това е точката, където споменатият по-горе поток се оказва прекъснат. Това е неутралният център на силата, проявяващ се по същия начин, както и в случая

когато позитивният и негативният аспекти на електричеството достигат точката на равновесие благодарение на усилването на вибрацията.

Тази сила на човешкия магнетизъм се проявява между двама противоположни по своя характер и устременост хора веднага щом встъпят в тясно съприкосновение един с друг на физическо равнище. И само от това дали на единия или на другия, или на двамата заедно се удаде да достигнат точката на равновесие, съответстваща на неутралния център, изцяло зависи ще бъде ли преодоляна силата на магнитното притегляне между тях и ще може ли единият да излезе изпод властта на другия. Но ако двамата се намират в момента на срещата на еднакво високо ниво на развитие, те ще създадат по-възвишена форма на магнетична сила, действаща на по-високостоящото ниво на живот. И тогава техните усилия ще се преместят в други сфери на приложение: например от физическото ниво към менталното или от менталното – на висшето астрално. Подобно преместване по естествен начин влече след себе си активизиране на прилаганите усилия, но и природата на препятствията, с които се налага да се сблъскват, като и ограниченията, които ще се наложи да се преодоляват, също се променят. И колкото повече сила и жизнена енергия придобие при това човекът, толкова по-значителна ще бъде постигнатата в крайна сметка победа.

БОЖЕСТВЕНИЙТ СТАТУС НА АВАТАРА

Окултният ученик, признаващ учението на майсторите на мъдростта за илюзорния характер и непостоянството на цялата материя на физическо ниво и за реалността и здравината на трите висши от седемте състояния на проявения живот (а именно Атма, Буддхи и Манас), е напълно готов да признае твърдението, съгласно което Христос (или Буддхи) „първородният син на Бога“ в действителност представлява състояние на енергията независимо от това, че възможността да се убеди в истинността на даденото твърдение от собствен опит се намира далеч зад пределите не само на познавателната способност, но и на въображението на човека на сегашния етап от неговото съществуване. Казано е, че това състояние на енергията представлява по същество духовна Светлина – първоизточникът на всяка светлина. Тази светлина се отразява в разума на човека, а също и на всички други същества, към каквото и ниво те да се отнасят. По такъв начин всеки човек е потенциален Христос.

Колкото по-ярко е просветлен от отразената светлина на Христос разумът на нормалното човешко същество, толкова по-бързо този разум поглъща, усвоява и излъчва по-нататък енергията на тази светлина, приближавайки се по такъв начин към еволюционното състояние, откриващо му достъп до един от най-високите нива на проявения живот – нивото на аватара, достигайки което той ще бъде готов да обяви открито на света за своята мисия. Напълно подготвеният аватар притежава абсолютна власт над физическия живот и смърт, и над цялата материя, образуваша формите на низшите нива на живота. Той вече е преминал през мириадите животи на тези низши нива, както и през множеството високи стъпала на учителството преди да достигне състоянието Буддхи, намиращо се на прага на съвършенството, което трябва да стане за него следваща крачка. Той става индивидуален Христос – Спасител на расата, към която принадлежи по правото на еволюцията.

В началото на всеки велик век, на ранните стадии на манвантарата аватарът, кармично съединен с представителите на предходната велика раса, се въплъщава в тяло на дете, достига зрялост и в края на краищата провъзвестява своята мисия на учител и, следователно, на Спасител за всички тези, които могат и са готови да го признаят.

Ако Егото на аватара е достигнало буддхично състояние на живота или, евентуално, вече е преминало в него, за него повече няма необходимост да се превъплъщава в тялото на дете на земята или на някоя друга планета от същата тази Слънчева система. Той вече е създал за себе си форма аналогична на тази, която са видели учениците на Исус по време на неговото преображение: сияещо в слава тяло, наричано понякога одеяние нирманакая.

Физическият човек е способен да види това тяло само със своето вътрешно зрение. За чувствата на такъв страничен наблюдател, намиращ се на физическо ниво, тялото нирманакая на великия Буда би изглеждало като ослепително сияещо слънце. И ако в процеса на еволюцията на днешната човешка раса нейните вибрации се изменят дотолкова, че отворят вътрешното зрение на нейните представители, хората ще могат да видят Буда или Христос също така ясно, както са видели аватарите, слизащи на земята във физически тела.

ПРАВИЛНО И НЕПРАВИЛНО ДИШАНЕ

Крайно необходимо е да се осъзнае важноста на правилното дишане. Вдишването и издишването трябва да бъдат съразмерни; обаче сега между тях се наблюдава явен дисбаланс. В болшинството от случаите човек диша, както се казва, на пресекулки. Едва ли си струва да се надяваме, че ще ни се удаде някак забележимо да повишим културата на дишане на възрастната част от днешното поколение хора; затова възлагаме всички надежди на децата, които са се родили неотдавна или ще се родят в близко време в нашия свят. Детето може да се научи да диша правилно така, както и да говори правилно. И ако хората разберат доколко важно е това – да дишат правилно – те, разбира се, ще прилагат много повече усилия, за да обучат на това изкуство собствените деца.

Ако физическият човек би могъл, отваряйки очи, ясно да разгледа пред себе си Христос (Сина Божи), той би видял сияеща с ослепително бяла, леко опалова светлина сфера с огромни размери. В тази сфера, съответстваща на човешката аура, се намират неизброимо множество центрове на сила, съответстващи на органите, съединенията, нервните възли и т.н. на човешкото тяло. Всеки от тези центрове на сила би изглеждал за физическия човек като точка с определен цвят, също така прекрасна и ослепително ярка, както и външната сфера. И разликата между тези центрове се състои не само в цвета (в обичайното за вас разбиране на тази дума), тъй като всеки от тях включва в себе си милиони съзнателни животи. Тези животи се намират в подчинение на волята на Христос, Небесният Човек и под нейно управление. В човешкото тяло органите, съответстващи на споменатите от мен центрове също се формират от милиони малки животи, наричани клетки. И във всеки човешки орган, например в черния дроб, присъства цвят, съответстващ на цвета на аналогичната, в дадения случай чернодробната, област на сферата на Христос. Малките животи на човешките органи се контролират от волята на

човека, ако той вече се доближава до линията на съвършенството; но ако човекът засега е несъвършен, те се подчиняват на същите вибрационни честоти, както и цялата природа на този свят, в който те съществуват.

Всяка мисъл и всеки импулс на волята предизвикват изменение в живота на един или няколко органа на физическото тяло; така че дишането, съпроводено с волево усилие, може да означава или живот, или смърт за милиони малки животи. Дишането е способно да отнесе създаваната от волята и мисълта отрова до най-далечните ъгълчета на всеки орган и с това да го разруши. В това свойство на дишането се крие причината за многото непонятни болести, поставящи в задънена улица медицинската наука от древни времена. Веднага щом човешкото дишане се учести, например под влияние на гняв, то започва да генерира вибрация, която действа по същия начин, както смъртоносната отрова. И най-слабият орган, приемайки доза от тази отрова, получава раков тумор или още някоя от множеството разрушителни болести. Ето защо е необходимо да се контролира не само дишането, но и собствените страсти. С това се и обяснява как може да се убие човек с ненавист.

Ако някои учители, опитващи се да приобщат неосведомените хора към науката на дишането, можеха да знаят до какви последствия в много от случаите довеждат техните уроци, те вероятно биха прекратили своите опити съжалявайки за това, че вече са отишли толкова далеч.

На окултната наука за тези неща е известно много, което аз се надявам да ви разкажа някога в бъдещето, когато бъда напълно уверен, че моите уроци ще ви бъдат от полза, а не във вреда. Безспорно е това, че някои най-съкровени истини са свързани с дишането. Но аз съм длъжен да ви предпазя с цялата сериозност: бъдете бдителни и предпазливи, вслушвайки се в тези, които обещават да ви обучат на науката за дишането за пари, тъй като това много напомня на повторение на старата история за търговия с даровете на Светия Дух.

Въпрос. Защо по време на медитация (или, по-точно, на съсредоточаване) дишането става все по-задълбочено?

Отговор. Задълбоченото дишане отклонява към себе си енергия и по този начин отслабва връзката между физическото тяло и неговата астрална форма, временно освобождавайки това тяло.

Въпрос. Може ли задълбоченото дишане да представлява опасност в такива моменти?

Отговор. То може да причини сериозна вреда ако се съсредоточи вниманието върху тези неща, които генерират споменатите от мен отравящи сили; **във всички други случаи то е безвредно.** Мислейки за възвишени неща по време на медитация се приобщаваш към възвишените сили, влиянието на които способства за освобождаването на висшата астрална природа (или душата), за да може тя да вкуси от тази духовна храна (или манна небесна).

Въпрос. Може ли външното дишане да произведе отравящ ефект?

Отговор. Външното дишане (дишането на всички живи същества) и движението като такова — това са двата полюса на една и съща велика сила.

Активизирането на негативния полюс създава вибрация, разпространяваща се до нивото на преобладаване на душата; и външното дишане, съединяващо се с астралното, предизвиква споменатите от мен негативни изменения, тъй като на астрално равнище също има отравящи центрове. Тези центрове остават пасивни или неразличими вътре във физическите центрове дотогава, докато не ги събудят вибрациите на дишането.

Въпрос. Това не се ли получава вследствие на занятия с хатха йога, диаметрално противоположна на истинския процес на развитие на правилното дишане?

Отговор. Да! Докато човек не достигне състоянието на хармония между себе си и Христос, той не може безопасно да се занимава с окултна практика. В разгара на работата над някой феномен той може да загуби контрол над своите мисли и неговият разум да се изпълни със зли помисли, постъпващи от външни източници, вследствие на което резултатът от неговите усилия ще бъде съвсем не такъв, какъвто той е желал да види. Ако вие бихте могли да видите как тези отравящи центрове се събуждат за активен живот, то бихте се сепнали от тази мерзост и само от техния вид бихте се почувствали зле. Като следствие от тяхното пробуждане в много случаи върху тялото се появява зловонна, гниеща, гнойна материя. А понякога те заприличват на глутница гладни вълци: нахвърлят се върху тези тъкани, в които се съсредоточават и ги разкъсват на части със силата на своята злобна енергия.

Под отравящи центрове аз подразбирам тези центрове от астралното равнище, които се проявяват само в мръсен, блед и безжизнен цвят, докато не бъдат събудени от волята и мисълта. В последния случай те стават активни същности.

Въпрос. Значи опасността се състои в тяхното преждевременно събуждане?

Отговор. Те са отровни, **те са смъртоносно отровни** във всеки атом на своите тела, и затова те изобщо не трябва да се будят. Понякога те векове наред непробудно дремят на астрално ниво и за тяхното възникване човек е задължен преди всичко на похотливите и гадни мисли на тази епоха, когато хората са били още по-лоши от сега.

ВИДЕНИЕ

Ако в човешкия живот би могло да има преживяване временно напълно изглаждащо всякакъв егоцентризъм и самомнение и изпълващо човека с безгранично смирение и самоунижение, то това е видението на някаква съкровена духовна реалност. Именно с такова видение беше удостоен авторът на тези редове вечерта на деветнадесети януари тази (1916) година. Кратко описание на това видение ще бъде изложено по-долу, след няколко встъпителни абзаца.

Окултните ученици понякога се губят в лабиринта от противоречия, когато се опитват да намерят поне някакво удовлетворително обяснение на първопричината на проявения живот. Причината за това е насочеността на техните търсения, неизбежно връщащи ги в сферата на науката. Имашите едностранна

насоченост основателни аргументи се стремят да сведат към материална обосновка всеки изследван от тях феномен. Но още по-малко убедителни се оказват аргументите, призвани да докажат факта на съществуване на обширната сфера на непознаваемото извън пределите на четвъртото измерение на пространството. Тя е непознаваема, защото не може да бъде постигната от ограничения разум. Ортодоксалният разум постулира съществуването в тази сфера на Всевишния Бог и на дявола – на рая и ада, докато окултистът постулира множеството на нивата и степените на духовните същества, възможността за осмислено общуване с които пряко зависи от степента на възвишеност на човешкото съзнание.

В резултат на цялото това смесване на аргументите ученикът става понякога жертва на неразбирането и натрапливите съмнения, изкушаващи го да отхвърли всякаква вяра във висше същество и във всички богове (или духове), явяващи се първи носители на фундаменталната субстанция – първоначалните енергии на целия проявен живот.

Във всеки нормален човек има нещо такова, което отказва да признава истината като крайна инстанция в свидетелството на друг човек, ако то се отнася до дълбоки и съкровени духовни преживявания - това, което го кара, независимо от всички призови, да повярва в реалността на свръхфизическото същество, видяно от някой друг, да повтаря като апостол Тома, узнал (отново от другите) за възкресението на Исус: „Ако не видя върху ръцете му раните от гвоздеите и не поставя пръста си в раните от гвоздеите, и не поставя ръката си в неговите ребра, няма да повярвам“. Възможно е това „нещо“ да се явява интуитивното усещане за фундаменталното единство на всички животи и присъствието на Бога във всеки от тях. Но ако някой от хората е в състояние да вижда и познава някой аспект на този Бог, значи тази способност трябва да бъде потенциално достъпна за всеки човек!

Преобладаващото болшинство от хората недооценява значението на законите за растеж и безкрайно многообразие на материалните диференциации, в които се проявява духът.

Докато цялото човечество не достигне еднакво ниво на физическо, умствено и духовно развитие в един и същ цикъл от време, трябва да се запазва неравномерността в развитието на духовните чувства също така, както се съхранява неравномерността на развитие на физическите чувства. Но доколкото това неравенство е резултат от минала карма, то в нито един от жизнените цикли човекът няма повод да се гордее с повишената чувствителност (ако той притежава такава) или да се поздравява с нея, както няма и повод да завижда, ако неговите чувства са все още далеч от съвършенството, или да се счита за ощетен. Тогава защо да не предположим, че другите също могат да говорят истината и да не се опитаме да разберем причината за свръхчовешките прояви, особено ако свидетелствата се дават от тези, чието мнение е за нас авторитетно, когато става дума за материални неща? Несъмнено е, че много представители както на законодателната, така и на изпълнителната власт на тази считаща себе си за просветена страна са готови да приемат на доверие думите на човека, свидетелстващ в съда, от решението на който зависи нечий живот, ако това свидетелство е свързано изключително с материалната природа. Но ако същият този свидетел се осмели да се позове на някакъв свръхфизически факт, не

поддаващ се на обичайно разследване, него незабавно ще го въдворят в клиника за душевноболни. Наистина: “Последователността е истинско съкровище”.

А сега в изпълнение на обещанието, дадено в началото на това послание, ето моят кратък разказ за гореспоменатото произшествие.

Уморен от работата, оказала се твърде изтощителна, аз приседнах на ръба на кушетката, за да откъсна. Не мислейки за нищо особено, аз изведнъж чух звънък, мелодичен женски глас, носещ се сякаш отдалеч. Гласът ясно и отчетливо произнесе: “Погледни това”. И в същия момент усещането за затвореното пространство на стаята ме напусна. Аз гледах в далечината, където един до друг, един над друг се издигаха формите на множество малки момченца. На вид те бяха от три до дванадесет години. Техните лица бяха светли и щастливи, а погледите на ясните им очи бяха устремени някъде нагоре, сякаш там имаше нещо чудно. Аз ги гледах изумен и същият този звънък глас, който чух по-рано, ми каза: “Дай им живот”. Постепенно видението с детските лица се разсея и цялото пространство, където стояха момченцата, беше залято от ярка светлина, сякаш изгря ново слънце и освети всичко наоколо.

А после на същото това място се яви видението на богоподобно същество. То беше наистина божествено и по формата, и по вида си; но върху неговото изумително бяло лице беше застинало изражението на най-голямо страдание. Това същество лежеше настрани, склонило глава върху ръката си, като повалено в битка. Постепенно то също изчезна от погледа и непосредствено над това място, където то беше току-що, възникна нова форма, самата мисъл за която и досега ме хвърля в благоговееен трепет всеки път, когато си спомням неговото лице.

Това ново същество стоеше, изправило се в цял ръст, надвишаващ, както изглеждаше, петдесет фута, скръстило ръце на гърди и гледайки някъде надалеч с неописуемо ясен и пронизващ поглед. Неговото лице беше едро, гладко и сурово; и всяка негова чертичка изразяваше непреклонна воля и целеустременост. Тънко очертаните и плътно стиснати устни носеха върху себе си печата на мълчалива и съсредоточена сила, каквато няма да срещнеш на земята. Аз го гледах с възторг и изумление. И ето че то се обърна към мен, неговите уста се размърдаха и от тях се отрони една единствена дума: “Пиши”. Аз взех молив и бързо записах всичко, което ми беше казано. Неговите думи са напечатани на първата страница на списанието – на учителската страница, както ние я наричаме. Няма съмнение, че това послание се отнася към днешните времена. И аз не се съмнявам, че двете велики същества, които видях, бяха двете велики групови души на нашата Слънчева система. И още по-малко се съмнявам в това, че това послание е адресирано до целия свят и се отнася за всяко човешко същество. Ето това послание.

ВЕЛИКАТА ПТИЦА

“Вие, спящите сега под сянката на великия вулкан на войната, събудете се! Вие, потопените сега в пламтящия пъкъл на преизподнята, разгърнат от войната, слушайте! Чуйте шума от крилете на птицата Гаруда, разгърсващи небесата. Тъй като Тя лети от върховете на планините на Изтока към върховете на западните планини; от могъщите айсберги на Крайния Север към ледените полета на Крайния

юг. Тази птица носи в своя сияен клюн семето на новия живот – новото откровение за човешките деца.

Но отворете очи и наострете уши, за да не проспите пришествието на посланика и да не чуete посланието”.

ИСТИНСКИЯТ ГРАД

Боязливи и малOVERни, и всички рабoлeпствaщи пoчитaтeли нa чудoвищeтo нa мaмoнa пoстoяннo сe стaрaят дa свeдaт дo нyлa пpoцeсa нa eвoлюциoнния нaпpeдък нa тeзи, кoитo рaзпpoстpaнявaт oкoлo сeбe си мислeнитe oбpaзи нa пpoвaлa и нeycпeхa или пък рaзхвърлят нaвсякъдe мpeжитe нa yнииниeтo, в кoитo сe зaплитaт пoтoцитe oт eнepгии, създaвaни oт истинските дoбpoжeлaтeли нa чoвeшкaтa рaсa и нaсoчвaни oт тях към oбщaтa цeл – oбщoтo блaгo.

Пpиpoдaтa снaбдявa всякo oт свoитe цapствa със съвършeнa фoрмa и със същo тaкивa съвършeни пpинципи нa yпpaвлeниe. И сaмo oт тoвa дoкoлкo чoвeк съхpaнявa тaзи фoрмa или я пpeсъздaвa и дoкoлкo тoчнo тoй слeдвa тeзи пpинципи зaвиcи мяркaтa нa нeгoвия ycпeх в дeлoтo пo създaвaнe нa спpaвeдливa влaст, държaвнa или църкoвнa. Схeмaтa нa yпpaвлeниe нa Съeдинeнитe Щaти бeшe зaимствaнa oт aбopигeнитe – “шeсттe индиaнски плeмeнa”. Тeзи зaкoни e пpeдaл нa индиaнцитe Хaявaтa – пpeдстaвитeл нa Бялaтa Лoжa. Дpeвнитe пepyaнци, aтлaнти и мнoгo дpyги рaси и нaрoди сa изпoвядвaли същитe тeзи зaкoни и сa сe пpидържaли към тях. Oтчaсти тoвa сa същитe зaкoни, кoитo yпpaвлявaт пчeлния рoяк, мpaвyнякa и всички дpyги пoдpaздeлeния нa нaсeкoмoвитe и живoтински oбщeствa, oщe нeизpoдили сe пoрaди съceдствoтo и кoнтaктитe с чoвeкa.

Егoизмът и бeздyшиeтo нa влaстимaщитe, билo тo сaмoзвaни yчитeли, вoждoвe, кpaлe или пpeзидeнти, стaвaт пpeпъникaмък, хвърлeн нa пътя нa oтдeлнитe личнoсти, oргaнизaции и нaрoди – кaмък, спъвaйки сe в кoйтo пoслeднитe нeрaждкo сe oсaкaтaвaт или рaзбивaт пpи пaдaнeтo. Същoтo ние виждaмe и в рeлигиятa: oтдeлни влaстoлюбци тълкyвaт пpeвpaтнo oбхвaщaщaтa цeлия свят филoсoфия, oтсичaйки пo тoзи нaчин oт eдиннaтa мaсa нa нeйнитe yчeния oтдeлни фpaгмeнтe. Oкoлo тaкъв yчитeл (или тълкyвaтeл) сe събpa oпpeдeлeн кръг лицa, кoитo тoй сe стрeми дa oбoсoби oт всички oстaнaли с тoвa, чe игнoрирa всякa филoсoфия, aкo тa нe сe съглacyвa с нeгoвитe coбствeни иeи. Тaзи oчeвиднa oгpaничeнoст нa възглeдитe лишaвa oбкръжaвaщитe oт кaквaтo и дa билo възмoжнoст дa им сe прoтeгнe ръкa зa пoмoщ, дoкaтo в същoтo вpeмe сaмитe сeктaнти сe oкaзвaт съвършeнo нeспoсoбни зa кaквитo и дa билo мaщaбни дeйствия, тъй кaтo мoмeнтaлнo встъпвaт в дeйствиe зaкoнитe зa съкpaщeниeтo, вeднaгa щoм някoй чoвeк или гpyпa oт лицa сe oбoсoбявa oт oстaнaлoтo чoвeчeствo в мислитe и чyствaтa. Тeзи зaкoни дeйствaт oпиpaйки сe нa мoгъщaтa силa, cпoсoбнa дa възпpeпятствa дyxoвния пpoгpeс нa чoвeкa пo същия нaчин, кaктo жeлeзнaтa рeшeткa нa физичeскo нивo пpeпятствa бягствoтo нa aрeстaнтa. Всички ние кaтo рaсa смe длъжни дa yстoим зaeднo или зaeднo дa зaгинeм, тъй кaтo **ниe смe eдинни**. И aкo oтдeлнa личнoст сe възвишaвa нaд дpyгa в някaкъв eвoлюциoнeн aспeкт, тoвa сe слyчвa блaгoдaрeниe нa пpoявявaнeтo в нeя нa силaтa нa дoбpoтo, тъй кaтo злoтo e нeгaтивнo и нe oстaвя дългoвpeмeнни слeдствия.

ФРАГМЕНТ ОТ “ГРАДОВЕТЕ НА БЪДЕЩЕТО”

Единният и нерушим закон, върховната установка на управляващата сила на живота е хармонията. Повелителите на кармата безпогрешно и непрестанно издирват най-малките атомни центрове, загубили вътрешно равновесие и оказали се вследствие на това в състояние на дисонанс, преценяват ги и ги привеждат към нормата. Когато манвантарната, расова, национална или индивидуална змия захапва своята опашка (тоест завършва своя цикъл), всичките три богини на съдбата, наказващата Немезида и всесилните възстановяващи принципи на хармонията хвърлят върху този атом, човек, раса или нация и ги притискат в своите обятия дотогава, докато всеки дисониращ елемент не дойде в равновесие и отново не зазвучи в унисон с основната тоналност на целия хармоничен акорд. Външното налягане и страшния натиск, на който се подлагат тези елементи, ги кара да изпитват болки и страдания, физически или ментални. Неправилният импулс, придаден на атома от силата на дисонанса, го кара да се движи в направление противоположно на движението на общата маса; и силата на съпротивление, която му се налага да преодолява, предизвиква напрегнатост, претоварване, взрив и в крайна сметка преображение.

На всеки атом или човек се предоставя възможност да възстанови загубеното равновесие когато неговият жизнен цикъл се завърща в съответната точка. При това егоистичният човек вместо безропотно да се предаде в ръцете на закона, да се постарее по-дълбоко да погледне в центъра на своя собствен живот в търсене на причините за дисонанса и да признае обосноваността на последствията от своята простъпка, почти винаги прави дълбоко вдишване, затяга по-силно с още едно звено ремъка на своя кръст и с удвоена скорост се устремава напред по широкия път на тщеславието, алчността или светската достолепност, не обръщайки внимание на мрачните ъгълчета и зловонните помийни ями, за съществуването на които той не може да не знае, както не може да не знае и това, че рано или късно избраният от него път неизбежно ще го доведе плътно до тези малко приятни места, не оставяйки му възможност да ги заобиколи отстрани. Даденият факт най-красноречиво е изразен в следващите думи: “Ние стоим в изумление пред тайната, която сме създали сами, и пред загадките, които не можем да разгадаем, а после обвиняваме великия Сфинкс за това, че ни поглъща”. Тези думи са особено справедливи по отношение на днешната човешка раса и, колкото да е печално, по отношение на много ученици, изучаващи живота и неговите тайни, ученици, на които е било дадено много и от които много ще се иска.

За обитателите на всеки крупен център е много важно той да бъде построен при съблюдаване на хармоничните геометрични пропорции. Развитието на вътрешните чувства неизменно се забавя от нехармоничното обкръжение, било то дисхармония на формата или размерите, на цвета или звука. Всички линии на развитие водят от центъра към периферията и колкото по-пълна бъде хармонията, установена между всички аспекти на физическото обкръжение и бързо развиващите се ментални и духовни сили, имащи същата тази природа, толкова по-бързо последните ще могат да достигнат до по-възвишено ниво на вибрации. И колкото по-близо е сферата на вашите познания до по-тънките състояния на материята, толкова по-очевидна за вас е тази истина.

ЦЕНТРАЛИЗАЦИЯ И ДЕМОКРАЦИЯ

Аз вече казах, че истинската централизация и истинската демокрация са едно и също нещо. “Искаме демокрация!” – крещят в своето неведение масите. Аз казвам “в неведение”, защото хората започват истински да управляват страната само тогава, когато достигнат в своето развитие точката, в която всички те като един издигат за служене най-достойния в дадения момент човек. В условията на истинска демокрация такъв човек става естествен лидер. Този човек, в който е концентрирана силата е лидер, който става цар по божествено право, независимо дали то се признава или не. Той става избраник на народа, защото върху него спират своя избор повелителите на кармата; а повелителите на кармата са хора, достигнали съвършенство. По такъв начин лидера го избира Бог, и никой друг не може да заеме неговото място.

ЕВРЕЙСКАТА РАСА

“Аз Съм Господ, твоят Бог, Бог ревнител, наказващ за вината на бащите децата до трето и четвърто коляно, които Ме ненавиждат, и творещ милост до хиляда поколения на обичащите Ме и съблюдаващи Моите заповеди” (Втор. 5: 9-10. – *Бел. прев. на руски език*), - е казал Йехова.

За този, който владее знанието за вечните закони на живота това правило може да изглежда деспотично, несправедливо и жестоко, но даже съвременната наука потвърждава сега мъдростта, справедливостта и непогрешимостта на законите, лежащи в неговата основа.

Нито една от расите на хората, живеещи сега на земята, не е съхранила своята кръв напълно свободна от цял ред инфекциозни болести, оказващи най-разрушително действие на жизнената функция на възпроизводството, и нито една от тях не е запазила в също такава чистота своите отличителни черти, и в такава сила своята плодовитост, както еврейската раса. И най-главната причина за това е изпълнението от тази раса на законите на живота, изпълтени в заповедите на Моисей. Целомъдрието на дъщерите израилеви е общопризнат факт. И то се обяснява съвсем не с това, че тези дъщери са по-чисти от всички останали в своите мисли или са по-малко подложени на силата на желанието, а с това, че законодателите на Израил в продължение на столетия са напомняли, че преживяването на евреите като раса зависи преди всичко от целомъдрието на техните жени.

Расовият импулс се предава по женска линия. Бракът между близки родственици при евреите е забранен, тъй като същите тези законодатели знаят, че силата и енергията на расата се проявяват в най-близкото потомство в много по-малка степен, отколкото в третото, петото и седмото поколения на същото това семейство. Чрез жените на това семейство се предават расовите характеристики, чрез мъжете – принципът на плодовитостта. Затова се е считало, че заради постигането на най-добри резултати, като съхраняване чистотата на расовите характеристики, на производителната сила и на всички най-полезни мъжки и женски качества е необходимо нормалният мъж от едно семейство да вземе за жена

девойка от друго семейство, отстоящо от първото като минимум на три поколения родство.

С всеки ден науката все повече се убеждава в мъдростта на тези заповеди. И не е важно вярва ли някой или не в техния божествен произход: именно нежеланието да ги следват е наводнило така наречените християнски нации с такова огромно количество дегенерати и недееспособни, отслабени от наследствени болести и морална нечистота.

ИЗХОДЪТ

Цялото човечество в съвкупност и всеки отделен негов представител са потопени сега в бездната на кипящото недоволство, несбъдналите се очаквания, дълбоката сърдечна мъка и безнадеждното отчаяние. Твърде сложни са жизнените проблеми, твърде огромно е безпокойството и безпросветна мъката. Колкото и здраво да сме привързани към модерните научни и религиозни теории, всеки път, когато се обръщаме към тях за утеха и помощ в часове на най-дълбока скръб и безпокойство, нашият разум все едно осветява в паметта един или друг аспект на древната вяра в персонифицирания Бог, или Отец: преди всичко защото ние отчаяно се нуждаем от направляваща ръка, която би ни извела от лабиринта, където сега блуждаем и по никакъв начин не можем да намерим изход; и още защото осъзнаването на собствената слабост и несъвършенство ни карат да търсим за себе си личен наставник и защитник.

Конфликтът между предишните и новите вярвания твърде често довежда човека до пълно безверие или пък към приемане на някакво наукоподобно тълкуване на тайните на живота. Той не вижда никакъв друг изход, никакъв друг способ за примиряване на очевидните противоречия. Обаче ние с цялото смирение заявяваме: **изход има**. Безкрайността никога не остава без свидетели. Просто ние сами – заради своята слепота, невежество, зла воля или **страх** – по никакъв начин не можем да намерим пътя. И затова ние се обръщаме към вас, братя, сестри, колеги или просто непознати, смазани от товара на унинието и отчаянието и уморени от търсенията или пък досега постигащи със своя отворен разум великите реалности, с послание и в същото време с настоятелна молба.

Човекът не може да усети нужда или потребност от нищо такова, което да не може да бъде някъде, някога и по никакъв начин придобито. Само че ние сме длъжни сами да намерим пътя към осъществяването на своите желания. Ако на вас ви е нужен Христос – бъдете уверени, че Христос Го има; ако е нужен Бог, рай или ад – то можете да не се съмнявате, че някъде и в някаква форма те действително съществуват. Ако ви е нужен друг живот или други животи на земята или в някоя друга сфера – вие непременно ще изживеете тези животи. А ако вие се нуждаете от човешка любов и съчувствие – търсете и ще намерите (ако знаете къде и как трябва да ги търсите). Ако ние знаем къде и по какъв начин можем да удовлетворим някои ваши потребности, и ви говорим за това, то няма ли да бъде глупост от ваша страна да отвърнете от нас своите лица и да се насочите някъде в съвсем друга посока? Смятайки, че ние действително знаем къде трябва да се търсят великите дарове на духа, ние ви молим да отворите своите умове и сърца, за да приемете това, което

ще ви кажем и ако вие намерите, че нашите думи са достатъчно убедителни, е възможно вие да се присъедините към нас в своите по-нататъшни търсения.

Съществуват три универсални, фундаментални закона, спазвайки които ние можем да решим всеки, даже най-сложния, жизнен проблем. Именно незнанието или неправилното тълкуване на тези закони ни въвежда в заблуждение и ни изважда от правия път, принуждавайки ни в крайна сметка да се съгласим с изводите на също такива несведущи хора, каквито сме и ние, или пък да отхвърлим всякаква религиозност и да приемем някаква материалистична схема на мислене. Ето тези закони:

Първият: същностно единство на вселената – на всички неща, материални и духовни.

Вторият: закон за причините и следствията, понякога наричан карма.

Третият: повтарящите се възплъщения на човешката душа във всички състояния и аспекти на живота, наричани обикновено превъплъщения.

Тези закони са еднакво задължителни както на физическо ниво, така и на нивото на духовния живот и живота на душата, тъй като тези нива се пресичат и проникват едно в друго. Когато осъзнаем напълно и усвоим тези съкровени истини, и се научим правилно да ги използваме, ние ще можем да отговорим на всеки въпрос, свързан с нашата еволюция.

ЛИГАТА НА НАЦИИТЕ

Помолиха ме да изразя мнението на Учителите на Мъдростта за предложеното създаване на Лига на нациите. За това ще ми се наложи отначало да обърна вашето внимание на факта, че всяко движение, насочено към обединяване на различните раси, съществуващи на тази планета, бива предизвикано към живот от духовен импулс, генериран от посветените на великата Бяла Ложа, но крайният успех на такова движение зависи вече от предаността и верността към неговите интереси и от целите на най-заинтересованите раси.

За да не пропада енергията на духовния импулс напразно, още на стадия на формиране на движението (или на началния етап на материализация на замисъла) Учителите на Мъдростта трябва да създадат на физическо равнище организирана група, която те биха могли да направят проводник на своята съзидателна воля и влияние. Това трябва да бъде група неопфити, действаща като опорна точка за лоста, с помощта на който Учителите се стараят да съкрушат бариерите, непрекъснато издигани от черната ложа между народите и расите.

От много столетия идеалната форма на братството на народите витае в ефирната вселена и даже е била материализирана на някои други планети. Благодарение на интуитивното възприемане на някои аспекти на тази форма от отделни силни души, на земята също понякога се предприемат организирани опити да се обедини човечеството заради духовния, социалния или политическия прогрес. Но пресичането на много такива опити на посветените от черната ложа в крайна сметка е превърнало тази планета в истинска произподня, каквато тя се явява за неизброимо множество човешки същества.

Съществуващите сега плачевни условия са се формирали преди всичко по причина на отстъпничеството, предателството и престъпната небрежност на

вероломни ученици, принадлежащи към различни религиозни организации, и на малодушни неофити на Ложата, съзнателно или неосъзнато превърнали себе си по същество в послушни оръдия за неутрализиране или изопачаване на усилията на тези, които се опитват да създават (следвайки идеалната форма) организирани центрове за разрушаване на бариерите, отделящи човек от човека и народ от народа, използвани от по-могъщи същества. И днес, както и винаги, нашата способност да помогнем на Учителите да материализират гореспоменатата ефирна форма зависи много от това ще ни се удаде ли да създадем същия този организиран център, или опорна точка на лоста за прилагане на силите на Учителите, в днешния опит на човечеството да установи на земята братство на народите и да го удържи в работно състояние.

Нито една организирана форма не може да съществува дълго, ако няма духовна основа. Ние не можем да оставим Бога без форма, която ние се стараем да изградим и оживим. И ако не бъде създаден център, или опорна точка, призвана да стане оръдие на Учителите на Мъдростта, която да се запази в критичния момент на съвременността, виновни за това ще бъдете и вие, и аз, и всички тези, които осъзнават своята отговорност за успеха на започнатото дело.

Независимо дали сте неофити на Храма, миряни на католическата църква, братя-масони, будисти или членове на всяка друга организация, фундаментален догмат на която се явява вярата в Бога, вашето първо задължение остава установяването на колкото може по-тясно и ефективно сътрудничество с всички свои единомишленици с цел създаването на единна организация, неотделима част от която ще станете вие самите. С това вие ще укрепите връзката не само един с друг, но и с Учителите, заедно с които ще претворявате в живота гореспоменатия божествен замисъл за братство на народите. Негово възплъщение ще стане единна организация, център, в който Бялата Ложка ще може да натрупа достатъчно сили, за да изтръгне с корен всички проявяващи се в него враждебни елементи и да създаде с течение на времето (веднага щом цикличният закон ѝ предостави такава възможност) мощни и истински канали на връзка между себе си и тази обективна форма.

Ако представители на нацията, предприели строителство на обективната форма на своето бъдещо обединение успеят да уловят духовните сили, отделени от нас за тази цел и да ги удържат, прогресът ще бъде очевиден. Но ако това не им се удаде, създадената форма постепенно ще се разпадне и в сравнително скоро време нейното строителство ще трябва да започне отново.

От казаното по-горе може да се заключи, че създаването на Лига на нациите, по естествен път приближаващо установяването на Братство на народите, е било замислено от Учителите на Мъдростта още в незапомнени времена. Цялата тяхна работа за хората и сред хората е насочена към практическото достигане на този велик идеал.

„Изпълнението на тези пророчества неизбежно ще ни доведе до състояние на всеобщ мир, тъй като Лигата на нациите ще накара всички да се помирят; и това ще бъде първата реална крачка към практическо възплъщаване на Братството на човека на земята. Тъй като е очевидно, че тържеството на вселенското Братство трябва да се предшества от установяване на траен всеобщ мир; всичко ще бъде така, както е „записано във вътрешната Светлина““.

Погледнете как свирепстват сега на земята силите на разединението. Това е резултат от разрушаването на предишни форми, обаче самото това разединяване противоречи на закона на природата и свидетелства само за неизбежното противодействие на противоположната крайност. Ето защо Храмът, влизащ в йерархичната структура на великата Ложа и явяващ се централна точка на дейността на Ложата в сегашния цикъл, призовава да се обърне най-сериозно внимание на закона за централизацията. Ако искаме да изведем света от състоянието на хаос ние трябва да подкрепяме закона за централизацията както в националния, така и в международния, икономическия и обществен живот. Разбира се, в основата на всяка централизация трябва да лежат **истината и моралното право**. Във всичко – започвайки с Централното Слънце (Учителят на Учителите, Бялата Светлина, съдържаща в себе си цялата светлина) и до слънцето на всяка слънчева система, всяко клетъчно ядро, сърце или мозък на всяко тяло – трябва да има централна точка на излъчване на субстанция, сила и съзнание. Това е неизменен и вечен закон, проявяващ се във всички царства на съзнанието и живота.

Трябва да се помни, че вселенският Храм включва в себе си цялото човечество; просто много храмовици засега остават несвързани с него на външно ниво. Но през всеки, който е настроен в унисон с великата Ложа, преминава сила, помагача на човечеството да се изкачи на по-високо ниво, независимо дали самият човек осъзнава факта на преминаване през него на тази сила или пък не.

ЗАКОНЪТ ЗА АВАТАРИТЕ

Всичко произлиза от единия, тъй като в този един е съсредоточена същността на всичко. Тази истина лежи в основата на закона за наследствеността. Съзидателната клетка на родителя става дете. Но детето е само продължение на живота на родителя с всички характеристики и потенциални възможности на последния и с цялото му родословие, започвайки от първичния расов корен.

Нашата наследственост се простира даже по-далеч от расовия корен, доколкото всичко живо е излязло от единния божествен живот – единната божествена съзидателна клетка (Бог). По такъв начин ние наследяваме божествените характеристики, тенденции и сили, засега все още скрити, но постоянно търсеци възможност да се проявят, доколкото това позволява нивото на външното развитие.

С наследствеността е взаимосвързан законът за атавизма, състоящ се в неочаквана поява в потомството на тенденции, черти и характеристики (умствени и физически), свойствени на отдалечените поколения на предците. Тези черти прескачат през няколко или даже множество поколения и изведнъж неочаквано се появяват. Това е и законът за атавизма.

Той се разпространява както над всеки човек поотделно, така и над цели раси; и с негова помощ могат да се проявяват както лошите, така и добрите и неутралните качества. Расата и наследствената линия се явяват по такъв начин хранилище на качества, които могат да се проявяват от време на време, дори след многовековно прекъсване. И ако се разсъди логично може да се заключи, че наред с всички минали качества в нас може да се събуди могъщият потенциал на нашия

божествен първоизточник както в отделната човешка личност, така и в расата като цяло. И тук ние плътно се приближаваме към проявата на закона за аватарите.

Аватара го създава не нещо друго, а атавистичната проява на наследствеността от този период на живот на расата, когато нейните божествени атрибути са излизали на повърхността. Тези атрибути могат да изчезват от погледа и да се потопяват дълбоко под повърхността на ауричната почва на индивидуалността или расата. Но техните семена продължават да живеят под земята и отново прорастват, когато настъпи времето за това и се сформират необходимите условия.

Даденият факт и закон служат като очевидно и убедително обосноваване на изказването: „Жив е моят спасител“; тъй като не е важно доколко ниско се е спуснала расата или индивидуалността по стълбата на битието, техните атавистични или изкупителни черти, гарантирани от изначалната божественост на предците, живели в зората на този свят, непременно ще се проявят и ще възстановят изгубения статус: тоест ще ни върнат съзнанието за родство с Боговете, съзнанието за нашето духовно първородство.

Ние виждаме във всичко това безкрайната мъдрост на Твореца, снабдил всеки атом на материята чрез изначалното родство на последния с божествената прародителка-клетка с изкупително качество, което подобно на Христос или Аватара неочаквано ще се прояви в човешката индивидуалност, раса или в целия свят точно в този час, когато то ще бъде най-необходимо от всичко.

ХРАМОВА ТЕРАПИЯ

Урок I

Болшинството от изучаващите психическата енергия признават, че човешкото тяло постоянно излъчва определен вид сила, или енергия, на която е било дадено названието „човешки магнетизъм“, и някои съвременни учени доказват това. Посветеният в тайните науки знае, че тази сила се генерира вътре и се изтласква от тялото в резултат на постоянно протичащото взаимодействие между жизнената същност, пребиваваща в ядрото на всяка корпускула кръв, и външната форма на енергията, използваща цвета в качеството на носител за своята проява на ментална енергия, съгъстяваща се и в края на краищата кондензираща се вътре в аурата – яйцеобразна, еластична и разреждана субстанция, обкръжаваща физическото тяло. Свойствата на тази енергия зависят от желанието и волята на индивидуалния мислител, затова цветовете на аурата постоянно се променят в зависимост от характера на менталните сили, излъчвани от личността.

В резултат на това взаимодействие на силите външно проявление придобива третата форма на силата – магнетизмът (основа на топлината). Скрытият в ядрото огън (жизненият принцип, или енергията прана) и студеният пламък (електрическият разряд на менталната енергия) встъпват в брак и от този съюз се ражда топлината – човешкият магнетизъм. Тази магнетична енергия служи като носител, привличащ и излъчващ сила (или енергия), наричана обикновено лечебна, втъреефирна сила, свързана с Христос. Способността да се използва тази сила за лечение на болести изцяло зависи във всеки конкретен случай от гамата на

цветовете и тяхната наситеност, действащи в дадения момент в аурата на така наричания лечител, и от синхронността на вибрациите на мислителните сили в умовете на лечителя и пациента (при което в някои случаи необходимата вибрация може да се създаде и застави да действа в подсъзнанието на последния).

Излагайки същото това на по-прост език, ние можем да кажем, че безкрайността (Бог) придава на пациента допълнителна жизнена сила чрез посредничеството на магнетичната енергия, привеждана в движение от лечебния метод на съединение на своята мислителна сила и волята. И ако вярата на двете страни – лечителя и болния – е свършена (тоест ако техните вибрации са синхронизирани) жизнената сила се предава по-свободно и донася по-осезаеми резултати.

По-долу се привежда цитат от частните препоръки по отношение на духовното и ментално лечение, дадени от един от Учителите през 1899 година: „Помнете, че всички форми на силата са имперсонални и на всяка сила трябва да бъде придаден в процеса на лечението правилен импулс (вибрация), тъй като в противен случай едната сила може да сведе до нула действието на някоя друга и с това да предизвика болест от някакъв друг вид, различна от тази, от която се лекува пациента.

Помнете, че духът на целия живот – Бог – *дирижира* всички форми на сила и само от това доколко на човека се удава да отъждестви себе си с тази *дирижираща* сила и да действа в хармония с нея зависи неговата способност да постигне каквато и да било власт над враждебните форми на силата“.

Макар и това да не е абсолютна необходимост, но все пак е твърде важно между пациента и лечителя да бъде установен личен контакт и лечителят да излъчва поток от благотворна сила с помощта на ръцете и очите, всеки път насочвайки го към сърцето на пациента, а оттам – по-нататък, по естествените канали, използвайки в качеството на носител кръвоносната система.

По такъв начин лечебната сила се направлява с помощта на енергията на дишането. Но преди да се пристъпи към разпределяне на тази сила е необходимо ментално да се очистят болните органи или части на тялото с помощта на добри, очистителни мисли.

При това издишването става тази сила, която извежда отработените и обременени с болест очистителни сили от организма; а вдишването придава на тялото нова динамична енергия на изцелението, доставяйки я в процеса на разпределянето на поразените от болестта центрове. Действието на тази енергия носи едновременно привличащ и свързващ характер.

Бог не може да нарушава Своите собствени закони. И затова болестните състояния, възникващи в нервните центрове или течности, принадлежащи, както знаем, към по-високо ниво на субстанцията в сравнение с тези нива, към които принадлежат останалите органични центрове и другите части на тялото, по-лесно се поддават на въздействието на духовните или ментални лечебни сили, отколкото болестите, възникващи в центрове. Болестите от втория тип много по-лесно се лекуват с различни материални средства, такива като химикали, треви, прилагане на топлина или студ и така нататък. Тези средства могат напълно успешно да отстраняват болестните състояния по същия начин, както и да създават в някои случаи аномални състояния, предизвикващи болка и страдания.

Всяко състояние на материята, субстанцията и силата по-живо реагира или на позитивните, или на негативните аспекти на другите форми на материята, субстанцията и силата, принадлежащи към същото това или към други нива на проява; и съответно, всяко от тези състояния се оказва по-малко възприемчиво към един от споменатите полюси. Жизнената енергия – енергията прана, възплътена в нервните потоци и контролираща ги, по-лесно се поддава на влияние от страна на равнището на манас и, следователно, мислителните сили, действащи на даденото ниво, по-целенасочено въздействат именно върху променливата субстанция на тези потоци. В това е причината, подтикваща много ментални лечители да се отказват от лечението на каквито и да било органични болести, ограничавайки се до нервните заболявания и разстройствата на разума, тъй като тези лечители добре знаят, че приложени към заболяване от друг род техните усилия най-вероятно ще се окажат безплодни.

В преобладаващото болшинство от случаи, когато се съобщава за успешно лечение на органични болести с помощта на ментални методи на въздействие или диагнозата е била неточно определена, или главна причина за болестта е станало разстройството на нервния поток (и следователно нормализирането на последния е отстранило причината за заболяването и по този начин е позволило на болния орган да възстанови своята предишна вибрационна тоналност и нормално функциониране). Но когато причина за болестта стават някакви чисто външни влияния, като например в случаите с най-заразните вирусни заболявания, единствено само менталната енергия се оказва недостатъчна. Необходимо е прилагане на средства, имащи аналогична природа или отнасящи се към същото това материално ниво, от което е и самата болест.

Всеки вид сила или субстанция като обособена същност притежава свой индивидуален темп на масово движение, и затова въздействието на силата или субстанцията от един вид върху телата, принадлежащи към други, по-ниско стоящи видове, също притежаващи индивидуални темпове на масово движение, изисква синхронизация на тези темпове, за да може даденото въздействие, каквито и цели да преследва, да се окаже успешно. Ако пък се подложи тялото или органът на въздействието на несинхронно вибрираща сила от по-висшестоящ тип, резултатът ще бъде създаването на антипатични, дезинтегриращи вибрации. Следователно, когато са болни органи или части от по-грубо, по-плътнo тяло, прякото въздействие върху тях на менталните (или мислителни) вибрации няма да произведе такъв лечебен ефект, както опосредственото въздействие на същите тези мислителни вибрации, осъществено чрез нервните сплитове и нервната течност. Необходимо е прилагане на съответстващи, груби форми на лечение, а именно на също такива плътни материални форми, за да се създадат вибрации, синхронни с вибрацията на материята на поразения орган или участък на тялото.

Ние няма да излекуваме болния орган, ако само мислим за него. Необходимо е да се подбере мислителна сила от определен вид и характер. Или иначе казано, необходимо е да се постави правилна диагноза и да се избере ефективен метод на лечение. Ако ние въздействаме на възпален участък на кожата или органа с вибрация, формата на която съответства на прилагането на допълнителна топлина, вместо да се използва вибрация с по-ниска честота,

съответстваща на студа, ние само още повече ще повишим температурата, и обратно.

Изцеляването с помощта на духовни методи е далеч по-точна наука от медицината и шарлатанството в нея довежда до много по-продължителни и далеч отиващи нещастни последици, отколкото медицинското шарлатанство.

ХРАМОВА ТЕРАПИЯ

Урок II

Ако всички разнообразни школи на медицината съвпаднаха в мнението си, че против някоя болест (например петнист тиф) има само едно безупречно средство (в дадения случай приемането на хинин в определени количества, при съблюдаване на определени условия), то колко глупаво от наша страна би било да се откажем от приемането на хинин, разболявайки се от тази болест, или пък, ако все пак са ни убедили да го приемаме, да подложим на съмнение предписаната от лекарите доза или условия на лечение. Не по-малко глупаво би било да застанем някъде в някой ъгъл на улицата и на всеослушание да протестираме срещу прилагането на хинин, плашейки с него обкръжаващите. Обаче всички тези глупости бледнеят пред това как преобладаващото болшинство от човечеството се отнася сега към духовните, ментални и психически методи на лечение.

Нито един действително разумен ученик или мислител от днешния ден няма да се реши да отрича факта на излекуването на безброй множество хора, извършено от някоя неизвестна и непостижима сила. Както и да я наричат – Бог, наука, дух или по още някакъв друг начин, фактите свидетелстват, че тази сила действително съществува и се използва от разнообразните привърженици на божественото лечителство с един и същ резултат. И ако ние все пак признаем, че това е духовна сила, която превъзхожда нашето разбиране, но може при определени условия да се използва от нас, то защо след това трябва да се чувстваме задължени да прекъснем отношенията с тази религиозна група, с която сме били свързани преди? Нима признаването на тази сила не се съгласува с истините, изповядвани от същата тази група? Тогава защо да не привнесем в нея този обем от откритата от нас сила, която ние сме в състояние да контролираме? Самата простота за използване на дадената сила ни подсказва подобен начин на действие.

Защо непременно трябва да прескачаме от една религиозна организация в друга в търсенето на помощ, която, както ни учат, трябва да търсим вътре в себе си (особено ако всички религиозни съобщества признават даденото правило)? Вече самият факт, че вашите нови съмишленици се опитват да ви отвърнат от предишните приятели и привързаности, обещавайки в замяна по-тесен контакт с лечебната сила (както и те да я наричат), трябва да служи като сигнал за това, че зад тези усилия се крият някакви подозрителни, користолюбиви мотиви.

Наш първи дълг е дългът пред „собственото семейство“. И ако става дума за универсална духовна сила, нито една група и нито една личност не може да претендира за изключителното ѝ притежаване и не трябва да подтиква към това другите. Тази лечебна сила може да бъде насочена към всяка болна клетка, активизирайки в нея действието на противоположния полюс (противоположен по

отношение на този, който е привел клетъчната тъкан в болестно състояние). В резултат болната клетка отново се превръща в нормална, благодарение на забавянето или ускоряването на вибрацията (според необходимостта). По такъв начин ролята на дишането в очистването и лечението на всяка болна клетка или орган е очевидна.

Естествената склонност да се задържа дишането в момент на всякакъв род съсредоточаване подсказва метода, използван в природата за подготовка на условията, позволяващи на по-висшестоящите форми на енергията, на по-тънките естествени сили, да произвеждат желаните резултати, било то лечение на поразеното от болест тяло с помощта на лечебна сила или използване на менталната енергия за създаване на идея или замисъл, който ще бъде реализиран впоследствие на материално равнище. При това човешката душа, низшата личност, може даже да не подозира каква роля играе самата тя в произвеждането на дадените феномени.

По-долу ние цитираме отговора на въпрос, зададен на Учителя от един от Неговите ученици. И доколкото този отговор представлява интерес за всички храмовици, ние го привеждаме практически изцяло.

„Предложеният въпрос възниква в главата на всеки син на Храма в решителен час на неговия жизнен цикъл; и отговорът на него, ако той е верен, винаги трябва да бъде един и същ.

Безразличието към живота и смъртта е качество винаги необходимо на ученика. И напротив, привързаността към едното или към другото сковава душата и пречи на изпълнението на желанието.

Всепоглъщащото желание да се съзерцава осъществяването на някакъв идеал или божествен завет на физическо ниво твърде често заслепява душата, не позволявайки ѝ да разбере, че преместването от низшето, материално ниво на висше или духовно не означава за нея нищо друго, освен влизане в самия този идеал. На нея не ѝ се налага да чака докато бавните естествени процеси придадат на нейния идеал (какъвто и да е той) конкретна форма, както това неизбежно се случва на физическо ниво; доколкото всеки негов елемент е бил до свършенство разработен на нивото на душата още преди в света да е възникнала най-първата съответстваща на него материална вибрация.

Изгонете напълно всеки страх пред смъртта и животът ще продължи безкрайно. Оставете този страх при себе си и ще ви се наложи да умирате ежечасно.

Никога не молете друго – Учител или ученик – да определи предела на вашия живот, тъй като постъпвайки така вие утвърждавате в своя разум идеята за смъртта и неосъзнато правите този другия свой убиец в такава степен, в каквата ви е повлияло неговото предсказание.

Винаги се старайте да следвате закона, каквото и да предписва той; и тогава вие ще се окажете в обкръжението на сонм от ангели – хранители и изпълнители на този закон – и сами ще станете един от тях. Вие ще придобиете истинска безпристрастност и заедно с нея – власт над живота и смъртта.

Ако вие можете да издържите кармичните последствия на собственото неподчинение на законите на здравето спокойно и невъзмутимо, вие ще отворите широк достъп за постъпването на жизнени сили в своите аурични центрове. Но ако

вие си позволите да се възмутите или отчаете, вие ще затворите тези центрове, тъй като отчаянието и възмущението са сили на съкращаване и свиване“.

ХРАМОВА ТЕРАПИЯ

Урок III

Влиянието на вдишването и последващото задържане на дишането върху човешкото тяло, известно ни от многобройните примери на невъзприемчивост към сътресения, проявите на способност за левитация и т.н. придават необходимия импулс за придобиване на съответните дихателни навици и за осъзнаването на важността на отварящата се пред нас възможност да използваме същите тези дихателни центрове за установяване на волеви контрол над феномени от друг род, например такива като излъчването на лечебна сила по аналогичен начин.

Когато ние разберем, че промеждутъците между физическите клетки (междуклетъчните пространства) пропорционално съответстват на пространствата между небесните тела (клетките на материалното тяло на небесния човек), а също признаваме факта, че в цялата вселена няма и не може да има празно пространство, ще стане очевидно, че в тези междуклетъчни промеждутъци на физическото тяло трябва постоянно да действа една или няколко форми на енергията; и тази енергия може да стане послушно оръдие в ръцете на индивидуалното Его – сила, управляваща цялото тяло, ако на човешката душа или разума на низшата същност на човека се удаде да установи осъзнат контакт със същото това Его (или духовна душа) и да се научи благодарение на този контакт целенасочено да използва гореспоменатите енергетични потоци.

Божественото дихание – това е движението **като такова**. Установявайки контрол над дихателните центрове – над физическата помпа, каквато се явяват белите дробове, може да подчините на себе си в по-голяма или по-малка степен силите, действащи в междуклетъчните пространства на тялото: всичко зависи от това доколко тесен контакт ще бъде установен между душите – низшата (човешка) и висшата (духовна). С други думи позитивният и негативният аспекти на човешкото електричество се поддават на съвършен контрол от неутрална точка – ауричния център. Съединяването на тези два аспекта при съблюдаване на необходимите условия създава енергия, с помощта на която Его-то може да контролира второстепенните центрове на ауричната сфера, каквито и сили да действат в тях – материални или духовни.

Духовната енергия, наричана обикновено Христос, притежава абсолютна власт над тази форма на силата, която ви е известна под името „лечителска“; последната представлява по същество една от проявите на тази енергия. С помощта на вяра, целеустременост, съсредоточаване и осмислено използване на белите дробове човекът може да забавя или ускорява вибрациите на силите, действащи в междуклетъчните пространства. А нали тези сили служат като носители, в които духовната енергия на Христос може да се проявява по най-добър начин във всички свои аспекти и варианти.

В основата на философията на лечителството лежи способността да се разширяват клетките на болния орган, за да им се даде възможност да изгонят

натрупалата се в тях нехармонична атомна субстанция, парализирана или отслабена, или пък да изменят нейните свойства с помощта на силата на Христос, направлявана от концентрираната воля на индивидуалното Его.

Казано по друг начин, разширявайки болната клетка, може да се изгони от нея болестотворната атомна субстанция, възстановявайки предишната синхронност на вибрациите на праничната сила на тази клетка с вибрациите на същата тази сила, действаща в пространството на вселената. Създаваната при това хармонизираща сила циркулира в кръвоносната система; и нейното въздействие се оказва твърде мощно, за да позволи на каквато и да било инертна субстанция, затрудняваща циркулирането на праничната сила в заболелите клетки, да остане в организма. И затова споменатата субстанция се извежда от тялото през естествените канали на отделянето.

Във всички случаи на лечение – духовно, ментално и физическо, действа един и същ метод, от каквото и да е предизвикан първоначалния лечителен импулс – от концентрираното усилие на волята, простата вяра в Бога или някакво друго лекарство, способно да активизира действието на праничната сила и да разшири по този начин болната клетка. Оттук абсурдността на индивидуалните претенции за изключително притежаване на лечителска сила; и оттук също неимоверната тежест на греха, лягащ върху душата на този, който отказва ментално или физическо лечение на болния, нямащ възможност да заплати за лекарската помощ. Тъй като силата, която в действителност побеждава болестта, във всички тези случаи не е нищо друго, освен самият живот на Христос.

Добрият лекар в най-висшето, духовно значение на тази дума е още и добър болногледач; и като болногледач той има право да печели за осигуряване на живота си по обичайния за лекарската професия способ, тоест получавайки заплата за лечението. Но когато лекарят споделя с пациента импулса на Христос, от духовна гледна точка той се лишава от това право.

СВЪРЗАНИ И ОСВОБОДЕНИ

От времето на поява на третата коренна раса на тази планета посветените са казвали на неофитите на определен етап от тяхното развитие: „Каквото вие развързвате, това аз свързвам; и каквото аз свързвам, това кумарите разпространяват“.

Много човешки души са били освободени от посланиците на боговете, често непризнати: освободени от оковите на майя, от привързаността към чувствените обекти и техните стъпки са били насочени по тесния път.

Само немного възхождащи поддържат подсигурителното въже, единия край на което държа аз. И работата тук съвсем не е в това, че аз не искам да помагам на останалите, а само в това че мнозина, неуспявайки даже да се докоснат до това въже, стават жертви на нападение едновременно от три демона – на алчността, честолюбието и похотта, които ги увличат със себе си там, където аз не мога да ги последвам: на пасищата на илюзията, където светлината е като тъмнина, а тъмнината – като светлина; където тържествуващите джинове залагат своите мрежи, закривайки с тях погледа и спъвайки краката; и където посланиците на

тъмните сили с голямо изкуство и майсторство свирят на човешките арфи, попадащи в ръцете им.

При тези, които търсят знание заради знанието и за които любовта към същността на всичко е по-висока от любовта към същността на единичното, освобождаването от робската привързаност към чувствата и времето идва бързо и уверено – веднага щом докосването на ръката на кумарите разгъне последната завивка на тяхното подсигурително въже.

Дълъг и уморителен път, изпълнен с тревоги и умора, глад и жажда сред изобилие очаква този, който е неспособен да види Светлината на боговете, струяща от очите както на мъдреца, така и на глупака и даже на престъпника, и вечното сияние на божественото майчинство, еднакво изхождащо от сърцето както на святата и набожна монахиня, така и на блудницата.

Натоварете върху своите плещи двойния кръст – кръста на самоудовлетворяването – и го носете до края на живота, ако такава е вашата воля. Изборът е ваш. Но ако вие искате в края на пътя да ви очаква отдых, заслужен като справедлива награда, пазете се, за да не ви лиши от тази награда вашият собствен отказ да признаете справедливостта на тази сила, която ви е осъдила на това.

Забележка.

Подсигурителното въже е системата от философски учения, която предлага (или ви подава) религиозният учител.

Единичният кръст е символ на жертвеността; двойният кръст е символ на материалните придобивки.

ЗАГРИЖЕНОСТ ЗА МОТИВИТЕ

Каквото и да вършите, никога не оставяйте без внимание мотивите на собствените действия. Към каквото и да се насочи вашият поглед, никога не изпускайте от погледа си славата Божия, тъй като тя е и ваша собствена слава. Бъдете предпазливи в отношенията с хората, тъй като това, което вие правите на другите, другите непременно ще направят на вас. Особено важно е да бъдете внимателни към това как постъпвате с тези свои братя, които може би са по-слаби от вас, и как се отнасяте към тях. Каквото и да мислите, аз не ви призовавам да затваряте очите си за това, което ви изглежда неправилно, тъй като това също би било невярно. Аз само ви моля да проявявате търпение в очакване на възможността да върнете своя брат и сестра в лоното на праведността, ако той или тя са се отклонили от пътя. Те са част от вашата собствена жизнена същност; и падението на един от тях означава че не само на него (на нея), но и на вас самите ще се наложи по-дълго да чакате освобождението. И аз ви казвам още един път: търсете не само вън, но и вътре в себе си, и каквото и да правите, обръщайте особено внимание на мотивите на своите действия.

УНИВЕРСАЛНИТЕ СИЛИ

Предполагам разбирате, че използването на безжичния телефон зависи от въздействието на универсалните сили, въплътени или безплътни, върху материалната субстанция. Но същите тези сили, които се използват в работата на

безжичния телефон и телеграфа, действат също и на субективните нива, произвеждайки феномени достъпни за вътрешните органи на зрението и слуха. Обаче, ако вие не сте в състояние да развиете своите вътрешни чувства, едва ли ще ви се удаде да се убедите в това от собствен опит.

Фокусирайки определени светлинни вълни върху непрозрачна субстанция могат да се генерират топлинни вълни, които, ако бъдат концентрирани по съответен начин, могат да бъдат превърнати в звуци с различна степен на интензивност в зависимост от интензивността на енергията, създавана от топлинните лъчи. А ако между потока на електрическата светлина и слушателя се постави екран, състоящ се от някаква друга субстанция, например от селен, това в значителна степен ще облекчи кондензацията и излъчването на топлина и впоследствие на звукови вълни, тоест ще окаже значителна помощ в създаването на вибрации с подходяща тоналност.

Не е сложно да се досетите, че за астралното общуване и общуването на душите също са необходими някои вътрешни (тоест съществуващи на нивото на енергиите) съответствия с тези материални елементи, които се използват на физическо ниво за създаване на споменатите от мен електрически феномени; и това умозаключение ни довежда до същината на даденото послание.

Както феномените на безжичния телефон изцяло зависят от топлинните лъчи, така и вътрешните феномени на гласа и слуха на душата зависят от енергията на привличане, другото име на която е любов. Без използването на тази енергия не може да има никакво общуване на душите. Ако тези, които са заслужили вашата любов, послушание и помощ (необходима, между другото, не само за тяхното развитие, но също и за вашето), и следователно имат право на това, не ги получават от вас, това значи, че вие им предлагате в замяна нещо напълно противоположно на помощта, послушанието и любовта. Във всеки случай, вие прекъсвате енергийния поток между тях и вас, тоест между себе си и едно от по-висшестоящите стъпала на Ложата по същия начин, както диелектричния материал прекъсва електрическия ток, тъй като енергията се улавя и удържа от противодействащия елемент.

Дотогава, докато на вас не ви се удаде да видите зад Храма и неговата дейност същата тази същност, която е стояла зад Е.П.Блаватска, не химерна, но реална; и докато вие не ѝ подарите своята любов, послушание и доверие, без които е абсолютно невъзможно да се създаде енергията на привличане, разширяване и излъчване, тази същност няма да може да установи с вас персонален контакт.

Придобиването на необходимите за това способности зависи не от силите и възможностите на човека, но изключително от неговата **воля**. Без прилагането на **воля** вие няма да можете да достигнете равнището на разбиране и реч, необходими за установяване на контакт с гореспомнатата същност.

Напълно естествено и съвсем не удивително е това, че много миряни се отказват да приемат това изложение на истината, когато им го предлагат. Въпросът тук е в това, че тези истини непрестанно са били подлагани на такова безобразно изкривяване и на такива явни злоупотреби, че сега те събуждат в човешкия разум естественото чувство на неприемане. Само заглушавайки своя разум за достатъчно дълго време може да се чуе гласът на душата; затова мълчанието се явява най-важното от всички умения, необходими за развитието на слуха и зрението на душата; и практически на всички вас не достига това умение.

Достигането на равнището на мълчанието съвсем не означава, че вие трябва да се оградите от всички свои приятели, да водите затворнически живот, да не говорите нищо и през цялото време да медитирате (както си го представят някои от вас). Мълчанието е атрибут на душата. Необходимо е да се спрат колебанията на неустойчивия разум, иначе душата няма да може да стане видима и чуваема за вас. Трябва да се научите да контролирате тялото; това обаче не означава, че то непременно трябва да стане пасивно и бездейно. Необходимо е да научите тялото да достига до такова състояние на мълчание, което не може да бъде нарушено нито със слово, нито с дело – нито вашите собствени, нито чуждите, но за всеки от вас ще бъде безкрайно сложно да постигне това. В целия орден на Двадесет и Осемте аз познавам само седем човека, в известна степен притежаващи тази способност; и отсъствието ѝ във всички случаи се обяснява с недостатъчната практика. Вие не можете изведнъж да я придобиете в един прекрасен момент или в една прекрасна година. За вас нейното придобиване е свързано с процеса на растеж – духовен растеж, първоначалният импулс на който трябва да бъде предаден от осъзнатото и целенасочено волево усилие, а да преумножи създадената по такъв начин енергия може само практиката. Вие трябва да се научите да управлявате не само своя език, но и мозъка, за да може той да замълчи веднага щом вие пожелаете това.

Само за един кратък миг между съня и събуждането вие се оказвате в това състояние, в което трябва да се научите да влизате по собствено желание, за да придобиете способността осъзнато да контактувате с помощта на слуха и зрението с обитателите на друго, по-високостоящо ниво.

Въпрос. Ако ние искаме да общуваме с Учителите, само чрез любовта ли можем да направим това?

Отговор. Това може да се постигне само използвайки енергията на привличането – същата тази енергия, която вие наричате духовна любов. Тя няма нищо общо със страстта или сексуалното влечение, или с каквото и да било още, отнасящо се към физическото ниво. Това е разновидност на тази форма на енергията, която ви е известна като топлинна, а именно разширителната функция (или аспект) на енергията на топлината.

Въпрос. Тази разширителна сила трябва да представлява вибрация, така ли? Именно тя ли съединява ученика с Учителя?

Отговор. Едно от предназначенията на тази сила е да разчисти пътя, да премахне всички препятствия. Да се разбере същността на духовната любов може, само в съвършенство познавайки това, което считат за любов, в това число и на физическо ниво. За вас е достатъчно да прочетете определението за “милосърдие”, дадено от посветения Павел, за да разберете каква трябва да бъде проявата на духовната любов.

Въпрос. Може ли да се счита истинската любов към човечеството за проява на такъв род любов и като доказателство за това, че зад нея стои духовна сила?

Отговор. Да, може.

Въпрос. Нейна противоположност трябва да бъде силата на отблъскването?

Отговор. Да, действително е така; и нейният източник винаги представлява критичният аспект на разума, вечно опитващ се да намери някакъв повод да не се поддава на чувството на любов. Любовта – това е свършено самопожертване. Затова човешкият организъм въстава против нея, против принасянето на себе си в жертва; и той не се предава бързо. Ненавистта, отмъстителността и всичко зло, събуждано от низшия полюс на живота, затварят дверите, водещи към духовните царства. И вие можете достатъчно точно да определите положението на човека върху стълбата на живота наблюдавайки как той се отнася към цялото останало човечество.

ЗНАЧЕНИЕ НА САМОАНАЛИЗА

Вие, жадуващите богатство, признание и власт; вие, вярващите, че тази жажда произлиза от безкористното желание за най-голямо благо за най-голям брой хора; вие считате, че вашият собствен начин на живот единствен е способен да подреди този хаос, в който е потопен, според вашето убеждение, целият свят. Обаче засега вие не сте изпълнили даже първото условие за придобиване на истинска власт, тоест засега не сте измислили дори как да въведете в порядък собствената низша природа, тъй като още не сте развили в себе си способността за честно самоизследване и затова не можете да знаете какви препятствия трябва да преодолеете не само в другите, но и в самите себе си, тъй като строгият самоанализ ще ви позволи да откриете в себе си всички тези отрицателни качества, от които така мечтаете да освободите другите. Възможно е проявлението на тези качества да не е така забележимо във вашата природа; и все пак те присъстват там и очакват само импулса на някое силно желание или благоприятни обстоятелства, за да застанат пред вас в цялата си украса. И докато у вас няма нито желание, нито способност да извършите този строг самоанализ, вие не забелязвате своята собствена ограниченост и не признавате, че на вас също е свойствено да грешите, а значи не полагате достатъчно усилия, за да се справите със своите недостатъци. При това за вас са неразбираеми причините за слабостта и несвършенството на вашите ближни, и следователно вие сте безсилни да им помогнете да се поправят.

Едно от първите открития, с които ще ви се наложи да се сблъскате по този път ще се състои в това доколко сложно, оказва се, е да убедите другите в чистотата на своите помисли и намерения и в своята способност във всяка ситуация да вземате правилното решение. Вие ще забележите, че поради нежеланието на обкръжаващите да се признаят за такива, каквито са в действителност, тяхната гледна точка изцяло се отличава от вашата и затова те са абсолютно неспособни да действат в свършена хармония с вас. Те не виждат нито повод, нито необходимост да правят това, което на вас ви се струва важно; и затова още първоначалните ваши послания им изглеждат свършено неправилни.

Например вие обичате, както ви се струва, някаква дейност или някой човек. Не желайки да подложите на задълбочен анализ своята собствена природа в търсене на подбудителен мотив за тази любов, с това вие оставяте възможност за неправилно определение на своите очаквания и задължения по отношение на дадената дейност или човек, а също на очакванията и задълженията на последните по отношение на вас, поради което вашата любов може да премине отначало в

търпимост, а после и в равнодушие, и даже в ненавист. Вие сте готови да ходите по горещи въглени в изпълнение на някакъв въображаем или реален дълг или заради осъществяването на някакво егоистично желание, което на вас ви се струва достатъчно важно; но в същото време забивате метафоричен кинжал в сърцата на тези, които обичате със своите неизпълними изисквания, необосновани протести и демонстрация на собствената дребнавост, даже не опитвайки се да разберете от каква гледна точка са принудени да разглеждат вашите действия другите заинтересовани лица.

Самоизследването би могло да ви отвори очите за тези факти (както и за гледната точка на обкръжаващите, която те са принудени да приемат) и да придаде стимул за необходимите промени. Вие трябва да се доберете до самите основи на човешкия характер и да изберете от тези основи тези, които вие бихте искали да развиете, както и тези, които трябва да се потиснат, след което да пристъпите към осъзнато осъществяване на набеязаното. Само така вие ще можете да се издигнете над своето сегашно обкръжение. Вие вероятно ще кажете, че не ви достигат сили за това; обаче аз ви казвам: вие имате тези сили. Но проблемът се състои в това, че вие се съсредоточавате върху последствията на вече извършените действия, а не върху техните първопричини. И още, вие игнорирате огромната сила на самовнушението. Веднага щом ви се стори, че в болшинството случаи вашите мотиви са недостатъчно прозрачни, постарайте се да достигнете до скритото зад мотива желание; и ако това желание се окаже егоистично, грубо или твърде разлято, кажете му, влагайки в своите думи цялата сила на своята воля: “В същност аз съвсем не желая това, макар че е възможно да го желаят моят разум и тяло. Аз не мога в действителност да желая това, което не се съгласува с вселенския закон”. Ако вие правите това достатъчно енергично ще забележите, че вашето „нежелателно желание“ отслабва, а после и съвсем изчезва. И щом като разберете, че сте се избавили от него, неговото място ще заеме друго, по-възвишено желание.

В процеса на самоизследване изявеният мотив на едно или друго действие или, напротив, бездействие трябва да играе ролята на индикатор, разобличаващ скритото зад него желание. Ако пък менталният багаж, натрупал се във вашата глава в резултат на дълги размисли над едно или друго желание стане твърде активен и толкова натраплив, че ви е трудно да се освободите от него, просто престанете да се борите с него: запълнете своя разум докрай с нещо друго; и когато за натрапливите мисли не остане място, те ще изчезнат сами.

ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЗЕМЯТА

Не само земята се движи по скалата на еволюцията. С всеки атом на вселената се случва същият този процес и всеки от тях трябва да заслужи своя собствен венец. В отминалите столетия земята е заемала същото високо положение, каквото заемат някои сегашни велики планети; но сега всичко се е изменило; и “Тайната Доктрина” ви предоставя цялата необходима информация по отношение на това падение. Тези книги бяха написани от нас за вас.

Марс и Венера са свързани с еволюцията на земята много по-тясно от всички останали планети. В определен смисъл те се явяват Баща и Майка на земята. Дали тази земя ще се окаже въввлечена в бъдещи войни – на този въпрос

засега няма отговор. Везните се намират в състояние на равновесие и сега е достатъчно леко докосване на една от чашите, за да реши изхода на цялото дело. Дори на нас не е позволено да знаем или, по-точно, не е позволено да говорим.

Вие не разбирате засега доколко важно е това, за което всеки от нас мисли. Но ние не си позволяваме да мислим за неща, които могат да представляват опасност за другите хора, даже във формата на мисъл. В наша и във ваша компетенция е да предпазим света от заплашващите го бедствия; и ние сме длъжни да приложим всички свои сили да помогнем на пророците, “предупреждаващи сега хората, за да могат да избегнат бъдещия гняв”. Това движение е аналогично на мисията на Йоан Кръстител. Предупреждавайки хората, ние можем да ги спасим, ако самите се позволят това. Ако ни се удаде да достигнем набелязаната цел и ако хората ни останат верни, ние ще можем да изведем света извън пределите на преживяваната от него сега мрачна ера; и тогава той ще бъде спасен, тъй като ще преодолее критичната точка на своята еволюция и занапред ще може да си помага сам. Но сега той още се нуждае от нашата с вас помощ; и затова разпространявайте тези идеи толкова широко колкото това е възможно. Будете хората навсякъде, където успеете, убеждавайте ги в необходимостта от политически и социални преобразувания.

Товарът от грехове на държавата пред обикновените хора е толкова огромен, че би могъл да отмести даже звезда от нейната орбита.

ПЪТЯТ КЪМ СЪВЪРШЕНСТВО

Ако вие се кристализирате около нещо, то нека вашата цел да бъде подчиняването на това „нещо“, иначе кристализацията няма смисъл. Но съсредоточаването е за предпочитане пред кристализацията, обновлението е по-полезно от преустройството, укрепването е по-полезно от лечението, а ободряването е по-полезно от съдействието. Всичко останало може да направи самото Его, ако се коригира отношението към него и се усъвършенства неговата психология. Его-то знае това и притежава достатъчно благородство, за да се отнася хуманно със своите противници. То си пробива път във времето и за ориентир му служат любовта и справедливостта. А неговата външна слабост се явява резултат от закъсняло психическо развитие, за което редовият психолог няма представа.

Его-то нерядко въвежда в заблуждение своята физическа съставляваща, което е неизбежно дотогава, докато последната не постигне необходимото ниво на развитие. Това е далеч по-бавен процес в сравнение с обикновеното развитие на детето. Това не е медиумизъм и не е талант на младостта, а талант на душата (Его-то), който не се среща често. Ние преживяваме сега критичен и важен момент – момент на избори и на възможности, когато на вас няма да ви се наложи да съжалявате за нито една от принесените от вас жертви, големи или малки, ако те са насочени към разчистване на пътя за достигане на съвършенство.

Сега всичко зависи само от това ще можете ли да видите предоставените ви възможности и да се възползвате от тях. За това са нужни само подходящите условия и вечно действащите сили, които могат да ви бъдат в услуга, ако се окажете достатъчно мъдри, за да ги призовете.

Изпълнявайки действията, продиктувани от желанието, Его-то не проявява никакъв героизъм и не придобива нищо положително. По същия начин водата се стича надолу от планината – естествено и без усилия. Само когато принуждават водата да тече нагоре с една или друга цел, прилагайки за това по-възвишените сили на природата, се появява възможност за героични усилия и успехът в подобен род действия по съществен начин влияе върху физическия и духовен растеж на човека. Подчинявайки се в своите действия на закона (или на властта), даже ако това подчинение противоречи на неговите естествени склонности и желания, човекът може да служи на велика цел, отваряща нова глава в неговия живот.

ЦЕЛЕУСТРЕМЕНОСТ

Целеустремеността е ключът към всякакъв род успех, било то успех във външната (физическа) или вътрешната (свръхфизическа) дейност. И единствената тема, която ние с вас ще разгледаме този път, представлява ключовата нота в цялата обширна гама от човешка дейност, върху която трябва да бъде съсредоточено нашето внимание и която ние сме длъжни да подчертаваме винаги и с всички способности. Това е **безстрастността** или **непривързаността към резултатите**. Вие никога няма да можете да придобиете сила ако не престанете да се безпокоите за възможните последствия.

Формулирайте целта и я укрепете в своя разум. Създайте собствен идеал; и колкото той е по-висок, толкова по-добре. Концентрирайте своите енергии върху достигането на този идеал и се трудете така, сякаш във всеки час са вложени всички ваши шансове, цялата ваша надежда. А когато този час премине, трябва да се връщате към него отново. Никога не се оглеждайте назад.

Не се безпокойте – нека тези две думи станат ваш девиз; разпространявайте енергията на вложения в тях смисъл около себе си, доколкото това е възможно. Напишете ги над своята врата, в своето сърце и върху своите знамена.

Днешното проклятие на света е тенденцията за ограничаване. Формата на енергията, затворена в думите “не се безпокойте” (тоест “не ограничавайте себе си”) – това е позитивният аспект на неутралния център на всяка сила или обект. Но помнете: в същия този момент, когато вие позволявате на тази енергия на истинската безпристрастност да отслабва вашите усилия, насочени към достигане на поставената цел, в момента, когато вие се окажете въввлечени във водовъртежа, създаден от позитивния аспект на енергията на отблъскване, на вашия хоризонт ще започне да се мярка призракт на надвисващата гибел.

Секретът на вечното движение няма да бъде разгадан дотогава, докато неговият изследовател не намери ключът, който крие в себе си енергията на безстрастността. Но търсецът на силата окултист не трябва да отслабва своите усилия. Той трябва да се приобщи към силата на вечното движение в продължение на целия цикъл на своята активна дейност, колкото и дълъг или, напротив, кратък да е той, ако желае да придобие и съхрани в себе си божествения огън – всемогъщата сила.

Не се безпокойте за своите Богове.

Не се безпокойте за своя живот.

Не се безпокойте за своите приятели.

Не се безпокойте за своите придобивки.

Нека във ваше подчинение да няма нито един човек и нито една вещ, но нека да имате всичко и за всички. Този, който се стреми да запази всичко за себе си, неизбежно ще загуби всичко.

В момент (или моменти) на екзалтация вие можете да обещаете да отдадете на Ложата, на Бога или на това най-висше, което вие сте в състояние да си представите, всичко, което имате, всичко, каквото представлявате и каквото се надявате да станете в бъдеще. Давайки това обещание вие не осъзнавате, че то се записва в Книгата на Живота. Вашето предложение се приема. Но когато се стигне до дела, вие отново се затваряте в себе си, а после се удивлявате на това, че върху вашата глава се стоварват изкушения, беди и страдания. Вие сте длъжни да разбирате, че вашите обещания се приемат за сведение и че неизбежно ще ви се наложи да жънете техните резултати. Аз ви казвам това с цялата сериозност, защото искам да осъзнаете, ако това е възможно, каква сила генерирате в моменти на ентузиазъм и съсредоточаване. Веднъж пуснали я на свобода, вие не можете да отзовете тази сила обратно. И затова аз ви казвам: бъдете внимателни и отначало се убедете в това, че действително искате да издържите всичко, което сами си навличате върху себе си със своите думи, мисли и постъпки, и можете да направите това. Вие в своето болшинство сте хора увлечени и затова се отдавате изцяло, ако може така да се каже, на волята на Светия Дух, когато той от време на време се спуска върху вас; и вие не можете да знаете какви възможности ще ви предостави бъдещето в резултат на ваше действия и от кои от тях ще се възползвате, а кои ще отхвърлите. Ако преодолеете своето изкушение и издържите всички изпитания, вие ще придобиете сила. Освен това трябва да се помни, че не само самият обещал жъне плодовете на своето обещание; всички тези, които по един или друг начин са свързани с него (или с нея) усещат върху себе си в различна степен тяхното въздействие; и ако тези плодове се оказват благи, това благо се разпространява също върху всички.

ДОЛНИТЕ ПОДНИВА

Това, което на езика на тайните науки наричат 8-ма сфера, в действителност се явява 7-мо подниво на 7-мото (или физическото) ниво (огненото горнило на превръщането), което на свой ред също се дели на 7 поднива или състояния. Обвивката или аурата, започваща веднага под физическото ниво (във вашето разбиране на физическото) представлява миазми, отделяни от цялата физическа материя, намираща се в състояние на гниене или разложение, и изпражненията на целия животински свят. Издигайки се от животинската и човешката аури, тези изпарения създават завеса между менталните и физическите органи на зрение и слух.

Това е една от най-важните причини да изискват от признатия ученик съвършена чистота на физическото тяло, както външна, така и вътрешна. С това се обяснява също и фактът, че телесното нездраве пречатства натрупването на йогични сили. И доколкото енергията на мисълта, насочена към който и да е от жизнените аспекти активизира действието на елементалите, съставляващи тази

форма на живот, става очевидно, че посветените постъпват мъдро не допускайки слизване в 8-мата сфера повече от това, което изисква природата.

Макар да е известно, че Христос трябва да слезе на това ниско ниво на материята, за да завърши цикъла на необходимостта и да се възнесе после, след своето възкресение, за да започне нов, по-възвишен цикъл, обикновеният човешки разум не може да си състави безпогрешна представа за този процес.

Едно от разглежданите поднива (или подразделения) представлява състоянието, създавано от похотливите мисли на човечеството, а също от менталните миазми, отделяни от всякакъв род ненавист, завист и злоба. Това състояние (или ниво) е много по-опасно и пагубно за еволюцията на жадуващата душа, за физическото и умствено развитие на човека, отколкото състоянието, което го поражда. И творимата от него завеса между духовните и физическите органи се оказва много по-плътна и труднопроницаема.

Вие трябва да държите своето тяло и разум в чистота, ако желаете да извлечете нещо заслужаващо споменаване от своето следване на наставленията, които аз ви предавам.

Посветените и Учителите са способни да проникнат в тайните на природата и да използват нейните окултни сили благодарение на своето единство. Всеки индивидуален посветен може да използва тези сили именно затова, защото е достигнал до абсолютно единство с всички останали посветени от своето собствено стъпало по всички жизненоважни въпроси, отнасящи се до неговия живот и еволюция. И когато на някое от по-горестоящите стъпала на Ложата прониква зърното на раздора, цялото това стъпало се лишава от своите окултни сили дотогава, докато това зърно не бъде накрая изтръгнато.

Когато един или няколко представители на отделно взето стъпало се отказват да преодоляват и поправят съществуващата между тях дисхармония или просто не го правят поради леност, встъпва в действие съответстващ на това стъпало по-висшестоящ закон точно така, както това се случва на физическо ниво в случай на проникване във физическото тяло на чужд елемент: управляващите това ниво закони задължават всички сили на тялото да се съберат заедно, за да изгонят чужденеца. Получава се възпаление, нагнояване, а после изхвърляне на този чужд обект.

Дисхармонията между тези, които принадлежат към едно и също стъпало на Ложата създава такива условия, при които създателите на тази дисхармония се оказват в крайна сметка изгонени. С течение на времето те сами забелязват, че са се отделили от своите предишни съученици-събратя по заеманото някога стъпало, практически без да осъзнаят това.

Обмисляйки това, което аз ви говоря, не изпускайте от внимание този факт. Цялата сила, която вие можете да придобиете изпълнявайки моите наставления, ще бъде постигната от вас именно защото всички вие принадлежите към едно стъпало. Тази сила се спуска върху вас по права линия, преминаваща през Учителя, стоящ начело на това стъпало.

Връщайки се към разговора за така наречената 8-ма сфера, аз бих искал също да привлека вашето внимание към опасностите, произтичащи от нечистотата на разума или тялото; тъй като ако такава има място, на вас няма да ви се удаде да извлечете за себе си никаква полза от предаваните от мен наставления, тъй като

нечистотата прави вътрешното и външното възприемане неотзивчиво към действието на тънките сили. По тази причина даже дугпа или черните магове настойчиво внушават на своите чела мисълта за необходимостта от почистване на стомашно-чревния тракт и дебелото черво от фекални маси. Такова неприятно явление като запека е получило най-широко разпространение в днешния век, сред съвременното човечество.

Впрочем още по-важно от поддържането на физическото тяло в чистота е да очистиш от застой своя разум и да го освободиш; тъй като ако състояние, аналогично на запека възникне в **ума**, ученикът няма да може да установи контакт с по-висшестоящото ниво, без което никога няма да му се удаде да развие в себе си силата, за която аз ще ви разкажа някога в бъдеще. Ако някой един от вас в своите старания да се превърне в съвършено оръдие и проводник на по-възвишени волеви сили предпочита да се вслушва в собствената воля и да следва свой път, съответстващ на неговото лично желание, аз не мога да оспоря неговото право на свободен избор. Аз мога само да кажа, че ако те направят този избор, на тях ще им се наложи да се простят с надеждата, която аз ви дадох; тъй като законът с цялата строгост изисква изпълнение на необходимите условия.

НОВАТА ЗВЕЗДА – ЕРОС

Аз бих искал да насоча вниманието ви към пророчеството, отнасящо се до пришествието на младенеца Христос. Аз вече ви казах, че скоро от земните астрономи ще бъде открита нова звезда и това ще бъде звездата на Христос. Казват, че това е вътрешна по отношение на Меркурий свещена звезда. Тези, които са видели тази статия в печата, вече знаят нещо за откриването на тази звезда. Сред астрономите, видели и обсъждащи я беше чела на един от Учителите, управляващи сега силите на еволюцията на тази планета; и този чела даде на звездата името „Ерос“, което значи Любов. Впрочем, това е единственото подходящо название за дадената звезда. Тя съществува вече 6000 години съгласно вашето летоброене. Именно тази звезда са видели мъдреците, донесли дарове и тамян на Исус от Назарет. И същата тази звезда приветства пришествието на всеки месия в дадената манвантара. Тя представлява голям интерес за вас, и не само тя, но и всички други небесни тела, по един или друг начин свързани с вас и съвършено неизвестни на астрономите от днешния век.

Всяка звезда на небосвода в действителност представлява развита форма на същество, някога живяло и достигнало съвършенство в един от светове на тази или друга слънчева система. Вие знаете, че в космоса съществува така наречения пояс на астероидите. Този пояс е далеч по-интересно образувание, отколкото могат да предположат съвременните учени, тъй като всяка от съставляващите го малки звезди се явява център на сила (космически център) на същество, което някога е било човек. Всяка известна на вас човешка форма представлява в своята първооснова енергийна сфера, около която се концентрират космически прах и

материя. Тези малки звезди остават в пояса на астероидите дотогава, докато не достигнат в своето развитие определена точка, извън пределите на която тяхната по-нататъшна еволюция изисква обособено, разделно проявление. По-нататък те една след друга се привличат към някое слънце или към някоя голяма планета и тогава започват да се въртят или около тази планета, или, както и преди, около слънцето, но по орбита, преминаваща много по-близо до него: изборът на варианта изцяло зависи от нивото и характера на развитие на възплащавашото се Его.

Появата на звездата на Ерос винаги се предшества от подготвителен период, аналогичен на подготвителния период преди появата на дете. Висшият дух на детето се възплащава в тяло само тогава, когато възрастта на последното достига шест-седем години. И еволюцията на звездата също предвижда съответен подготвителен период, преди в нея да влезе оживяващият дух. Обаче със звездата на Христос във всяка манвантара въпросът стои по друг начин, тъй като това е най-първата и най-последната звезда на манвантарата: първата звезда, която влиза в проявено състояние и последната, която излиза от него.

Проявлението на звездата на Христос е подчинено на малко по-други условия от проявлението на всички останали звезди. На първо място, тя се появява, както вече ви казах, преди всяко пришествие на Христос. Така че по време на възплащението на другите христоси, живели преди пришествието на Исус, тази звезда също е изгрявала. Обаче истинската звезда досега не се е проявявала нито един път, тъй като не е имало необходимост от това. Самата същност на Христос не е била готова за неограниченото възплащение в тази звезда и няма да бъде готова включително до последното проявление в тази манвантара. Управители на звездата на Христос през цялото това време са ставали други същества – тясно свързани един с друг христоси от различните епохи; и така ще бъде до времето на пълното възплащение, когато всички нейни малки лъчи ще се слеят в един велик лъч на Христос. Същността на Христос само осенява звездата, която ще ѝ служи за носител в обозначеното от мен време. Тя още не е достигнала до възпътеното състояние. Нейната енергийна сфера се проявява засега на астрално ниво и може да показва своята светлина на физическия свят само във формата на видение. С други думи, енергийната сфера на звездата на Христос още не е достигнала до точката, в която около нея би започнал да се събира космически прах, формирайки нейното физическо тяло.

Въпрос. Значи на физическо ниво всичко започва от малкото?

Отговор. Да, но от гледна точка на космоса всичко изглежда по съвсем друг начин. Поначало обектите имат огромни размери, но когато приближава време за физическото проявление на звездата на Христос, те се свиват. Понякога в пределите на един велик център, стоящ на прага на създаването на андрогинно същество, се формират няколко центъра на сила, и в някои случаи четири такива центъра се проявяват едновременно. Такива обекти се развиват по-бързо от одушевяваната проста андрогинна същност. А планетата, одушевявана от групова душа, става най-могъщо същество.

ОМ, ИЛИ АУМ

Тази дума е свързана със съзидателната сила на Сина и затова се счита за най-съкровена, най-свещена. Нейното правилно произнасяне или, по-точно казано, интонацията, с която тя трябва да се произнася, представлява велика тайна, предавана непосредствено от Учителя на ученика. Когато звуците, символизиращи от тези три букви се произнесат правилно и осмислено, те веднага събуждат съответстващата им вибрация на по-високостоящи нива. Затова този, който е способен да ги произнесе точно, се приближава плътно до съзидателната сила на вселената. И по-нататък само от неговата собствена воля зависи как и за какво той използва придобитата по такъв начин власт. Тези, които умеят да се ползват от тази дума, рядко се обръщат към нея за помощ, тъй като знаят, че събуждат или могат да събудят сили, които не са в състояние да контролират и които могат лесно да разкъсат на части техните външни форми, тъй като действат на вътрешните нива. Простото произнасяне на думата в известната на вас форма не може да причини никаква осезаема вреда; напротив, в някои случаи тя донася даже полза, ако нейното произнасяне се съпътства от необходимия мотив. Ако вие истински обичате това, което считате за Бог и искрено се стремите да изразите тази любов, това може да се направи с една-единствена дума или даже съвсем без думи. И когато думата “аум” се произнася в такъв контекст, това е добре. В подобни случаи тя се превръща в истинска молитва и нейната ценност се признава даже от тези, които открито заявяват, че уж не вярват в действеността на молитвите. И доколкото молитвата е по-скоро искрено устремяване, всичко останало трябва да се признае не за молитва, а само за егоистични желания.

Въпрос. Не бихте ли могли да разкажете нещо за необходимото ниво на развитие на физическото тяло във връзка със споменатото въздействие върху него на думата “аум”?

Отговор. Тренировката единствено само на тялото няма никакъв смисъл, ако не става дума за занимания с професионален бокс или още за някакви спортни цели. Развитието на тялото трябва да върви паралелно с усъвършенстването на разума и сърцето. Тренировката трябва да започне със сърцето и разума, и тогава физическото тяло скоро само ще се адаптира към по-възвишените вибрации. Разбира се, неголяма физическа гимнастика е необходима, но тя играя твърде скромна роля в общия комплекс на саморазвитието предвид огромната значимост на другите споменати от мен съставляващи. Необходима е също и известна въздържаност по отношение на храната и телесна чистота, а също и на още няколко аспекта, за които засега не е нужно да говорим. Казано по същество, споменатите от мен възвишени вибрации могат напълно да бъдат издържани от истински естественото тяло. Обаче сега в света ще се намерят съвсем малко такива напълно естествени тела, доколкото те се използват по-често по неестествен начин. Когато разумът и сърцето се подчиняват на висшите закони, физическото тяло се приспособява към тях без особени труд.

Има и още един проблем, свързан с използването на свещената дума, за който за вас би било полезно да поразмислите. В космоса съществува форма, известна ви под името небесен човек. В действителност това е Синът, Христос. Той не трябва да се счита за форма в достъпното за вас разбиране на тази дума. Но трябва да се вземе под внимание, че той се състои от отделни части, както и всички

форми на физическо ниво. В него има точки, съответстващи на ръцете, краката, главата, по същество на всеки орган на човешкото тяло. В космоса действат сили, съответстващи на всяка част на небесния човек. И известната ви физическа вселена във всеки момент се намира под влиянието на една или друга комбинация от всички тези сили. Тези сили, с които вселената е най-тясно свързана сега, съответстват на органите за възпроизводство на небесния човек. И докато материалната вселена не излезе от тази част или подразделение, в което сега се намира, господстващото сега положение на нещата няма да се измени и известното ви физическо ниво така и ще остане преимуществена област за проява на вашата жизнена активност. Времето на прехода от властта на тази част на небесния човек към властта на друга, по-възвишена негова съставна част стремително се приближава; ето защо на земята и на другите планети сега назряват огромни и многобройни промени.

Независимо дали вярвате или не в буквалната достоверност на земното разпятие на Христос, размишлявайте за това по време на медитация толкова често, колкото можете да си позволите и вие ще забележите как върху вас ще се спусне море от светлина, озаряваща този проблем, за истинската същност на който преобладаващото болшинство от човечеството знае крайно малко. Вие трябва да се постараете да осъзнаете, че разпятието на Сина Божи, каквото и да мислите за този персонаж, представлява буквален и неопровержим природен и жизнен факт. Това не е **театрална постановка**, а истинско **страдание**, при това такова страдание, което вие сега не сте в състояние даже да си въобразите. Само чрез болката и чрез страданието е възможно да започнете да живеете живота на Христос; и колкото и това да звучи парадоксално, необходимо е да загубиш живота, за да го намериш.

Животът на физическия човек, тоест всичко, от което се състои неговият живот на земята трябва да бъде изгубено или, казано по друг начин, принесено в жертва и до известна степен унищожено, преди вие да можете да стигнете до истинския живот на Христос. Няма смисъл да крещите: “Мир! Мир!” там, където няма никакъв мир. Вие се намирате в епицентъра на велика война; и ще ви се наложи да водите едно сражение след друго, за да победите или да загубите. Вие сте влезли в тази война с широко отворени очи и за вас няма повече път назад; вие трябва да вървите напред. Впрочем само от вас зависи ще завоювате ли Светия Граал, тоест вечния живот, или ще се върнете много столетия назад. Вие не можете да стоите на място, тъй като за вас няма мир, а има само битки, битки, битки – ту с един враг, ту с друг. Силите, с които вие се сражавате, са много по-могъщи, отколкото можете да си представите. Затова бъдете нащрек и дръжте своето оръжие готово. Бъдете готови да се срещнете с врага по всяко време на деня и нощта, иначе ще ви заварят неподготвени и ще ви повалят. В крайна сметка от вас се изисква най-простото: да вярвате, да се доверявате, да обичате и да се трудите. От вас не очакват никакви велики подвизи, нищо извън изпълнението на своите всекидневни задължения през всеки час и всяка минута: – не повече, но и не по-малко.

ХАРМОНИЯ И ОТГОВОРНОСТ

Аз вече разказах на някои от вас за миналото съществуване и насилственото разрушаване на един някога велик град, многобройните обитатели на който в науките и изкуствата са надминали много съвременната цивилизация, както и в етичното и общественото развитие. Аз ви казах, че ние живеем сега във времето на завръщане на цикъла на възраждане и възстановяване на този град и че даденият факт отваря пред нас еволюционни възможности, превъзхождащи и най-буйната фантазия. Питат ме: с какво този план за възстановяване се отличава от стотиците други подобни планове? И аз отговарям: даденият план няма нищо общо с чиито и да било индивидуални проекти за създаване на съгласувано действащи съобщества, но се явява част от еволюционния замисъл на природата. И фактът, че някои ясновиждащи вече улавят понякога, пълно или частично, неговите очертания, засега още лишени от материална форма, но вече отразени в астралната светлина, още един път доказва справедливостта на моите твърдения.

Разберете ме правилно: никой случаен човек не може да организира във всички детайли изпълнението на тази велика задача и да я доведе до ума. Само тези, които някога са живели в древния град, притежават кармичното право да построят новия град и да го заселят. Те трябва да приемат върху себе си колективната отговорност даже в случай че не пожелаят да се възползват от предоставената им възможност и да позволят на още един продължителен цикъл да отmine във вечността преди тяхната мисия да бъде окончателно изпълнена. Ако процесът на строителство и заселване на града се забави, заедно с него ще се забави и еволюцията на неговите бъдещи обитатели, а заедно с това и еволюцията на цялото човечество; тъй като никъде повече на цялата земна повърхност не могат да бъдат изпълнени предсказанията за наближаващото откриване на динасферичната сила, способна да революционизира цялата земна индустрия и усвояването на новата сила. В никой друг град не може за първи път да се изправи пред хората следващият аватар на физическо ниво. Второто пришествие на последния велик аватар вече е свършен факт на астрално ниво; но за да може то да се разпространи на физическо ниво е необходимо да се подготви съответно място и хора. Исус не би могъл да се появи на физическо ниво в някое друго място, в друго време или при други обстоятелства освен тези, които са съпътствали неговото раждане. И той ще може да се върне само във времето, в мястото и при условията, идеално съответстващи на тези, които са направили възможно неговото предишно възплъщение. Това правило е един от най-значителните аргументи в полза на необходимостта от строго и точно изпълнение на описания от мен по-горе еволюционен замисъл; тъй като за завръщането на аватара досега не е имало подходящи нито място, нито хора.

От всички библейски книги най-малко разбираема винаги е оставала Книгата Откровение и от всички нейни фрагменти най-малко ясен е бил и си остава фрагментът, описващ слизането от Небесата на Новия Град Йерусалим. Независимо от това, че самият Исус и неговите ученици ясно са указвали, че Царството Небесно се намира вътре в нас, неизброимо множество хора и досега гледат към небето, надявайки се на скорошно изпълнение на пророчеството и разчитайки да видят Новия Град непосредствено над главите си. Но този Град трябва да бъде построен отначало в сърцата на хората, иначе той няма да може да се възплъти на физическо ниво. Възможно ли е това да се случи във века, когато

цялата земя, която трябва да бъде също така свободна, както въздухът, е завладяна като частна собственост и се държи от тези, които са натрупали достатъчно пари, но както изглежда съвсем нямат намерение да насочват своите натрупвания за постигане на всеобщо благо? Или пък това да е възможно, например, в страната, където не повече от десетина човека контролират всички финанси и могат, ако поискат, да оставят без работа милиони хора и по този начин да ги хвърлят в най-ужасна нищета? Или пък в страната, където всяка година хиляди жени са принудени да се занимават с проституция от мъжете, съсредоточили в своите ръце всички доходи и не оставящи им никакъв друг способ да осигурят живота си? Или пък Новият Йерусалим може да бъде построен там, където на малките деца се налага да се трудят по-тежко от роби за жалки грошове, а на хиляди силни мъже – да стоят без работа, да гладуват и да крадат всеки път, когато финансовите магнати започват да плашат обществеността с опасността от “свръхпроизводство”?

Вече е съвсем близко времето, когато тези измъчени хора – не десетки или стотици, а милиони ще въстанат срещу своите угнетители. И вие – всички, които ние призоваваме отрано да се подготвите за тези наближаващи сътресения, построявайки “спасителен ковчег”, в който да можете да влезете преди да се е разразила бурята, ще имате не по-малко причини за съжаление от тези, които са се присмивали на Ной преди последния велик Потоп, ако се откажете да слушате нашите наставления и предупреждения и да им се подчинявате.

Не мислете, че се опитвам да ви въвека в някакво странно и изпълнимо начинание. Напротив, аз ще се постарая да ви докажа, че издиганата от нас идея е така също разумна и полезна, както и всяко делово начинание, в което за единствен заслужаващ внимание фактор се счита личната изгода. Аз само ви моля да създадете по-машабно съобщество, което би се справило със задачата по събирането на средства и привличането на нужните хора за построяването и заселването на мястото, където биха царили Мир, Свобода, Равенство, Братство и безопасност и биха били достижими всички благи плодове, които е способно да подари на вас и на тези, които вие обичате, високото ниво на еволюцията.

Самозваните тълкуватели на окултната (или тайна) мъдрост с присъщото им колосално безсрамие постоянно ни уверяват, че нашите склонности и задължения неизбежно ще ни накарат да се движим по път, диаметрално противоположен на ученията, които ние предаваме на своите ученици. Някои от тези мними проводници и изпълнители на волята, уж диктувана от божествените закони на истината, справедливостта и праведността, макар и да признават неделимостта на човечеството, в същото време изкривяват гореуказаните закони твърдейки, че уж намесата на съвършения човек – на Учителя – в държавните дела поставя под заплаха неговата неопетнена чистота. Колкото и кално и отвратително да е ястието, връщо сега в политическия котел, ние едва ли ще го направим по-чисто ако го игнорираме и се отвръщаме гнусливо от него. Тази отвратителност трябва да се залива със силата на справедливостта и праведността дотогава, докато присъщата им благотворна енергия не произведе необходимите алхимични изменения; и тогава участието в политическия живот на страната ще се счита за привилегия, а не за позор, както в миналите години. Ако тази цел може да бъде постигната, то ще е само с помощта на Учителите на Бялата Ложа; и разбира се, едва ли ще ни се удаде нещо в този случай, ако Учителите се скрият в твърдините на Хималаите или в

някои други труднодостъпни места, далеч от активния живот на човечеството. В дни на мир воинът трябва да се опира върху своя меч, а в дни на война – да се сражава с него.

За целия човешки род Учителите са като оста за колелото. И както е невъзможно колелото да работи, ако не е закрепено върху оста, така и човечеството никога няма да може без помощта на Учителите да изпълни божествения идеал в своя частен и политически живот – не само духовен, но и практически.

СИЛИ И ВЛАСТИ

Никога не забравяйте, че истинският окултист не трябва да има нищо против капитала като такъв, или против капиталиста като човек и негов събрат.

Злоупотребата с власт и привилегии, който и да си позволи това – народът, държавата, обществото или личността, представлява препъни-камък, с който всички свързани с обет храмовици трябва да се борят; тъй като това е борба за възстановяване на правилните принципи, от които вие нямате право да се отречете.

Големите притежатели на собственост и другите финансови магнати на този свят в много случаи осъзнават ясно, че в недрата на спокойните на пръв поглед маси, като в кратер на вулкан, върху тънката застинала кора на който се издига сега цялата структура на финансовата власт, бучи и клоkochи огън. И представителите на тази структура знаят, че споменатият пламък във всяка минута може да се избие навън и да ги погълне заедно с всичко, което е било натрупано с такъв труд от тях. Затова те се обединяват, за да защитят себе си и своето имущество.

В известен смисъл те самите представляват рожба на съществуващите условия и обстоятелства. И сред тях има много такива, които биха се радвали, ако националното богатство се разпределяше поравно между всички; но те не знаят как може да се постигне това без да се навлекат ужасни разрушителни бедствия върху всички обществени класи. Тъй като трудещите се маси на човечеството като правило не могат да решават всичките тези сложни проблеми, с които всекидневно се сблъскват опитните финансисти в днешно време; нещо повече, те изобщо не осъзнават собственото си невежество и не разбират до какви резултати могат да доведат техните необмислени действия.

Вие, разбира се, сте наясно, че аз нямам предвид този тип едри собственици, които справедливо наричат криминални бизнесмени. Много от тях сега също се обединяват, концентрирайки цялата си сила и власт, за да погълнат слабите и да сложат ръка на всички богатства на света, без изобщо да се съобразяват с правата на другите хора. Собствениците от такъв тип като правило се ръководят от принципа “Изяж ти или ще изядат теб”; и те избират първата от тези две възможности. Впрочем този тип хора също заслужават вашето внимание, тъй като те в определен смисъл също са жертви. И аз ви говоря сега за тях именно за да се замислите за тях; тъй като сред тези, които обикновено наричат “реформатори”, се забелязва тенденцията да отнасят всички производители на материални блага към една и съща класа.

Сред вас, както и сред всички други класи на човечеството, има много такива, които изпитват страстно желание да **знаят** и които са готови да вървят към разгадаване на тайните за придобиване на индивидуална окултна сила по **всички**

възможни и достъпни пътища. Тези хора са готови да пожертват даже своето райско блаженство заради придобиването на тези нищожни сили, които се намират само на едно стъпало от обикновената физическа наука. На тях им е трудно, почти невъзможно да разберат доколко важни за тях са при това правилните етични принципи, тъй като духовното знание не може нито да се продаде, нито да се купи.

Запомнете моите думи, тъй като утре те ще бъдат също така справедливи, както и днес: който и да е човекът, предлагащ ви знание за окултните тайни в замяна на материално възнаграждение, той (или тя) няма да може да ви даде нищо повече от това, което вие сами бихте могли да почерпите от екзотеричните светски науки и собствените учени изследвания.

Много важно е по пътя към боговете вие да преодолеете **всяко стъпало**. Ако вие игнорирате даже едно от тях или се опитвате да го прескочите, стълбата неминуемо ще се срути и претендентът ще рухне на самото дъно, колкото и високо да е успял да се издигне.

Ето защо аз ви казвам отново и отново това, което вече ви говорих по-рано – и това са думи на тези, които са много по-велики от мен: “Ако не се обърнете и не бъдете като деца, няма да влезете в Царството Небесно”. **Ако не бъдете като деца** – замислете се какво означава това: да заприличате на детето по чистота, интуитивност, вяра и, най-главното, по доверчива любов. Предполагам, че не са ви нужни моите наставления, за да си представите това.

ЕСТЕСТВЕНИЙТ ЖИВОТ

Тези, които вече са запознати с езотеричните наставления на Е.П.Блаватска, ще намерят за себе си в Ученията на Храма много добре познати неща, но заедно с това ще придобият тяхното ново разбиране: в тях ще се събуди непозната по-рано интуиция, която ще им позволи да погледнат на старите учения с нов поглед и да си изяснят много моменти, останали досега малко разбираеми. Това събуждане на интуицията се обяснява с грандиозното вливане на нови духовни сили, осъществено от Ложата чрез Учителя Иларион. На свой ред това ново вливане е станало възможно благодарение на почти едновременното завършване наведнъж на три цикъла и началото на нов цикъл на активна дейност на Храма на физическо ниво. Цялата подготвителна работа, необходима за началото на новия цикъл, са извършили в последната четвърт на XIX век Е.П.Блаватска и У.К.Джадж.

Учениците отново и отново с цялата настойчивост биват предупреждавани за принизяването на истините на духовния живот до праха на материалния живот, тъй като даже търсенето на материални съответствия за тях почти винаги се съпровожда с възмущение на природата или събуждане на низши импулси. Ако ние винаги помним, че тези наставления се отнасят преди всичко към духовния и астралния живот и че нито едно от тях не е пълно и завършено отделно от всички останали, за нас биха възниквали много по-малко трудности. След като тези наставления бъдат предадени напълно, те трябва да бъдат приети в цялата им пълнота – като единно цяло, а не като разпокъсани фрагменти.

Наставленията, отнасящи се до усещанията и контактите, вече предизвикаха известно неразбиране. Трябва да се помни, че Учителят ненапразно призовава към естествен живот. Ние представляваме в болшинството си неестествена раса, с

изкривени органи на чувственото възприятие. И докато ние не се върнем към естественото състояние чрез самопожертване и саморазвитие, на нас няма да ни се удаде отново да започнем да живеем естествен живот. Сега ние сме отделени от нашите втори половини и затова трябва с чистота и безкористност на своите животи да повишим нивото на собствените вибрации: това ще ни позволи да се въплътим в новата епоха в новата раса, в която ще стане възможно нашето съединение.

Съвременните бракове биват неуспешни толкова често именно защото душите сключват помежду си погрешни съюзи. Всеки брак може да се счита за погрешен, ако не е подкрепен от истинско сродство между две души. Когато астрологията отново стане точна наука, тя ще може да окаже неоценима помощ в решаването на този проблем. И когато еволюцията на две души отново влезе в естествения коловоз, мъжките и женските органи за възпроизводство ще служат за много по-важни цели, отколкото просто достигане на чувствено удоволствие.

Нашият краен егоизъм представлява огромно препятствие по пътя на прогреса. В своята голяма гонитба за всички и всичко, което само може да ни бъде полезно лично, ние преминаваме покрай любовта, милосърдието и справедливостта, вкопчвайки се във всяка надежда както удавникът се хваща за сламка и изобщо не мислим за това какво, например, е струвало на другите да ни протегнат ръка за помощ. Ако ние си представяхме по-добре действието на кармата в това отношение, ние бихме били много по-предпазливи. Законът за търсенето и предлагането действа с безупречна точност. Ако някой ви дава нещо много важно и полезно за вас, с това самият той ви предава задълженост; и ако вие не положите всички усилия, за да погасите този дълг, ползата от получения от вас дар ще бъде сведена до нула, във всеки случай – за вас самите. Духовната истина не може да се продаде за пари; но ако някой сподели с вас голяма духовна истина, вие незабавно трябва да се заемете с търсене на възможност да му се отплатите с някакво равностойно задължение или, във всеки случай, да изпълните някоя от неговите потребности, видимо равностойна на тази, с която той ви е помогнал да се справите. Такова взаимодействие създава хармонията, необходима за развитието на истинска взаимопомощ.

В изпълнение на този закон Буда се е отказал от богатството и царството: той е станал нищ, за да може не само да получава, но и да отдава; и много негови последователи са постъпили по същия начин. Подчинявайки се на този закон Исус не е имал къде да преклони глава. Даже “чашата студена вода, подадена на Неговите ученици” в Негово име изисква изпълнението на този закон. Но тези, които безразборно се хващат за всичко, което им попада в ръцете не предлагайки на другите никаква ответна помощ, привличат в своята аура сила, склонна да отблъсква най-необходимата и най-желана помощ. И това е най-главната причина, подтикваща окултистите постоянно да призовават своите ученици към безкористност.

По своята същност всички ние сме единни и неделими. Нито една от страните не може да живее за сметка на другата, не създавайки при това състояние на дисбаланс, неизбежно влечащо след себе си болка и страдание. Това е най-първата причина за неудовлетворителното състояние на съвременния живот – обществен, етичен, политически и философски. И, докато не бъде намерено

лекарство, болестта няма да престане да прогресира като огромен раков тумор, докато не превърне целия свят в безобразна маса от разлагаща се материя, на която е съдено да бъде разрушена от велики катастрофи и преврати от национален и общосветовен мащаб.

Неприемането на всички форми на езотерично поклонение, усещано от някои окултисти и доведено до огромни мащаби във външните прояви на други хора, произтича от първоначалното неприемане на антропоморфизацията на съкровената и тайнствена духовна истина. Тази истина е могло да бъде предадена само в митове и символи; но прибързаното и необмислено разпространяване на символизма е довело до това, че невежите маси са го превърнали във фаличен култ с всички съпътстващи го отвратителни форми на сексуален култ. Днешните маси са също така невежи, както и тогава: те знаят също така малко за истинското значение даже на външните форми на своите църковни ритуали, без да говорим вече за тяхната вътрешна структура. И нашата очевидна задача се състои съвсем не в това да настройваме тези църкви срещу себе си и срещу пропагандираните от нас истини за фундаменталните принципи на целия живот и за съотношението на микрокосмичния човек с Макрокосмоса, но в това да се постараме да проявим колкото може повече сходство и съответствие във всички Писания и със своите собствени животи и постъпки да продемонстрираме цялата своя непоколебима убеденост в реалността на единството на всичко живо.

Ние изгонихме от своя кръг множество сериозни и искрени ученици, придържащи се към други религиозни възгледи. Те идваха при нас в търсене на светлина, но се натъкнаха на откровено презрение към всички неща, в светостта на които са ги приучвали да вярват, макар че в действителност ние пропагандираме същите тези истини, само че изложени с малко по-друг език. Някои от нас, например, се заеха да замерят метафорично с парчета кал християнската концепция за Христос, формулирана от Исус и да превъзнасят Буда, макар че в действителност Буда е само по-малко по своите мащаби възплъщение на същото това Его, наред с много други така наречени Спасители на света. Всички тези недоразумения и разнородни концепции в значителна степен са забавили нашия собствен растеж, както и растежа на други хора, които ние без труд бихме могли да привлечем на своя страна.

Нашата задача е създаването (не само на думи, но и на дело) на истинско Братство на всички разпръснати агнета на огромното стадо от човешки души, възплътени на земята в настоящо време; преодоляването на всички разминавания в мненията; прекратяване на великата война, даже ако тя се води само на думи; и обединяването на всички подразделения на човечеството на основата на общата цел – истинската еволюция.

ЗАКОНЪТ ЗА БЕЗКРАЙНОСТТА

За тези, които вече вървят по пътя на самообразоването, прокаран от Е.П.Блаватска в нейните езотерични наставления, всичко, което аз възнамерявам да разкажа сега, както и много от това, което ще бъде казано от мен впоследствие в процеса на обучение, вероятно ще изглежда отдавна и добре известно. И това е напълно естествено, тъй като аз се старая само да развия изложените от нея учения

и да отстраня според възможността всички недоразумения, за да може светлината на истината, преминавайки през призмата на тези учения, да запази колкото може повече от своята първоначална яркост. Неизменният закон, споменат в първите от тези езотерични наставления – това е законът, направляващ и контролиращ действието на съзидателния огън, законът за сродството. Ако сред вас има такива, които още не знаят, че всеки орган на човешкото тяло има своето точно съответствие на шестте останали нива на битието и че в езотеричните наставления тези части на тялото, към които светът е привикнал да се отнася с презрение, се считат за най-свещени, тъй като те изпълняват функцията на предаваща среда, необходима за проявата на съзидателния огън, то за такива ученици засега е по-добре съвсем да не се захващат с изучаването на тези въпроси ако те не са докрай уверени, че в това изучаване винаги ще могат да се ръководят от чисти мотиви и непредвзети съждения. Тъй като даже и най-повърхностното изследване, предприето в тази област, неизбежно събужда низките импулси на природата и проявява всички досега скрити дефекти и черти на характера, клонящи към полюса, противоположен на праведността. Но в същото време това изследване събужда за живот скритите семена на доброто, тъй като докосването на съзидателния огън е способно да активизира даже тези положителни характеристики, които са оставали незабелязани в продължение на столетия.

Окултните ученици, незапознати с това, което ортодоксалните църкви обикновено наричат „обръщане“ ограничават действието на тази велика енергия изключително до окултизма в тяхното собствено разбиране на тази дума. И причината тук е в това, че те не съвсем правилно тълкуват самото понятие „окултизъм“, ограничавайки го само до един аспект на тази енергия – този, за който са говорили древните обитатели на източното полукълбо. В действителност „окултизъм“ е обобщаващо название, включващо в себе си цялата съвкупност от знания на всички тайни науки за живота, който и където да ги изучава. Като говоря за индивидуалното „обръщане“, аз имам предвид не тези изпаднали в самозаблуда хора, които се оказват под властта на хипнотичните сили на някой учител и остават в това състояние благодарение неустойчивата вибрация на низшата емоционална природа, угасваща практически веднага щом обърнатият излиза извън пределите на сферата на влияние на хипнотизатора. Не, аз говоря за тези, които в действителност е докоснала божествената сила, окончателно и необратимо отвръщайки техните сърца от предишните, привични пътища за натрупване на опит и обръщайки ги към нови, по-възвишени жизнени потоци.

Състоянието на такива хора в много отношения е сродно на състоянието на съзнателния чела, който е дал тържествени обети и затова е бил приет в правото на ученик или неофит под покровителството на един от Учителите на Великата Ложа. Но контактът между Учителя и ученика става възможен само благодарение на това, че възвишените сили въздействат на двамата; и това въздействие се диктува от същия този споменат от мен по-горе закон. В екзотеричната литература различните нива на проява нерядко се описват като верига от светове, в която влизат Абсолютът, архетипният, духовният, манасичният, психичният, астралният и елементалният светове. Но описанията на тези световни вериги често се разбират неправилно и се тълкуват невярно. Много смятат, че тези светове представляват седем отделни планети, съединени една с друга с въображаема нишка. Това е

достатъчно обемен и сложен въпрос, свързан при това с много други направления на изследването; затова ние засега ще отложим неговото детайлно разглеждане и ще се ограничим до това, че просто ще кажем: концепцията за веригите от обособени планети е невярна.

Размишлявайки за закона за сродството – законът за въздействие на силите на сродството върху физическите органи на човешкото тяло в неговия сегашен строеж и за опасността, на която подлага себе си, приближавайки се осъзнато към точката на възможно съсредоточаване на сили, контролирани от този закон, човекът събужда в себе си война; и древната война между противоборстващите сили на неговата собствена природа се разгаря отново. Една от воюващите страни трябва да удържи победа. Човекът е длъжен да унищожи собствените слабости или, по-точно, да придобие способността да контролира елементалните сили, винаги готови да го тласнат надолу, каквато и височина да е достигнал. Той трябва да се научи безстрашно да среща всеки враг, за да го срази преди този враг да срази самия него.

Въпрос. Говорейки за въздействието на закона за сродството вие имате предвид „увлечението по обети“?

Отговор. Аз имам предвид това, че действието на дадения закон предизвиква явление, което беше наречено „увлечение по обети“. Но това явление не се ограничава до това, че някой обещава нещо на някого. В много съвременни християнски църкви всеки истински обърнат християнин попада под действието на този закон така също неизбежно, както и начинаещият окултист.

Въпрос. Вие използвате термина „обръщане“. Какво именно означава той?

Отговор. Възможно е този термин да не е най-точният. У християните той означава преминаването от една религия в друга или пък от светски живот към религиозен. Но желаният ефект от въздействието на закона за сродството се проявява по-скоро не на външно, а на вътрешно ниво благодарение на дълбокото сътресение, преживявано от покаяващия се новообърнат, за когото целият негов минал живот изглежда сега като непрекъснат и огромен грях против Бога. Разкаянieto на тези, които могат да се нарекат истински обърнати е дотолкова огромно, че техните сърца не могат да не усещат докосването на божествения огън или, по-точно, сами се отварят към докосването. Този огън повишава нивото на вибрациите на целия човек. По такъв начин законът за сродството, бидейки приведен в действие, възстановява загубената връзка.

Въпрос. Явява ли се споменатото отваряне на сърцата моментен порив или пък разкаянieto трябва да остане постоянно и прогресиращо състояние?

Отговор. Не, от такова разкаяние не би имало никаква полза. Когато човек достига тази точка, в която той може да види пред себе си поне за миг своята висша същност и да забележи крещящото несъответствие между тази външна същност и низшата, него го залива огромна вълна от съжаление, тъй като той забелязва колко малко е правел до това време за приближаване до великата цел, заради която е бил изпратен в този свят. И тогава го овладява страстното желание да направи повече; и ако обръщането е било искрено, от този момент се променя целият негов живот.

Няма полза от това постоянно да наказваш себе си за по-рано извършеното зло. Достатъчно е да изгониш от сърцето всяко желание да продължиш да упорстваш в това зло.

ЦЕНТЪРЪТ НА БИТИЕТО

За болшинството от хората на XIX столетие понятието „център на битието“ не е означавало нищо, освен мъглява абстракция – някаква неописуема и несъществуваща в реалността метафизична точка. Аналитичното изследване постулира този център като необходима опорна точка или ос, на която се нанизват множество теории, потвърждаващи еволюционното движение на живота. Изследователите на мистицизма са издигнали около тази точка множество огромни светогледни конструкции, които, както това е и трябвало да се случи, са рухнали като картонени къщички при първото докосване на умела ръка. Истинският център на битието не е усещане, не е мисъл, не е воля и не е съзнание, тъй като той се намира отвъд пределите на всичко това или дълбоко вътре, вътре във всяко Аз или Его. Това е Бог, пребиваващ във всички хора и във всички неща. Спомнете си думите на Учителя Исус: „Аз и Отец сме едно“. В каквато и точка на вселената да се намирате, вие навсякъде си оставате на еднакво разстояние от този център, за обозначаването на който източните мистици използват термина „битие“. За неподготвения ум не е лесно да си представи тази велика истина. Едно качество се потъпква от друго, макар че първоначално и двете са били равностойни и само способът за прилагане на тези качества определя доколко високо или ниско ще бъде заеманото от него положение. Докато душата не достигне определена точка в своето еволюционно развитие и разумът на физическия мозък не установи с нея взаимовръзка или пък не достигне до състояние, съответстващо на еволюционния стадий на душата, човекът не може да проникне в единната велика реалност, да познае източника на истинското щастие и покой. Помнете какво ви говорих по-рано: вие не можете да тълкувате правилно всички тези метафизични истини, ако нямате тройния ключ.

За не особено задълбочения ученик може да изглежда, че всяко същество трябва да има свой собствен център. Но такива ученици или забравят, че както луната има толкова отражения, колкото са отразяващите я повърхности, така и единната велика Реалност се отразява във всеки сътворен предмет или същество; и причината за всички съществуващи разминавания в мненията се заключава в това, че съзнанието на Аз-а или Его-то на всяко същество отъждествява себе си с едно от тези отражения, вместо да се отъждестви с Централното Духовно Слънце – истинското, Его-то или Аз-ът на всичко съществуващо, или просто не знаят нищо за това. В резултат Его-то се стреми към по-нататъшно обособяване, вместо да се стреми към съединяване с всички останали души.

Малцина разбират какви могъщи еволюционни сили са задействани сега в процеса на формиране на новата раса, новото човечество; а тези, които разбират, често използват тези сили за неблагоприятни цели, вината за което носят или лъжливите идеи, или низките мотиви. Затова всеки, който е успял да придобие поне най-повърхностно знание за тези сили, е длъжен не само здраво да държи в

ръце жизнения център на своето собствено битие, но и да прави всичко възможно да научи на това и другите.

Хората, които са позволили на своя разум да заглуши истинските центрове на собствените сърца и практически да ги обездвижи, почти всички вярват в това, че човешкото съзнание изцяло и без остатък принадлежи към равнището на разума. И много от тях или пък от тези, които никога не са се опитвали да се вслушат в своя вътрешен глас и да му се подчиняват, убедено възклихват: „Аз винаги бих постъпвал правилно, ако знаех какво е правилно, а какво не. Аз не мога да стана по-добър без странична помощ“.

В сърцето на всеки нормален човек е скрита Врата, водеща право към Вратите на Храма. Този, който, движим от искрено желание, почука на тази врата, влезе вътре и се вслуша в тишината, ще чуе отговора на всички свои въпроси, свързани с **непосредствените** нужди на душата. Мнозина принизяват значението на този „все още едва доловим глас“ или пък изпадат в отчаяние поради това, че не могат веднага да обхванат с мислен поглед цялата панорама на своята индивидуална еволюция. Такива хора забравят, че нито един човек не може да изяде днес храната, която ще храни неговото тяло утре. „Хляба наш **насыщен** дай ни **днес**“ – ето думите на молитвата, заповядана ни от великия Учител.

Когато ние достигнем еволюционната точка, в която ще бъдем готови напълно да се задоволим с възможността да отглеждаме дървото на своето извисяване постепенно, листо след листо, това ще бъде за нас огромна крачка напред. Необузданият стремеж към растеж е погубил повече кълнове на човешкия прогрес, отколкото всяка друга разновидност на нарушаване на закона, тъй като този стремеж поражда огън, преграждащ пътя с вълна от изпепеляваща жегла, пагубна за нежната тревичка, опитваща се да се издигне над земята, в недрата на която се намират нейните корени. Силата на Великия Учител, Христос, силата на самопожертването, центърът на любовта, центърът на живота през несвършващата поредица от раждания и използване силите на привличане непрестанно привлича към себе си, преобразува, претегля и размества в проявеното състояние всеки атом, принадлежащ на великия Храм на Човечеството, старейки се да го разположи така, че чистата бяла Светлина да може да пада пряко (а не под ъгъл) върху човешкото сърце, за да могат разумът на човека и неговата интуиция да възприемат не изкривено отражение, а истинския облик на единната велика Реалност, истинския център на битието.

Докато човекът използва силата на отблъскване, този велик брак на душата с центъра на битието остава невъзможен. А тази сила встъпва в действие всеки път, когато човекът се стреми да причини вреда на своя събрат-човека с мисъл, слово или дело или когато се отказва да се вслуша в гласа на своя вътрешен Бог, който, следвайки нерушимото правило отначало винаги зове към него чрез съвестта и само впоследствие, когато човекът се научи да търпи и да се подчинява, намира много други пътища.

Моето сърце лети към вас, мили деца, с все по-мощните вълни на любовта и състраданието. Застанете близо един до друг, застанете близо до мен и никога не забравяйте, че аз пребивавам във великия Учител, и Той пребивава в мен, и всички ние можем да станем единни в Него по същия начин, както Той е един с Бога. Никога не се бойте от искрената молитва, тъй като искрената молитва е общение с

безкрайността. И би било добре да разберете, че истинската медитация е също молитва: не безсмисленото повтаряне на механично запомнени думи, а огромното и цялостно излъчване на любов, насочено към центъра на цялото битие. Достигайки целта, това излъчване предизвиква ответна вълна, на гребена на която към вас летят от великия център на битието първите отзвуци на песента на живота.

БРАТСТВО НА ДУШИТЕ

Количеството индивидуални души, проявяващи се във всяка калпа (или велик век) има определен предел; но този предел е такъв, че не се поддава на никакво човешко изчисление. Един от аспектите на вечния живот се проявява във формата на сътворяване на идеи. Където и да е сформирана идеята, и когато и да е направено това, то става благодарение на присъщата ѝ вътрешна сила или енергия, благодарение на нейната неуловима мощ, център, около който се събират определен (ограничен) брой индивидуализирани души, образуващи съвсем истинско Братство.

Братството е фундаментален закон на целия проявен живот. Всички велики религиозни и философски системи имат два аспекта: явна (или крайна) проява и скрита (или безкрайна) потенциална сила. Тази скрита (или безкрайна) потенциална сила пребивава в Башата-Майка, или в първите два елемента на Троицата, лежаща в основата на всички съществуващи системи. Синът, третият принцип на Троицата, е и именно ограниченото проявление; и цялата тази първа проявена Троица съставлява по същество първото велико космическо Братство. Нейните елементи могат да бъдат наричани и по друг начин: материя, сила и съзнание; но от това тя не престава да бъде най-първото Братство, от което произлизат всички други, малки Братства.

Всяко физическо тяло е също Братство. Клетъчният живот присъства в целия проявен космос; и даже такъв микроскопичен организъм, като клетката, представлява Братство на още по-малки животи, подчинени на закона за изменението и растежа и потенциално притежаващи безгранична сила.

С каква мярка човекът може да измери индивидуалността или самосъзнанието на душата? Нейните обвивки като мимолетни сенки се раждат и умират. Циклите от време един след друг отминават в миналото, губейки се в тъмнината на столетията и се устремяват напред, в неизвестното бъдеще. Звездите, слънцата и луните се появяват и изчезват в безмълвието на великата бездна. Страстите изпепеляват самите себе си в пламъка на собствените желания. Триото на божествените сестри – вярата, надеждата и милосърдието ту се възнася към надоблачните върхове на почитането, ту отново пропада надолу, превръщайки се в нищо не значещи думи. Но душата! Тази божествена искра на самосъзнанието непрестанно се движи напред през огромните вселени, непостижими за човека на днешния стадий от неговото развитие. Душата търси, през цялото време търси божествения огън, от който тя за първи път е била излъчена в пространството и без който нейният обособен живот става непълен. Само чрез божествената идея за Братството индивидуализираната душа може да си върне изгубения рай – раят на миналото единство. Тъй като единството е именно целта, към която е прикован погледът на душата. И колкото по-бързо разнообразните атоми, молекули и хора се

съединят един с друг в своите мисли и действия на долните нива, толкова по-бързо ще бъде достигната желаната цел, още повече че на духовно ниво всички те са били и си остават единни.

Природата демонстрира множество примери на единство в многообразието. Братството като научен аспект не се ограничава само в един аспект на живота. Цялата наука, изкуство и философия възплъщават в себе си този велик идеал и ни го подсказват. Всеки художник, музикант или учител принадлежи към особено Братство. Гениалността, или идеалното съвършенство, което се стреми да придобие всеки човек, става достижима благодарение на братските отношения с още по-възвишените и вече отдавна достигнали съвършенство души. Макар че признаването на това Братство невинаги е взаимно. В представите на мнозина от тези, чиито вътрешни чувства досега остават запечатани, гениалността граничи с безумие. В действителност гениалността твърде често прави художника или музиканта неприспособен към това, което обикновено наричат практически живот; и все пак това е истинско разцъфване на живота – по-тънка вибрация на духовната субстанция. Въздействието на тези възвишени вибрации върху атомите на физическото тяло до такава степен ги облагородява, че всякакви контакти с по-ниски и груби форми на живот от този момент стават постоянно мъчение.

Казано е: „Душата възхожда към Всевишния в самота“. Това изказване се отнася за вселенската или синтетична душа. Всяка индивидуална душа е микрокосмос в Макрокосмоса; и преди тя да намери успокоение във всевишния, на нея ще ѝ се наложи ни повече и ни по-малко, освен да издигне до своя собствен ръст зачатъчните животи, скрити в ядърцата на клетките на всяко тяло, което тя някога е създавала и използвала. Всички те са част от нея и заедно съставляват това, което ние наричаме груповата душа, принадлежаща към още по-голяма Груповата Душа.

Над тези, които сега заемат физическото ниво, орден след орден и стъпало след стъпало са се възнесли тези, които някога са преминавали по същия този път, който всички ние се опитваме да открием. Напред по този път нас ни очаква непостижимата и непознаваема самота на чертога на последното посвещение, на вратата на който душата чука с надежда, че ще ѝ бъде позволено да влезе, тъй като тази врата води от сърцето на Сина (диференцирания живот) право в сърцето на Отеца (единния живот). По цялото протежение на низходящата стълба на проявлението чак до най-последното ѝ стъпало звучи великият химн на вечното Братство. Вие го виждате в сиянието на лицата на тези души, които срещате по своя път. Вие го забелязвате в атомите, растенията и животните. За него свидетелства блещукането на космическите съзвездия. Слънцето дарява неизброимите лъчи на своята слава и всеки от тях нежно шепти: „Всички ние сме деца на единния Отец“. Човекът, създаден по образа на Бога (тоест от въображението и разума на Бога) и потенциално снабден с всички Негови качества, предава, убива и принася в жертва на своите егоистични желания собствения брат. А после донася изцапаната дреха, от която капе още топлата и жива кръв на брата назад, към дверите на дома на своя Отец с думите: „**Лъв** разкъса моя брат; аз **нямам** вина за това“.

В библейските думи: „Търсете и ще намерите“ има много повече истина, отколкото може да изглежда на пръв поглед. Макар тяхната справедливост да е

напълно очевидна на нивото на материята, те имат неизмеримо по-голяма важност за душата, тъй като само в сферата на душата може да бъде намерено в пълен обем това, което ние търсим. Предметът на нашите търсения е подчинен на закони различни от тези, които действат на материалните нива.

Ние сме точно това, което мислим, а не това, което изглеждаме. Ако нашите мисли са истинни ние също ставаме истина и в края на краищата нашето съзнание се възвисява до нивото на безкрайната истина, сливайки се с нея. Ако ние признаваме закона на вечното Братство на душите, ако вярваме в него и постъпваме в съответствие с него, любовта – основният закон на цялото творение – винаги ни причислява към това велико Братство и към Учителите, притежаващи цялата мъдрост, власт и сила. Ние влизаме в дома на нашия Отец и излизаме от него като членове на едно голямо семейство, съединени отново с благословени връзки. И макар че ние засега не сме в състояние да осъзнаем величието на тези връзки, техният духовен аромат ни докосва в часовете на пълна самозабрава, изпълвайки ни с неописуемото желание независимо от всичко да изпълним най-свещеното свое задължение – да постигнем „бракосъчетание на душата“ с центъра на битието.

ГРАД ЗА ХОРАТА

Размишлявайки за един или друг аспект на живота ние забелязваме, че за всеки от тях съществува съвършен, идеален образец; и това умозаключение вселява в нас надежда и оптимизъм. Този идеал, винаги съществуващ в божествения разум, неотвратимо възниква от борбата и хаоса. Както Павел е казал за това: “Всички твари съвкупно стенат и се мъчат досега и не само те, но и ние самите, имайки наченка от духа, и ние стенем в себе си, очаквайки осиновяването ни, изкуплението на нашето тяло” (Рим. 8:22 – Бел.прев.). И той е казал още: “Тварите с надежда очакват откровенията на синовете Божи” (Рим. 8:19 – Бел.прев.). Тази вяра в здравомислието на Бога и увереността в него – вярата в това, че на човека тепърва му предстои да познае праведността индивидуално и колективно, и че правилната философия, правилната етика, правилната религия и правилната политика са единни и взаимозаменяеми, винаги е била мощен източник на духовна енергия, придавала сила на най-великите благодетели, които човечеството е познавало някога.

Изучавайки живота на градовете, държавите и народите в САЩ ние виждаме, че една от основните причини за царящата в него неустроеност и лошо управление се явява партийната политика. В тази страна ние имаме изборна аристокрация. Ние ясно виждаме нахлуването на индустриалния деспотизъм и произтичащата от него опасност от установяване на политически деспотизъм. Трябва ли хората да управляват или да бъдат управлявани? Томас Джеферсън казваше: “Властта е републиканска точно толкова, доколкото тя възплъщава в себе си волята на народа и я изпълнява”. И още едно негово изказване: “Управлението е в по-голяма или в по-малка степен републиканско пропорционално на това до каква степен включва в себе си такъв елемент, като прякото действие на гражданите”. Забележителният растеж на идеите за непосредствена законодателна инициатива и референдум представляват един от най-обнадеждаващите признаци

за това, че народът започва осъзнато да се движи в посока към истинските реформи.

ПОЩЕНСКА КУТИЯ

Въпрос. Какво именно е имал предвид Исус когато е казал: “Домът на моя Отец е за молитва, а вие го превърнахте в свърталище на разбойници”?

Отговор. Казвали са ни, че под “дом на Отеца” Той е подразбирал човешкото сърце, човешкия разум. И те наистина са били превърнати в свърталище на разбойници. Вместо да изпълнят този Храм с “вдъхновена молитва” болшинството от хората използват този дом на Отеца като място за поклонение на мамона и всякакъв род чувственост. “Сарафите купуват и продават тук човешките жертви – всеки заради собствената си изгода и върху олтарите”. Пребиваващият във всеки от нас Христос трябва да изгони тези сарафи и да обърне техните маси, даже ако това бъде съпроводено с огромни страдания, за да превърне отново сърцето в обител на мира, тоест в това, което то трябва да бъде.

Въпрос. Какво е това “истинско безразличие”?

Отговор. Според “Бхагавадгита” “това е непривързаност към резултатите”. Това е настойчиво и търпеливо изпълнение на своите всекидневни задължения според собствените сили и възможности и истински смирено приемане на резултатите на своите действия, каквито и да са те. Въпреки убеждението на мнозина това съвсем не е стоицизъм, предполагащ отсъствието на усещания и проявата на каквато и да било симпатия, на човешко състрадание и жалостивост. Това е любов и служене на всички същества, не изискващи награда, нито дори взаимност. Казано по друг начин, това е „отказ от предвкушането“, състояние, не зависещо от външните обстоятелства. Индусите наричат това състояние „нирвана“.

Въпрос. Полезен ли е Новият Завет за изучаването на окултизма?

Отговор. Казват ни, че “на неговите страници е изложено цялото знание на вселената”. Това е синтез на всичко, но за съжаление твърде често го разбират и тълкуват неправилно. Той възпроизвежда съдържанието на най-окултните от всички известни на света съчинения. Той е преизпълнен със съкровищата на тайните светилища на Изтока. Той трябва да бъде сериозно и обстоятелствено изучаван поне заради това, че той по-добре от всяко друго Писание обяснява същността на окултизма. Днешният цикъл трябва да стане свидетел на изпълнението на записаните в него пророчества, тъй като наближава “краят на века”, за който Исус говори в 24-та глава на Евангелието от Матей. Понякога превеждат неправилно тези думи като “край на света”. Обаче тук става дума за завършека на месианския цикъл, преживяван от нас в днешно време.

ТАЙНАТА НА ОГЪНЯ

Съвременната наука и досега не е проникнала в тайната на огъня. Ние казваме, че въглищата и дървото горят, но защо горят и защо този феномен се съпровожда с излъчване на **светлина**? Ние знаем, че горенето е химичен процес,

при който едни елементи се освобождават, а други, напротив, се съединяват; но това по никакъв начин не обяснява защо за това освобождаване и съединяване на елементите е достатъчно прилагането на топлина, създавана чрез триене или някакъв друг способ. Оттук възниква още един важен въпрос: защо триенето генерира топлина, защо то не произвежда, например, студ?

Съществуват невидими огньове, които изпепеляват така, както и видимите. Например всяка субстанция, намираща се в състояние на разлагане, претърпява същия процес на горене, само че по-бавен в сравнение с обикновения и добре известен на нас. Чистият водороден пламък практически е безцветен и дава малко светлина, във всеки случай в диапазона, достъпен за нашето зрение. Но ако към водородния пламък се добавят някакви замърсяващи примеси, той ще излъчва много по-ярка светлина. Газът, използван от нас за осветление затова и гори така ярко, защото в него добавят въглерод и други субстанции – по същество примеси, замърсяващи чистия водороден пламък. Слънчевите лъчи също не генерират нито светлина, нито топлина докато не се сблъскат със земната атмосфера, явяваща се за тях нищо друго, освен чуждорoden елемент, тоест “нечистота”. Вследствие на съпротивлението, а също на действието и взаимодействието на електрическите сили, възникващи при контакта на слънчевите лъчи със земната сфера, се проявява това, което наричаме топлина и светлина.

Светлината, сияеща вътре в нас – нашето съзнание – се съединява с външната светлина с посредничеството на нашите чувства, свързвайки душата с природата. Животът и светлината са едно и също. Прониквайки отвътре във външния свят, вътрешната светлина (или живот) е принудена да преодолява препятствия, забавящи и променящи направлението на нейното движение. Тези препятствия се създават от различните обвивки на тялото (планетното или човешкото); и като следствие на тяхното преодоляване възникват различните качества и сили на природата. А когато силите на живота, любовта и закона успеят да се изливат чрез нас във външния свят безпрепятствено, ние ще станем слънца на праведността, Учители на живота, хранители на най-съкровенията тайна на тайните, каквато се явява централният пламък на вселената.

Цялата вселена се намира в състояние на горене. Световите пламтят с вътрешен огън, предизвикващ постоянни и вечни изменения както около нас, така и вътре. Нашите очи може да не виждат тези вътрешни огньове, но ние виждаме и осъзнаваме резултатите от техните действия. Нашите собствени тела също са подложени на непрекъснато горене: съставляващите ги елементи, изгаряйки, подхранват праничния пламък. В резултат на тези процеси в тъканите на тялото се натрупва пепел, която предизвиква стареене, ако не бъде отстранена. Намерете способ да предотвратите натрупването на варовикови отлагания в артериалната система и настъпването на старостта може да бъде отлагано до безкрай, тъй като именно неотстранената материя (пепел) от изгорелите елементи предизвиква процес на стареене с това, че замърсява жизненоважните центрове, затруднявайки необходимия достъп на кислород; а както е известно даже печката се нуждае от въздушна (кислородна) тяга, за да генерира сила, или топлина.

Зевс (Юпитер) е отказвал да дари на смъртните огъня поради зла измама, жертва на която е станал. Но Прометей, син на Япет, титан, похитил от небесата малко огън и го занесъл на смъртните в празен съд. За това престъпление Прометей

бил прикован към скала за тридесет години; и бил изпратен орел, за да изкълвава всеки ден черния му дроб, който през нощта зараствал отново, готов за ново мъчение. Тази алегория е изпълнена с велика истина. Прометей е творец; той снабдява човечеството с жизнения огън или силата, явно имаща съзидателен характер. Скалата е жертвеният камък, към който Прометей се оказва прикован в резултат на своите действия. А орелът е символ на стремежа и свободата: той терзае и по този начин, както изглежда, преобразува камичния (чувствен) център в неговата по-възвишена форма. В действителност това не е наказание, а награда, придобивана само с жертвено служене в продължение на тридесет години.

Уместно е да се отбележи, че според данните на физиологията една от най-важните функции на черния дроб се състои в това да затопля кръвта, циркулираща в тялото. Това е центърът на топлината. По такъв начин излизайки от черния дроб кръвта е по-топла, отколкото в която и да било друга част на тялото. Не е безинтересно също да се узнае, че по данни на практическата хирургия даже ако се отстранят твърде значителни фрагменти от тъканта на черния дроб, тя много скоро се възстановява по естествен път.

ЕСТЕСТВЕННОСТ

“Много по-лесно е да бъдеш добър критик, отколкото сносен изпълнител”.

Способността към критика никога не е конструктивна. Бидейки аналитична, тя винаги остава разединяваща, деструктивна. В своето действие тя разбива на части това, което е било сътворено или построено от конструктивните сили. Висшият аспект на критиката е разновидност на проникателността, способна да освети всеки обект, върху който се фокусират нейните лъчи; но нейният низш аспект е печално известен със своята язвителност и интелектуална приземеност, неизменно довеждаща нещата до лични нападки и примитивна вражда.

Докато личността не бъде изкоренена или, по-точно, подчинена и поставена под абсолютен контрол на душата, истински духовен прогрес е невъзможен. Необходимо е да загубиш своя (личностен) живот в крайността, за да намериш своя индивидуален живот (душа) в безкрайността. Да придобиеш висше съзнание, позволяващо спокойно и ефективно да се трудиш игнорирайки личните нападки и не обръщайки внимание на сплетните, клеветата и язвителната критика, да вършиш работата, която трябва да се върши, не изисквайки награда и не допускайки поява на чувство на обида – значи да заемеш изгодна позиция, максимално доближаваща се до истинския живот.

Силите на злото стават безсилни когато им противостои чисто, безкористно сърце; и чернотата на великата бездна поглъща злите сили, осмелили се да нападнат воина на Светлината.

Светът е опиянен от собствения егоизъм. Великите души призовават към естествен живот; но горко на този, който се осмели да живее естествено. Той е отделен и белязан. Нима не би било странно ако някой започне да си търси истински приятели в животинското царство или сред кърмачетата? Но как по друг начин може да отхвърлиш от себе си прогнилото облекло на измамата и лицемерието, в което материалният свят задължава да се облича принадлежащото му човечество, или да го търпиш върху себе си? Човекът едва ли ще се реши да

изрече дори една естествена мисъл от страх да не бъде превратно разбран. Един от братята ни каза неотдавна: “Не е важно къде съм аз, в планината или в пустинята: аз никога не се чувствам изоставен и самотен, докато с мен е моето куче. Но не познавам нито един **човек**, оставайки с който не бих се чувствал самотен. Защо е така?” Всичко е много просто: въпросът е в естествеността. Кучето никога не пита, не се съмнява и не критикува. То просто **обича** човека и заради това човекът обича кучето. Създаваният по такъв начин поток от силата на любовта образува сфера на любовта, в която може да се влива божествената същност.

Наистина ние пресичаме пограничната линия между земята и небето, когато започваме да обичаме някого или нещо повече от самите себе си, дори това да е просто парцалена кукла или малко черно куче с рижи петна.

Свършеният човек не е нищо друго, освен произнасяне на свещената Дума. Казано по друг начин, той е куб от Светлина, кръстът на жертвоприношението, поддържан в равновесие от обкръжаващата го безпределна любов. И даже ако сега тази Дума е изгубена, то е само защото човекът е станал такъв, какъвто е станал. Някога той отново ще заяви своето божествено право и **сам ще стане** това божествено право – правото на съединяване отново със Светлината и той също ще придобие способност да произнесе свещената сричка и да каже: **аз съм то**.

Медитирайте, съсредоточавайки се върху слънцето. Постарайте се мислено да съедините това слънце със слънцето в себе си. Слънцето е центърът на излъчване, управителят, Его-то на Слънчевата система. Всеки от седемте човешки принципа има собствен слънчев център. И както в космическото пространство се въртят множество още незапалени слънца, така и в пространството на ауричната същност циркулират дремещите сфери на силата в очакване на докосването, което ще ги възпламени и събуди за живот, което ще позволи на душата да засияе с още по-ярка светлина и да изпълни разума с нови форми на мисълта.

Човекът на земята е послание на Бога от небесата. Съединявайки се с вечността, той разпространява своята светлина и своите сенки върху всичките седем свята, но се оплита в облеклата на чувствата. Като резултат в неговата природа започват да господстват алените оттенъци на страстта. Но ето че накрая пашкулът, очистен в раздухвания от болката и разпалван от сълзите на самопожертването пламък на сърдечното изтощение се разкъсва и от него излитат крилатите напеви на Светлината. И тогава на челото на душата се появява венецът на живота, украсен с блестящите бисери на любовта.

ДРЕБОЛИИ НЯМА

Дреболии няма. Голямото може да се окаже малко, а малкото – голямо. “Всяка летяща в небето птица стиска в ноктите си нишката на безкрайността. Процесът на раждане включва в себе си износване на зародиша и първите, едва доловими удари на клюна на младата лястовичка, опитваща се да пробие яйчената черупка. Един и същ процес довежда до появата на света на дъждовния червей и до пришествието на нов Сократ. Там, където свършва телескопа, започва микроскопът. И е неизвестно кой от тях обхваща по-широк диапазон. Петънцето плесен е цяла плеяда от светове, а космическата мъглявина – просто мравуняк от звезди”.

Няма такава височина, на която да не може да се изкачи чистотата; но у всяка чистота има съответстваща дълбочина със съответстващото ѝ ниво на разваленост. Животът е единен. В тези, които обичаме и в тези, които ненавиждаме пребивава един и същ живот. Тогава защо трябва да ненавиждаме самите себе си? “Електрическата енергия на универсалното състрадание, действие и противодействие пронизва всичко съществуващо – и планетите, и всяка корпускула на слънчевия лъч”. От малкото семенце израства могъщо дърво. Една-единствена мисъл сваля династия. Невидимата точка от светлина може да стане душа, раса или цял свят, изпълнен с мириади животи.

От гледна точка на политиката съществува само един-единствен принцип – суверенитетът на човека над самия себе си. Този суверенитет на висшата човешка същност над нейната собствена низша личност се нарича свобода. Не е готов да управлява държава този, който все още не може да управлява себе си: своята реч, мисли и действия. Когато се обединяват два суверенитета или повече, започва държавата. И ако държавата се изгражда върху вечните ценности, в нейната основа лежи равенството, а нейния връх увенчава свободата. Равенството не подразбира изкуствено спиране растежа на растенията, за да ги удържат на нивото на храстите; то не означава също, че на стъблата на високата трева е позволено да претендират за статуса на дървета. И едното, и другото би довело до създаване на общество от завистливи хора, стремящи се да се лишат взаимно от жизнена сила. Космосът има градуирана структура. И макар че в него няма нито горе, нито долу, нито една планета не може да изпълнява функциите на слънце, докато сама не **стане** слънце. Човекът с мотика може да има в своята душа заложби на бъдещ художник, поет или държавен деец; но той не може да стане никой от тях, докато механизмът на неговия разум и външна природа не се развие с течение на столетия до необходимото ниво на проявление. Истинското равенство подразбира, че всички способности трябва да имат еднакви възможности за реализация, всички гласове трябва да се отчитат еднакво на изборите и всички убеждения трябва да бъдат равни пред религията.

Кубът е символ на съвършенството. Той има шест еднакви страни и може да служи като подходящ символ за силата на народа, въплътена в конституцията и законите на държавата. Нарисувайте куб върху плоска повърхност. Трите видими страни олицетворяват трите външни клона на държавната власт: изпълнителна, законодателна и съдебна. А трите невидими за наблюдателя страни символизират силата на свободата, равенството и братството – тройствената душа на държавата: егото на нейният духовен, материален и умствен живот.

Този, който не е спял, не може да не вижда, че в хората се събужда осъзнаването на това, че заедно **те съставляват Държавата**. Трудът сега е организиран така добре, както и капиталът. Биволът (трудът) и Лъвът (капиталът) са се вкопчили един в друг в смъртоносна схватка. И мамонът е безсилен да защити своите привърженици. Великите власти на финансите, разобличени и опозорени, са се оплели в собствените си мрежи. И ловджийката Диана продължава да ги преследва до самото им леговище! Написаното с ръка на стената едва ли може да се тълкува двояко: вече не е далеч денят, когато цялата собственост от обществено значение (тоест използвана от всички хора) ще стане национална и муниципална, а няма да бъде съсредоточена в ръцете на малцина избрани, както

сега. Социализъм ли – ще кажете вие? И какво от това, ако в основата на този социализъм лежи принцип също така фундаментален, както и всички тези вечни закони, върху които се изграждат тялото, душата и вселената? Пред вас се мержелее призракт на съгласувано действащото съдружество и вашата душа не може да отрича неговата справедливост и закономерност.

ЧОВЕЧЕСТВОТО

Историята се повтаря не само в материалното проявление, но и във всички съпътстващи движения, духовни и психически. И всеки път, когато някой велик труд, подразбиращ използването на инженерна мисъл, материално производство или друго създаване достигне критичен междинен стадий, когато всяка най-малка частица енергия, разум и действие има огромно, решаващо значение, в делото непременно се намесва прокрадващата се и користолюбива ръка на великия разрушител, този, който или е неспособен да организира и насочи работата със съответстваща важност, или не желае да способства за реализацията на великия замисъл, намирайки се в каквото и да било подчинено положение.

Бидейки озлобен и ожесточен от собствената некомпетентност или пък завистлив и отмъстителен поради рухването на своите амбиции, или пък просто обхванат от жажда за придобиване, такъв човек започва да обръща чуждото внимание към действителните или измислени слабости на целия работен процес в съвкупност и да привлича вниманието към това. Той акуратно събира всички реални или изфабрикувани свидетелства, потвърждаващи неговата правота, напълно игнорирайки при това десетократно по-многобройните и очевидни доказателства за осъществимостта, възможността и реалистичността на целия замисъл, а също и за добросъвестността и компетентността на направляващите го гении. Подобно на мишка, която гризе различните въжета на борда на големия кораб, или насекомо, което подкопава фундамента на огромното здание, такъв разрушител може би също играе определена роля в природата; но за трудеция се с пот на лицето и напълно съсредоточил се върху своята работа строител понякога бива трудно навреме да забележи какво именно представлява тази роля.

Ние виждаме пред себе си безброй примери за това как много хора запазват вярност към свършено безнадеждно на вид дело и знаем какви поразителни резултати донася понякога тази вярност. Та няма това не е достатъчно, за да може и най-късогледата човешка природа да забележи, че именно тези, които остават верни на избрания път независимо от всички несгоди и бури, тези, които разбират, че неуспехът и дезертьорството на другите само повишават важността на тяхното собствено служене, тези, които отново и отново извличат победа от поражението, че именно те стават истинските гиганти на духовния, душевен и физически труд? Ако вие виждате, че някаква нишка във вашия характер и във вашите дейности е още слаба, вземете я и я вплетете в някакво по-здраво въже, за да я побере в себе си и с това да я спаси от извънредното напрежение, а същевременно и самото то да стане по-дебело и по-здраво благодарение на нея. И тъй, по пътя на нарастването постепенно укрепвайте въжетата на своите сили и способности, докато те не станат достатъчно здрави, за да удържат голямата лодка на живота и с това да спасят всички, които се намират в нея.

Не е сложно да се забележи как всяка велика религия или философия може да преодолее низките черти на своите последователи и да развие възвишени, и даже да им връчи пълна власт над целия свят, ако само останат верни на своите първоначални импулси и бъдат достатъчно силни, за да изметат всяка нечистотия, която може би ще проникне в тяхното братство и няма да се разбягат при първите признаци на поява на последната, отдавайки ѝ за поглъщане всички свои незавършени трудове. Ние сами ще можем да се придвижим напред само в случай, че движим напред расата, към която принадлежим. Никакво страхливо бягство или тайно користолюбиво отстъпничество няма да ни помогнат, а само ще ни отклонят от пътя на прогреса. И ще се лутаме дотогава, докато не осъзнаем не само това, че в единството има сила, но и че в бягството има слабост, а в предателството – смърт.

След като бъдем убедени в истинността на великия идеал, ще насочим всички свои енергии към неговото постигане, ще затворим със своите тела отворите в стената, пробити от нашите неуспехи, ще хванем за ръце тези, които са верни; и ако не ни се удаде да убедим или да накараме слабия да стане по-силен, то по-добре ще бъде спокойно да го оставим настрана, без да обръщаме внимание на неговия гняв и раздразнение. И тогава ние ще видим не само материализацията на нашия идеал, но и как този идеал ще израсте до такива огромни размери и ще достигне такава необикновена красота, сила и величие, че нашите низши същности изцяло ще се разтворят в него. Ние дотолкова ще се слеem с него, че между него и нашите истински същности няма да има повече никакво разделение. В противен случай ветровете и теченията ще ни отнасят все по-далеч и по-далеч от целта; и ние ще търпим едно поражение след друго, докато не разпилеem цялата своя вяра, сила и таланти; и нашето нищожество в очите на обкръжаващите ще се задълбочава все повече, докато не загубим правото на самия наш живот. Даже и най-последният подлец презира в душата си страхливците, дезертъорите и предателите. Той може да се примирява с тяхното общество и даже да ги използва за своите егоистични цели; но даже вършейки това, той все пак ще ги презира и ще се разправи с тях при първия удобен случай.

Нашето нетърпение е едно от най-големите препятствия по нашия път. И ако ние не виждаме начин да предотвратим някое нежелано явление или да го изменим, ние напълно се губим и се пускаме по течението. Но ако ни движи безкористен и праведен стремеж и ако у нас има поне малко търпение и твърдост, ние ще забележим, че пътят за нас е отворен и нищо не ни пречи да строим или очистваме според обстоятелствата, тъй като ние накрая сме се решили да станем стълбове на силата и красотата в Храма на великите дела на Човечеството.

“БОЖЕ МОЙ”

“Боже мой!” Това е нещо по-голямо от просто осъзнат призив към божествената същност; това не е просто произволен възглас на преклонение и благодарност и не е просто горестен вопъл, изтръгнат с безгранично отчаяние от изкривените от болка човешки уста. Без обръщане към някакъв съд като последна инстанция, все едно дали нашето оплакване ще бъде чуто или не; без някакъв отдушник за преградения поток от емоции човека може да го заплашва или безумие, или някакво неопишимо ужасно престъпление, или пък и едното и

другото заедно. В такива моменти човешката душа, възможно сама не осъзнавайки това, намира и отваря една от вратите, водеща към “сърцето на нещата”; и в отговор на този призив за помощ страдащият получава някаква частица облекчение.

Същият този призив, облечен при това в същите тези думи, може да се изтръгне от дълбините на натрупания от душата опит по същността на делото във всеки съдбоносен момент от живота. И този факт ще служи като най-убедително доказателство за реалността на Бога, тъй като човешката душа никога няма да се обърне за помощ към несъществуваща сила.

Ако пък този отчаян вик излиза от самото сърце, изтръгван от самия живот на човешкото същество, това значи, че за човека настъпва час на изпитание: и сега той или завинаги ще разпилее всичко това, което е поддържало в него поне някаква праведност, заставайки на пътя на злото, все по-широк и полегат с всяка премината крачка; или ще застине на място и ще позволи на тишината да го обвие от всички страни и в тази тишина ще премисли и преразгледа всичко това, което му е останало от този живот.

Загубата на надежда и отказът от вярата във всичко, което вие сте считали за божествено, оставят душата примерно в същото такова състояние, в каквото се оказва тялото, преживяло затегнат период на треска и излязло от нея полумъртво, напълно обезсилено и загубило самото желание да живее по-нататък. Пред такава душа (или такова тяло) се разтварят невидимите за външното съзнание врати на Гетсиманската Градина; и душата трябва да премине през тази градина преди да успее да види своята следваща крачка пред себе си.

Ако душата би могла само да се избави от тежките вериги, свързващи я с ръкотворния, персонифициран Бог и да осъзнае, че всички тези прекрасни, силни и полезни качества, с които тя преди е снабдявала този персонифициран Бог, са в действителност истински и фактически реалности – лъчи на духовното Слънце (на Бога), пронизващи всяка вещ и всяко живо същество! И ако тя би могла да разбере, че досега е виждала пред себе си само завесата, изтъкана и плътно обвита около очите ѝ от низшата личност, за да скрие от нея истината за предназначението за всички нас велико утешение!

Кой може да опише изтънчения възторг на душата, която току-що е отхвърлила от очите си завесата на низшата личност и за първи път е видяла истинския образ на Бога отделно от себе си? Зад износената, отвратително облечена, подпухнала и опусната форма напълно може да се крие някой нещастен арестант, който, преминавайки от едно такова нищожно прибежище към друго, в края на краищата възкликва в минута на крайно отчаяние и безнадеждност: “О Боже!” Напълно възможно е също той никога досега да не е произнасял тази дума, а дори и да я е произнасял, то е било богохулно; но този, който има уши, за да слуша – новопробудената душа, веднага ще разпознае вика на друга душа и ще забележи проблясъка на светлината, пробиваща си през грамадите от кал и всевъзможни нечистотии, натрупали се през годините на нарушаване на закона и неговото оскърбление; виждайки тази светлина, душата ще се отправи в търсене на Чашата на Светия Граал, на което тя е решила да посвети целия си живот. И от този момент нищо не може да ѝ дари мир, покой и удовлетворение освен лъчите

светлина на сияещия в слава слънчев Бог, проникваща от време на време през тъмнината, погълнала човечеството. Всичко останало няма значение.

ПСИХИЧЕСКИТЕ СИЛИ

Думата “psyche” – душа (като олицетворение на която за гърците е служела крилата женска фигура) – е легнала в основата на много използвани от окултистите термини, описващи функциите на душата и разума. Разбира се, никой няма да започне да отрича, че даже ако разумът и душата не са идентични едно с друго, между тях несъмнено съществува най-тясна връзка.

Ние с цялата си увереност можем да заявим, че движеща сила на всичко съществуващо е духът. И аз считам, че в света не може да има такива неща като абстрактна сила, разум, енергия или движение; всичко това са синоними на пространството и напълно въобразими същности.

Окултизмът учи, че синовете на вселенския разум – това са същества от много висок порядък, превишаващ изразителните способности на ограничения ум. В незапомнени времена, днес вече неподдаващи се на изчисление, тези същества са преминавали във въплътено състояние и са издигнали примитивната човешка раса до нейното съвременно състояние.

Доколкото всяка сила и енергия се явява изначално духовна, понятията “психически” и “физически” могат да се използват само за разграничаване на обособени нива, на които духовната сила се превръща в качествено различни форми на енергията. Бидейки центрове на тази сила, ние можем да привличаме или отблъскваме различни нейни модификации и благодарение на закона за запазване на енергията да ги удържаме и кондензираме до кристално материално състояние, създавайки по такъв начин форми, тела и т.н., чрез които по метода на излъчването и еманирането могат да се проявяват и въздействат на външния свят по-възвишени същности.

В своето дълго търсене на опит и знания Его-то създава една форма след друга и ги разрушава; и според това как субстанцията на тези форми става все по-тънка, принципът на излъчване се проявява в тях все по-активно.

Такива термини като медиумизъм, психическа сила и т.н. са били използвани толкова продължително и често по отношение на вътрешните или астрални нива на битието, че сега жизненоважното въздействие на обозначаващите с тези понятия сили на физическо ниво често напълно се изпуска от поглед.

Между няколко различни нива съществува постоянно взаимодействие: формите на силата, изначално възникващи на нивото на духа, се проявяват в крайна сметка във формата и материята на физическо ниво. И доколкото действието на всяка сила е циклично в своето проявление, материалната субстанция става все по-тънка, еластична и разреждана с отдалечаването от физическото ниво.

Вътрешната същност на човека е божествена; и колкото по-близо до съвършенството го довежда еволюцията, толкова повече сили му се дават, за да контролира и използва висшите форми на енергията.

Адептът може да създава или разрушава материалните форми, тъй като познава законите, от които се ръководи при производството на тези феномени

самата природа. Такъв род процеси много по-лесно се осъществяват на астралните нива, отколкото на физическото, доколкото материята на вътрешните нива има по-малка степен на кристализация и, бидейки по-разредена и еластична, може да се изменя под въздействието на всяка мисъл или волевото усилие на човека или елемента. В справедливостта на дадения факт ние достатъчно често се убеждаваме насън или във виденията.

Единствената доминираща нота в човешката природа се явява стремежът към сила, колкото и успешно да е замаскиран и скрит даже от нашето собствено съзнание. И това какви плодове ще донесе даденият стремеж – добри или зли, до голяма степен зависи от мотивите и от характера на използването на вече намиращите се в наше разпореждане сили. Ако желанието е безкористно и насочено към благо на цялото човечество в съвкупност, това значи, че неговата природа е чиста и резултатите могат да бъдат само добри; ако пък желанието, напротив, е егоистично, то неизбежно довежда до възникването на дисонанс, наричан зло.

Настроенията на нашия разум генерират в царството на природата различни сили по същия начин, както правят това въздушните и електрически потоци. Нещо повече, силите на нашия разум постоянно се вливат в умовете на другите хора, за които стават или благословия, или проклетие; и тези сили са също така реални в своето въздействие, както например милувката или ударът.

Физическата сила, която ние привеждаме в действие когато използваме своите мускули, не спира с прекратяването на нашата собствена активност, но се разпространява много по-надалеч, отколкото ни изглежда. Ние знаем, че зад всяка сила и енергия стои разум; и силите, направили ни такива, каквито сме, нямат намерение да спират тук и сега, а и занапред ще ни подтикват към неизмеримо по-високи върхове.

В онези дни, когато човекът още не е открил магнетизма, електричеството и другите форми на сила, тези сили са съществували във вселената не по-малко от сега; но тогава те са били безполезни за човека поради неспособността на последния да ги изучи и накара да му служат. В наше разпореждане е огромната сила на човешкия разум; но невежеството ограничава нашата способност да се ползваме от нея. Поради невежество и привички ние разпиляваме тази сила без всякаква полза, насочвайки оръдията на своя разум в неправилна посока и поразявайки аурните сфери на другите хора със залпове на враждебност, жестокост и недоброжелателност, всеки от които не само причинява вреда на тези хора, но и отскача като рикошет обратно, нанасяйки още по-дълбоки рани на нас самите.

Когато казваме: „На мен не ми е по силите това или онова“ ние сами активизираме силата, непозволяваща ни да постигнем успех в това, от което така се боим. Всички тези наши „не мога“ са като желязна заключалка, затваряща плътно пред нас вратите, водещи към победата. „Аз мога и аз ще го направя“ – ето силата, способна да отмести резето. Всеки наш протест срещу собствените недостатъци, всяко движение към страната на доброто, истинското и прекрасното, е импулс, подбуждащ душата да се издига по-нагоре; и всяко наше обръщане към вечното с молба за сила намира отклик. Бидейки един път дарена ни, тази сила остава с нас завинаги; и ние можем да я използваме на всички нива на собственото битие. От тези обръщания за помощ към вечното се формира целия този обем от реална сила,

която ние притежаваме; а да се научим да използваме тази сила ние можем само благодарение на настойчивите, непрестанни и енергични усилия на волята.

Да просиш, молиш или изискваш за себе си някаква сила – значи да установиш контакт с нея. Търсенето и предлагането се регулират от естествения закон. И отговорът може да дойде чрез някое индивидуализирано същество, тъй като всички ние в действителност сме братя и трябва да си помагаме един на друг, и да споделяме един с друг. Но всяка наша молба за сила трябва да се съпровожда със също такава настойчива молба за мъдрост, тъй като силата без мъдрост е още по-опасна от неохранявания склад за динамит. В миналото всички ние сме се интересували в по-голяма или по-малка степен от така наречените психични феномени. На тези феномени е присъща странна и неразбираема, но твърде могъща притегателна сила, присъща за болшинството от хората. Обаче аз вярвам, че болшинството от нас, ако не всички, вече са успели да забележат, че в нашия век тези феномени не са чак толкова важни; и на нас ни предстои да свършим още не малко напрегната работа, преди да можем с пълно право да си позволим да отстъпим пред тяхната притегателна сила.

В нашите физически тела присъстват желязо, мед, магнезий, фосфор и много други минерали, съединения и комбинации от различни субстанции, които дори не са се присънвали на съвременните учени. В същото време в сферата на нашите мисли има по-тънки, по-възвишени духовни аналози на тези минерали. Но количественото съотношение и комбинациите, създавани от тези духовни сили, са индивидуални и неповторими за всеки човек, поради което ние не можем да възприемаме духовните, ментални или физически реалии напълно еднакво.

Вие можете да опитате да направите това, което правя аз, а аз – това, което правите вие; но резултатът във всеки случай ще бъде различен. Макар че ние всички заедно бихме могли да достигнем до най-голяма хармония и също такава огромна сила, да се възвисим до нивото на нашите велики идеали ще ни се удаде само тогава, когато се научим да действаме в хармония с всички свои събратя по жизнено ниво.

За взаимодействията е написано и казано немалко; но само малцина са способни да уловят проблясъка на вътрешната светлина, която би позволила да се разбере защо взаимодействието представлява такава насъщна необходимост. Най-обикновената наша електродъгова лампа би могла да разкаже много за Братството и за вселената. Разбира се, като много, много по-изразителен пример служи слънцето; но да се разбере какво представлява синтезът на всичко съществуващо може даже с помощта на дъговата лампа, още повече, че нейните лъчи са ясно видими с невъоръжено око. Всеки лъч символизира йерархията на съществата, съставена от неизброимо множество малки огънчета, всяко от които на свой ред изпуска във всички посоки собствени лъчи, пресичащи се и сливащи се с лъчите на другите събратя-огънчета. Ние не можем да видим тези сили, които се освобождават от тези огънчета, както не можем да видим силите, освобождавани от всеки от нас; но в двата случая ние много често можем да наблюдаваме резултатите от действието на тези сили.

Представете си Централното Слънце, въртящо се с непостижима скорост около своята ос и разпращащо лъчите на своята вечна светлина в най-отдалечените предели на пространството. Тази светлина пронизва всички останали звезди,

слънца и планети и ги осветява; и освобождаваните при това сили се пресичат с духовните сили на Любовта, Състраданието, Мъдростта и Справедливостта, обхващащи заедно с духовната светлина цялата вселена и се сливат с тях. Тези духовни сили пронизват всички небесни облаци, включително мрачните дъждовни облаци на безверието, болката и нищетата, и ги озаряват със златна светлина; така че в крайна сметка даже тези последните стават проводници на силата на състраданието.

Ние засега не можем да слушаме прекрасната симфония, изпълнявана от ръката на майстора върху всички струни на светлината. Тези звуци засега не могат да докоснат нашия ограничен слух поради несъвършенството на нашите слухови органи. Но даже тези органи постепенно се усъвършенстват от силата на звучащите сега във вселената музикални вибрации.

Сега само откъслечни фрагменти на тази хармония от време на време докосват нашия слух; но в един прекрасен ден, когато нашите сърца станат по-състрадателни, а нашият вътрешен слух по-съвършен, ние ще можем да чуем цялата велика симфония.

СПИРИТУАЛИСТИЧНИЯТ КОНТАКТ

Най-голямата грешка, която може да допусне ученикът на Бялата Ложа е лъжливата вяра в това, че връзката между които и да са две подразделения на това велико Братство се осъществява посредством така наречения спиритуалистичен контакт. И приемането на това твърдение на доверие от тези, които не знаят абсолютно нищо за огромната разлика, съществуваща между истинската духовност и спиритизма, е станало причина за мъчителни съмнения на множество хора. С еднакъв успех би могло да се нарекат спиритични медиуми телефонистките или операторите на безжичния телеграф, както и много високо класни фотографии, способни да пренасят изображения на отсъстващи хора с помощта на безжичен телефон към намиращ се на разстояние наблюдател. Но и общуването между подразделенията на Бялата Ложа се обезпечава в точност от същите тези закони и аналогичните органи или средства за връзка; и целите, които то преследва, са също аналогични – това е въздействието върху зрението и слуха.

Законите, стоящи зад обсебването от „духове“ и така наречената духовна материализация (ако, разбира се, това са реални феномени, а не просто фокуси или прояви от някакъв друг род) са диаметрално противоположни на законите, управляващи общуването между всеки две подразделения на истинските посветени.

Най-голямо съжаление предизвиква това, че постигащите тайната на живота ученици като правило не проявяват в изучаването на дадения въпрос даже половината от активността, която те демонстрират при разглеждането на други проблеми и тяхното изследване. А нали точно така, както би могло да бъде прихванато и разшифровано някакво свързало се към линиите на телефониста или оператора на някоя телеграфна станция съобщение, отправено или по телефона, или по безжичния телеграф, посланията или съобщенията, които обменят помежду си двама посветени също могат да се прихванат и разшифроват и от това да се извлекат за себе си необходимите сведения за характера и механизма на такъв род

общуване. Вече самата възможност за такова прихващане е показател за неправомерността на отъждествяването на наставленията, получавани от Бялата Ложа, със спиритичните съобщения и сравняването на намиращите се в точката на приемане вълни или на края на прокараната линия на връзка на операторите с медиумите.

Ако нашите опоненти и изпадналите в самозаблуда ученици се потрудеха с всички сили да изучат *modus operandi* на законите, управляващи всички тези прояви, много несправедливости биха могли да се избегнат.

Има и друг тип хора, причиняващи не по-малка вреда на изследователите на нашата философия: това са тези, които злонамерено въвеждат в заблуждение обкръжаващите, превратно тълкувайки причините за тяхната абсолютна неспособност да възприемат, усвоят и разберат символичната азбука на Ложата.

Поради недостатъчното развитие на определени центрове на мозъка те не могат да възприемат феномените от вътрешните нива и затова са принудени да прибегват към всякакъв род измама, залагайки на страховете, надеждите и желанията на нещастните хора, измъчвани от духовен глад. Но в това, което се отнася за използването на каквато и да била психическа сила, те са принудени да се ограничават в своите материализации до привличането на най-смъртоносна от тях; при което в много случаи те самите не знаят нищо за крайните резултати от злоупотребата с тази сила, доколкото се явяват само оръдия в ръцете на черните магове.

Бъдещите войни ще предоставят на човечеството множество конкретни примери за използването на тези сили. Изучаването на химията вече е помогнало на някои от най-ревностните привърженици на тази наука да разберат какви ужасни сили са скрити в определени химикали и газове, и по какъв начин тези сили могат да се отделят, концентрират и съхранят, а после да се взривят с помощта на електрическа искра. Тези знания вече попаднаха в ръцете на едно или няколко правителства, и затова в бъдеще трябва да очакваме невъобразима касапница и страшни опустошения.

Но точно по този начин може да се оперира не само с физическите, но и с по-разредените форми на взривните и отровните газове: натрупват ги и ги съхраняват, а после ги освобождават за разрушителни действия с помощта на повзвишената и тънка форма на същата електрическа енергия.

Привържениците на черната магия използват за възпламеняване на горепосочените газове най-различни междинни оръдия. Това могат да бъдат определени геометрични фигури, или химически вещества, или някакви вещи, принадлежащи на човека, на когото се готви нападение. Например това може да бъде кичур коса или портрет – с една дума всичко, върху което може да бъде фокусирана силата, освобождавана в резултат на взрива, провокиран от злата воля. Но каквито и да са тези оръдия, те винаги преследват една и съща цел – да съединят действащото лице с предмета или човека, към който се насочва действието: по същия начин, както оръдието, използвано за създаване на електрическа искра е призвано не само да освободи, но и да насочи освобождаваната сила към набелязаната цел.

Всяка мисъл, отровена с ненавист, злоба или завист, бидейки насочена към друго човешко същество, носи със себе си в по-голямо или по-малко количество

една или едновременно няколко форми на всичките тези отровни газове. Но този път тези газове не са натрупани и не са концентрирани, за разлика от описаните по-горе случаи. Създателят на такъв род мисли не знае в каква точка или към какъв орган на тялото на ненавиждания от него човек трябва да насочи тази отрова, за да причини най-голяма вреда на последния; и затова жертвата в значителна степен избягва концентрирания, целенасочен удар. Обаче за самото действащо лице крайните последици от освобождаването на разрушителните сили във всички случаи се оказват еднакви: него го очаква бързо слизване по стълбата на живота.

Трябва да се отбележи, че братята от Бялата Ложа прилагат за помощ на отделни хора и на цели раси и за тяхното спасяване същите тези закони и в определен смисъл почти същите методи, които се използват за постигане на егоистичните цели на черното братство.

По такъв начин законите, методите и начинът на действие и използваната субстанция могат да бъдат еднакви; но определящият мотив, целта и природата на стихийните сили при това могат да бъдат така отдалечени едни от други, както са двата противоположни полюса.

САМОВЛЮБЕНОСТ

Жертвата на хипертрофираната самовлюбеност, на неумерените желания, завистта, ненавистта, ревността или необуздания темперамент наистина е достойна за съжаление. Действието на тези низши елементални сили предизвиква най-сериозни изменения в нормалната система на кръвообращението на човека – мъж или жена – на деветнадесетия век. Днешното човечество вече е надраснало условията, в които е живял първобитният човек, тоест условията, при които горепосочените живи елементални сили са намирали за себе си естествени местообитания. С раждането на душата тези условия са се изменили и това, което е било естествено за първобитния човек, е станало неестествено за по-развития човек. Растежът на човешката активност събужда досега дремещи елементални животи, което довежда до изсушаване на воднистите елементи на кръвоносната система – този същностно необходим за живота серум, от който преимуществено се състои кръвта.

Тези видове огнени животи ловуват също белите кръвни телца; и доколкото последните изпълняват функцията на естествени очистители на кръвта, тяхната загуба прави кръвта лесна жертва за разрушителите – причинителите на болести. Това могат да бъдат причинители, намиращи се в пасивно състояние в самата кръв, все повече сгъстяваща се и застояваща вследствие изсъхване на воднистия елемент, серума; или пък вируси, постъпващи в кръвта от някакъв външен източник. Изпаряването или просмукването на серума под действието на отново активираните елементални животи лишава всички органи на тялото от нормално кръвоснабдяване или пък дотолкова сгъстява кръвта, че нейното течение се забавя и тогава цялото тяло постепенно се поддава на най-различни форми на болести. И никаква медицинска намеса няма силата да измени даденото състояние. Ако изобщо има някакъв способ да се измени подобна ситуация към по-добро, този способ е само един.

Източникът на болестта (гореспоменатите огнени животи) трябва да бъде атакуван и унищожен в своето логовище. Трябва да го победят и изместят естествените антагонисти – силите, противоположни на тези, които са предизвикали болестното състояние. Човекът, поразен от болест от описвания тип, трябва дотолкова да се заинтересува от нещо абсолютно външно по отношение на неговата собствена персона, че изобщо да не му остава време даже да се замисли за действието на силите, които се явяват причина за неговото страдание. В същото време той трябва да прилага волеви усилия, за да захлопне вратите, ако може да се каже така, под самия нос на всички нови импулси, подбуждащи го да отстъпи пред действието на силите, за които той не е нищо повече от източник на храна. Те трябва да бъдат изтощени от глад, сломени и изгонени под натиска на по-тънки сили; или пък човекът ще бъде принуден дълго да влачи полуинвалидно съществуване и грижата за него да легне като тежко бреме на още нечий гръб – докато смъртта не донесе освобождение или на единия, или на другия.

Докато практикуващите лекари не се научат да свързват умствената и психична дейност със заболяванията на нервите и кръвта, те така и няма да се доберат до скритата причина за тези заболявания и няма да постигнат пълно, дълготрайно излекуване. Даденото твърдение е особено справедливо за случаите, при които споменатата дейност се инспирира и нагнетява от аномални негативни импулси, като например в случая с неврастениците, доколкото в корена и в основата на всички тези болести лежи отстъплението пред болестотворните качества (или сили). Поначало тези сили носят преимуществено кармичен или наследствен характер; но подценяването им неотклонно усилва тенденцията към тяхната проява – докато човекът напълно не загуби контрол над себе си.

ПСИХИЧНО ЗРЕНИЕ

„За да може душата да види, трябва преди това да се постигне вътрешна хармония и очите на плътта да ослепеят за всякаква илюзия“ („Гласът на Безмълвието“).

Всеки ясновиждащ, след като започне да осъзнава, че притежава психично зрение и слух, веднага се сблъсква с непреодолима трудност. Той изобщо не може да обясни своята неспособност да пренесе чутите думи или видените картини от своето психично съзнание във физическото. Някои откъслечи от фрази или някои фрагменти от видения могат да бъдат предадени със свършена точност, докато други се оказват илюзорни. Ако при него дойде неочаквано озарение или ако той реши, каквото и да става, даже с цената на мощно волево усилие и въпреки собственото желание да се съсредоточи върху това, което вижда или чува, той забелязва, че думите или виденията все пак се изплъзват от него напълно или частично. Най-вероятно ще му се изплъзнат началните фрази на посланието или най-първите сцени на видението, но не цялото видение в пълнота. Първопричината за това затруднение се състои в това, че той неосъзнато използва противоположния, негативен полюс на задействаните в даденото време сили.

Например, видението или речта се явяват резултат на вълна от позитивна енергия – силата на утвърждаването, както това винаги става, когато се прави определено заявление или се извършва някакво действие на каквото и да било ниво

на съществуване. Но когато се проявява негативният полюс на тази енергия – силата на съмнението и, следователно, на **отричането** (както това винаги се случва в момента, когато низшият разум осъзнава проблема или факта и се заема с тяхното изучаване или разрешаване, или когато човек преминава към конкретни действия, които могат да имат всякаква насоченост), вратата между висшия и низшият разум се оказва временно затворена. Колкото повече вие анализирате и изучавате полученото съобщение или видение, когато се опитвате да си го спомните, толкова по-сигурно негативните сили на вашия низш разум отнемат от вас възможността да прехвърлите мост през пропастта, отделяща едното ниво от другото и да върнете позабравените думи или образи към низшето съзнание.

В периферията или, ако може да се каже така за улесняване на разбирането, на границата на всяко ниво, на всяка форма на енергията и на всеки обект възникват благодарение на непрекъснатото въздействие на космическата сила отражения на техните огледално обърнати изображения.

Психичните видения и звуци могат да преминават от своето ниво на друго само в случай, че позитивната енергия на първото ниво се сблъска, така да се каже, лице в лице с позитивната енергия на второто, създавайки по такъв начин непрекъснат енергиен поток. Но ако към този поток се примесва негативната енергия на едно от нивата, връзката между нивата се оказва прекъсната, отстъпвайки място на чудовищна обърканост. Точно това и се случва с медиума, който се опитва да възстанови в паметта възприетото послание или видение и да създаде тяхното външно изражение на физическо ниво. Но ако няма повод за съмнение, то няма и причина за възникване на изкривени и начупени отражения; и медиумът, установил идеалната връзка между астралните и физическите центрове на своя мозък, с нищо не препятства в дадения случай преминаването на споменатия по-горе енергиен поток, съединяващ неговия висш разум с низшият. Именно това обстоятелство се явява препъникамък, не позволяващ на догмите на християнската наука да станат в пълния смисъл научни.

Позитивната форма на енергията остава позитивна, на каквото и ниво да се проявява тя – на духовно, ментално или физическо. Но ако към потока на позитивната сила се примесва негативен поток, първият се оказва прекъснат, както беше описано по-горе. И когато позитивният поток, свързващ Бога (Твореца) с неговата вселена (творението), се прекъсва в точката на тяхното съприкосновение от отричане, изхождащо от някоя част на вселената, низшият, или негативен полюс на този поток временно празнува победа.

Обаче ако позитивният и негативният потоци при срещата се уравнишават един друг, тогава се образува неутрален център, обител на мира, прибежище на вярата и непротивенето, център на действието на бялата лечебна сила – на Христос.

СИЛАТА НА ЙОГА

„Йога – това е способността на разума да противостои на въздействието на външните впечатления“.

С придобиване на силата на йога разумът става способен по собствена воля да отъждествява себе си с всяко ниво на съзнанието или пък с вътрешната или външната същност на субстанцията, силата и съзнанието от всеки вид; а също да

напуска, отново по собствено желание, всяко ниво и всеки вид субстанция, съзнание и сила.

Именно тази сила отличава обикновения смъртен от истинския йога. Разумът на обикновения човек, мъж или жена, е прикован с железни, медни, стоманени вериги към различен род състояния, привързаности и илюзии на материалния свят. Такъв човек не може да освободи разума си от всички тези окови; а даже и да намери в себе си сили за секунда да се измъкне на свобода, практически веднага някое ново впечатление връща неговия разум в зависимо състояние под въздействието на повече или по-малко мощна вибрация, постъпваща по каналите на едно или няколко чувства.

Разумът е по-чувствителен към въздействието на външните сили, отколкото водата към подухването на вятъра. Разреден, непостоянен и подвижен, той откликва на всеки най-малък импулс, както вътрешен, така и външен, освен ако не го подчини на себе си висшият разум, съединен с шестия принцип – на Будда или светлината на вселенския Разум. Тази изтънчена чувствителност кара низшия разум да приема образа на всеки въздействащ върху него дразнител, тоест за известно време да се **превръща** в него.

Така когато разумът възприема прекрасния образ на някое свойство, тоест зрителен, звуков или чувствен, той се устремява към състоянието на съзнанието, съответстващо на този образ; и силата на този стремеж се определя от дълбочината на произведеното впечатление. Но когато разумът възприема някакъв изкривен, уродлив или злобен образ, въздействащ на зрението, слуха или другите чувства, той също се стреми да отъждестви себе си с него.

В случая с красивите образи човешката природа се обогатява от изключително добрите влияния, доколкото истината и красотата принадлежат на висшия Разум; и когато низшият разум се оприличава на тези образи, той се приближава към висшето. Но когато образите са некрасиви, пропастта между висшата и низшата природа само се задълбочава.

Ако разумът не оприличава себе си на злите образи, то е само защото присъщата му вътрешна светлина е достатъчно силна, за да го защити от негативното влияние. Но ако човекът не е развил в себе си поне минимален обем йогична сила, постоянната връзка с негативната или разрушителна страна на живота или съприкосновението с нея ще извърши в съответствие със закона за влиянията своето черно дело, описано с думите на поета:

*Порокът е ужасен;
виждайки го поне веднъж,
Ще го възненавидиш още в този час.
Но този, който
вижда мерзост всеки миг,
Е изстинал, претърпял,
смирил се и привикнал.*

По такъв начин много важно е ученикът, мечтаещ да се издигне към върховете на живота, винаги да поддържа своя разум в негативно (възприемчиво) състояние по отношение на душата и в позитивно – по отношение на света, за да не

може светът да го накара да се оприличава с неговите изкривени форми. Никой няма да започне осъзнато да се стреми към придобиване на повредена вещ и никой осъзнато няма да допусне в собствения си разум повредена сила или мисъл. Обаче именно това правят тези, които изслушват лъжливите изказвания за друг човек, или обръщат внимание на отвратителни сплетни, или вярват на клевета, против когото и тя да е насочена. Постоянната връзка с такъв род сили довежда до единия от два възможни резултата: или вие не позволявате на своя разум да подражава на този образ на низшата личност, който за един миг прекъсва достъпа на силите, отговорни за очистването на носителя; или пък вие се плъзвате направо в този образ и вибрирате в унисон с него и скоро забелязвате, че ви засмуква истински водовъртеж от низши сили, за които няма място в ауричното съзнание на този, който знае и не се бои да застане пред лицата на Учителите на любовта и мъдростта.

САМОАНАЛИЗ, ОСНОВАН НА ДЕСЕТЕ ПРАВИЛА НА 4-та СТЕПЕН НА ВЕЛИКАТА БЯЛА ЛОЖА

1. Верен ли съм на дадения от мен обет да се трудя в хармония със закона на любовта? Винаги ли помня истината, че любовта – **това е Бог** и че само чрез своята вяра и любов към този Бог, материализиран във всички Свои творения, аз мога да узная поне нещо за Него?

2. Послушен ли съм, доколкото е по силите ми, на законите на живота: законите на здравето, духовните, ментални, морални и национални закони; и на законите на ученичеството? Не нарушавам ли някои от тези закони и ако нарушавам, то доколко сериозно? И мога ли отново да се подчиня на този закон, който съм нарушил?

3. Доколко честен и морално чист е животът, който водя? Не греша ли срещу своето тяло или срещу тялото на моя ближен?

4. Старая ли се да потискам нечистите и вредни елементални сили, пробуждани от моите осъзнати и неосъзнати желания, използвайки за това единствения достъпен метод, способен да даде победа над тях, а именно изместването им с помощта на истинни, чисти и прекрасни мисли и идеи в съчетание с търсенето на възможните физически причини, стимулиращи активността на тези елементални сили, и отстраняването на тези причини според силите и възможностите? Винаги ли помня за това, че безразборно разпилявайки жизнената същност на собственото тяло аз си навличам разнообразни страдания, доколкото с това принизявам и разпилявам субстанцията на самото божество – съзидателния огън?

5. Не говоря ли аз лъжливо, осъждащо или напразно за своя ближен и не оскърбявам ли по този начин властта, дадена ми за използване на възвишените съзидателни сили на звука и словото?

Не споменавам ли напразно името на Бога или имената на Учителите, позовавайки се на тях без нужда в празна или нечестива беседа?

Винаги ли говоря доброжелателно с другите и за другите; старая ли се да давам максимално възможната помощ и утеха на всички тези, които са в беда или

скръб, и да използвам тези зрънца мъдрост и знание, които вече ми се е удало да придобия, за благо на обкръжаващите?

Винаги ли заставам в защита на справедливостта, когато чувам как другите говорят немилосърдно, зло или лъжливо за моите съученици?

6. Винаги ли се старая да помня, че човешката раса едно огромно семейство и че различните подразделения, групи и съобщества от хора са членове на това семейство? И, като знаей това, прилагам ли усилия, за да се отнасям към всички хора и особено към своите съученици така, сякаш те са мои кръвни родственици?

Продиктувано ли е моето отношение към тях от чувството на любов и братство или пък от стремеж да извлека собствена, егоистична изгода?

Не допускам ли завистта, ревността и амбицията да ме подбуждат да обиждам другите?

7. Отделям ли поне малка частица от своите утринни или вечерни часове за молитва и медитация, за да развия в себе си такива качества като вяра, благодарност, смирение и преданост?

8. Държа ли на обещанието си да отдавам цялото свое свободно време, средства и мисли за работата на Храма?

Отдавам ли цялото служене, средства, защита и подкрепа, които обещах да отдавам на представителите на Ложата, или пренебрегвам това задължение заради собствената безметежност или поради зла умисъл, отнемайки по този начин от себе си и от другите благоприятните възможности, помощ и ръководство, които ние бихме могли да получим, и в същото време оставяйки в защитната стена огромни празнини, през които могат да проникват враговете на Ложата, внасящи в редовете на храмовиците смърт и разрушение?

9. Осъзнавам ли и действам ли в съответствие с истината, гласяща, че материята, формата и субстанцията са също такива части на Бога, както духът и душата; и затова ако аз презирам грижата за собственото тяло или я пренебрегвам, или пък през цялото време се стремя да се освободя от неговите окови, това означава, че аз не ценя и презирам Бога?

10. Спазвам ли наставленията на Учителите и подчинявам ли им се всецяло?

Стремя ли се към това да разбере кой от великите исторически персонажи е могъл или трябва да е принадлежал към Ложата на Учителите; и старая ли се да извлека полза за себе си от техните учения и опит, и да призовавам към това и другите?

Достатъчно ли съм прилежен в самоанализа и поглеждам ли в себе си периодично, както ми е предписано; и правя ли всичко, което е по силите ми, за да поправам извършеното от мен зло и за да се подчиня най-после на законите, които досега съм нарушавал, преди да искам място за себе си на масата на пира на предвкушването?

И, накрая, старая ли се да направя своето тяло, душа и дух приятна жертва в очите на Бога и Учителите, овладели цялата мъдрост?

ИМЕНАТА

Докато човек не достигне последния орден на четвъртата степен на Ложата (на Човечеството) той получава име по прищявка на родителите или приятелите.

Това име го обгръща, става част от самия него и играе своя особена роля в неговата еволюция. Но когато работата над себе си го доведе до завършване на четвъртата степен, позволявайки му да осъзнае факта на великото единство и на своята индивидуална причастност към него, той ще встъпи в ново раждане (посвещение). И тогава той ще получи ново име – името, под което той от този момент нататък ще бъде известен на другите членове на своя нов орден, но не и на своите предишни спътници, които той оставя на по-ниските стъпала. Това име става най-свещено негово притежание и не трябва „да се споменава напразно“, тоест без нужда. За първи път го произнася йерофантът на ордена, в който встъпва неговият притежател; обаче процесът на формиране на името започва от времето на първото възплъщение на Его-то в човешка форма, тъй като то не се дава случайно, но показва качествата (талантите), които могат и трябва да достигнат апогей – максимално възможната височина за Его-то, оставащо в плен на физическата субстанция.

Числото, цветът и звукът – фундаменталните принципи на всяко от тези качества (или духовни сили) – постепенно са променяли темповете на своите вибрации според това как са възниквали и са се развивали в предходните цикли една форма след друга. И достигайки най-висшия възможен темп на вибрации, те са създали отново по революционен път името, единствено способно правилно да охарактеризира личността, на която принадлежи и да я опише.

Ако родителите напълно осъзнаваха силата на влиянието, оказвано както върху характера, така и върху устройството на органичните тъкани от постоянното повтаряне и отъждествяване на една или друга отделно взета дума или име с физическото тяло, те с много по-голяма предпазливост биха подхождали към подбора на имена за своите деца. И макар че на тези родители все едно не би им се удало да изберат правилното име за високоразвитото дете, изхождайки от принципите, към които се придържат посветените, те биха могли да изберат имена, отразяващи възвишените и благородни качества, присъщи на други прояви на живот. По такъв начин те биха разпространили влиянието на съответстващите качества върху еволюцията на собствените деца, което е много по-полезно, отколкото пожизнено да ги обременяват, както това се случва често, с бремето на безсмислени, безсилни и неуместни звуци, принасящи повече вреда, отколкото полза.

Важността на имената се посочва в много фрагменти на Библията. Йехова е забранявал да се поменава **името** му напразно. Учениците на Исус са били призовавани да извършват добри дела **в името** на Христос. А и самите вас са ви учили на това, че злоупотребата с духовна сила е най-лошото от престъпленията. От гореказаното може да се заключи, че истинските имена представляват струпване на духовни сили; а оттук, на свой ред, е лесно да се изведе първопричината на произхода на заповедите за споменатото свойство. Всяка буква съответства на определено езотерично число, а числата притежават таен и свещен смисъл не защото символизируют различните темпове на вибрация, а тъй като те **самите представляват** различни темпове на вибрация. От най-първия трепет на космическото яйце в света възниква като проявена същност числото Едно.

Човекът е изчерпал всички известни му методи и способности, стараяйки се да направи този свят достойно място за пребиваване на безсмъртната душа, всичко,

освен едно – непротивенето. Ще може ли инстинктът за самосъхранение да го насочи по този път, водещ в крайна сметка към съвършенство; или пък той така и ще продължи да разхищава за дреболии предоставяните му възможности, докато великият Чук не падне и не забие последния гвоздей в капака на неговия ковчег? Ще успеят ли мъките на разума и тялото, загубите и отчаянието в края на краищата да го накарат да обърне най-сериозно внимание на този метод, да го изучи и да разбере, че непротивенето е позитивният аспект на съпротивлението и като позитивна сила то трябва да носи добро и да служи като първопричина за всичко добро, което съществува в нашия живот?

КОРЕНИТЕ

Идеята за съществуването на съответствие между всички тела, принадлежащи към растителното царство, продължаващо своите корени в земята и човечеството е получила толкова широко разпространение и се е обсъждала толкова всестранно, че напълно може да изглежда, че като че ли последната дума за нея вече е казана. Все пак понякога може да бъде твърде полезно да се хвърли ретроспективен поглед към аргументите, изтъквани по-рано в подкрепа на тази идея, за да се пролее известна светлина върху проблемите, изкарващи от равновесие новациите, неотдавна обърнати в нашата философия.

Розовият храст, покрит с изискани цветове, опияняващи човешките чувства със своята красота и аромат изцяло зависи в своето съществуване от корените, заровени под повърхността на земята, върху която той расте. И ако ние имаме възможност да разгледаме тези корени в тяхното естествено положение, без да разтревожим нито едно от най-дребните, тънки като конец коренчета, разпространяващи се във всички посоки от основните корени, ние веднага бихме обърнали внимание на външното сходство между подземната коренна система и надземните клони на храста.

Всяко клонче е съединено с определена вътрешна връзка със съответстващия му корен или коренче. Съединяващата, удържаща и поддържаща сила е съсредоточена в ствола на храста, отчасти под повърхността на земята и отчасти над нея.

Тази сила пронизва формата на целия храст, оживява го и го съхранява в цялост: всяко тънко коренче, всяко клонче, листенце и цветче, от които храстът се състои сега и които ще се появят някога в бъдеще.

Макар храстът и неговите корени да са взаимозависими и съединени с общ ствол, съществуването на първия напълно се различава от съществуването на последните. Животът на храста се направлява от други закони и е подчинен на други жизнени потоци, тъй като се определя преди всичко от обкръжаващата среда, в която той протича.

Корените на храста действат подобно на другите обитатели на подземната сфера, тъй като имат точно същите потребности и желания и заедно с останалите са подчинени на магнитните потоци на земята.

Натрупаната в земната материя слънчева светлина отново се преобразува в съзидателна енергия, позитивни потоци на живота, топлина; докато в същото време

образуваната от действието на вътрешните огньове влага създава негативни потоци.

ВЪЗКРЪСВАНЕТО

Едва сега, в днешното столетие, великата тайна на възкръсването получи накрая обяснение и стана достояние на обществеността.

Такива мистични религиозни ритуали, като например египетските церемонии, свързани с грижата за мъртвите, са представлявали резултат от несъвършеното тълкуване на по-ранните откровения.

Само теософското тълкуване не влиза в конфликт нито с разума, нито с науката. Целият живот е непрекъснато изменение; и следователно целият живот е безсмъртен. Основа на проявения живот съставляват разумната индивидуална душа и универсалната душа, еманации на която са всички души. Последната, бидейки субстанция, вибрираща с много висока скорост, никога не спира, но се намира в състояние на непрекъснато изменение, подобно на „водите“, над които „се носи Духът Божи“.

Тази субстанция може да се успокои само временно и то само тогава, когато индивидуалната душа се оказва ограничена от принципа на формата. За да се ограничи тя, природата (или Бог) е създала четири обвивки – оръдия или тела, в които може да бъде временно затворено всяко подразделение, а по същество, всяка клетка на тази субстанция на разума и в които тя може да действа направлявана от Духа Божи, представляващ основен източник на универсалния Разум.

Дори когато физическите обвивки стареят и се разрушават, или престават да съществуват по някакви други причини, останалите обвивки остават цели и невредими и продължават да действат на съответстващите нива на проявление: астрално, висше астрално и духовно. И всеки път, когато съзнанието (духът) на човека, действащ на физическо ниво, се издига по-нагоре (например в състояние на озарение, сън или транс), този човек започва да осъзнава себе си на това ниво, където действа неговата собствена астрална обвивка, както и обвивките на умрелите, с които той може да контактува в това състояние по същия начин, както и с физическите обвивки, когато неговото съзнание отново може да бъде привлечено на физическото ниво.

Ако съзнанието на умрелия запазва силна привързаност към своето оставено тяло и неговото предишно физическо обкръжение, а неговите останали на физическото ниво приятели се окажат в състояние на озарение, сън или транс, тяхната среща става твърде вероятна, а процесът на тяхното взаимно познаване е значително облекчен. Очевидно е, че именно това се е случило с Исус и Неговите приятели след Неговото разпятие. Ако вие сериозно се замислите над това в какво състояние на ума и духа са се намирали Мария Магдалена, Йоан, Петър и другите ученици, събрали се в горната стая, където им се е явил Исус, за вас няма да бъде сложно да запълните недостигащите звена във веригата от свидетелства.

Преди всичко, всички те са се намирали в състояние на напрегнато очакване. Исус ги е научил да ценят силата на мълчанието, съсредоточаването и обръщането към духа – висшата същност. И те, разбира се, не са могли да не се

възползват от тези полезни навици в очакване на Неговото завръщане, създавайки по такъв начин условия, идеално подходящи за Неговото проявление.

И доколкото Исус е бил напълно завършен Учител и е притежавал абсолютна власт над материята, съставляваща трите от четирите Негови обвивки, Той е могъл по собствена воля да създаде или разруши всяка от тези обвивки, когато те са Му били необходими за временно ползване. Той би могъл да се яви пред нас в тяло, притежаващо всички признаци на нашите собствени тела и да живее в него толкова, колкото Сам би пожелал. Но Той е бил преди всичко послушен на Своя Отец, а значи – на природните и Божии закони. И ако Той е имал възможност да се яви при хората, използвайки същите тези закони, то е невъзможно да си представим, че Той би започнал да ги нарушава без нужда и да твори каквито и да било чудеса за създаване, по същество, на същото това физическо тяло.

Неговите думи, насочени към Мария: “Не се докосвай до Мен, тъй като Аз още не съм се въздигнал до Моя Отец” потвърждават факта, че Мария би могла да пострада от непосредствения контакт с тази обвивка, състояща се от чиста енергия.

Към това време Той все още не е успял да влезе в още по-възвишената обвивка, наричана облекло нирманакай, или духовно тяло. В тази обвивка Той е трябвало да влезе по време на Своего възнесение, за да стане видим за тези, които в пълна степен са развили в себе си способността за ясновиждане.

За всички, които вярват в ортодоксалната версия за възкресението фактът, че Исус е Бил видян и познат от Неговите ученици служи като едно от безспорните потвърждения за съществуването на душата след смъртта и, следователно, като доказателство за истинността на тяхната вяра. Но законите, управляващи това възкресение, същността на четирите обвивки или тела, и механизмът на тяхното разделяне и преображение при съблюдаване на необходимите условия, както и характерът на субстанцията, от която се състоят три от четирите обвивки, досега са непознати за преобладаващото мнозинство от хората. И абсолютната непостижимост на всички тези тайни и загадки изглежда наистина обезкуражаваща за всеки, който се стреми да проникне в тяхната същност, за да се избави от съмненията.

Разликата между осъзнатото психическо видение и виденията на потъналия в сън, временно загубил своето физическо съзнание човек (с изключение на посветените от високите степени) се състои в това, че в първия случай наблюдаваните във виденията астрални тела не осъзнават присъствието на астралното тяло на ясновиждащия; докато насън астралното тяло на спящия се освобождава от своята физическа обвивка и встъпва в осъзнат контакт (или общуване) с други същности, намиращи се в същото състояние.

Ученикът-окултист се намира в дадения случай в по-изгодно положение в сравнение с останалите; тъй като, ако той в пълна степен разбира предадените му учения, той има в своя арсенал нещо по-голямо от просто изложение на факта. Знанието за механизма на действие на законите му дава абсолютна увереност в това, че в действителност смърт няма и че преминаването от едно ниво на друго е всичко на всичко само изменение на вибрациите на материята и силата, съставляващи единна същност в нейната четиристепенна проява.

МАЙЧИНСТВОТО

Би трябвало да си истински Нерон или някой подобен на него в светотатственото подивяване и човешкото скотство, за да раниш или даже убиеш преднамерено своята собствена майка, на която сме задължени за своята поява на бял свят. На такова нещо е способен само човекът, окончателно загубил всички човешки чувства – средоточие на амбициозността, алчността и порока. Обаче има постъпки още по-осъдителни, тъй като съществуват още по-свещени връзки от тези, които ни свързват с нашите земни майки. Колкото и да са били огромни страданията и мъките на детераждането на физическо ниво, дори те са леки в сравнение с това, което се налага да изпитва майката на душата на вече възрастния, зрял човек; тъй като тя му предава частица от своята собствена същност, за да му даде живот и да изведе за живот на ново ниво неговото битие, по-високо в сравнение с това, на което той е действал преди.

Както детето не може да си спомни нищо за своето раждане, така и всеки човек не знае нищо за часа на раждане на собствената му душа. И в двата случая цялата истина за тези събития знае само майката; а нейното дете ще **може** да научи тази правда само тогава, когато неговата душа сама достигне до това стъпало на развитие, на което се намират всички майки на души. Изключение от това правило се случва крайно рядко; но за съжаление твърде често таящият се в човешката природа “нероноподобен” демон подбужда човека да убие своята собствена майка с някакъв жесток удар или да я стъпче в калта със своята слепота и неблагодарност – нерядко по подстрекателство на друг майкоубиец, на когото е трудно да носи своя грях в самота и затова на всяка цена му се иска да си намери другар.

Всяка жена, която е погледнала в дълбината на собствената душа, е изнесла оттам в света духа на майчинството – интуитивният дух на безкористното служене и преданост, блестящ с брилянтите на дълбокомислието и мъдростта, и е изляла този дух върху друг човек, става майка на души. Тя раздухва още тлеещите въглени на пепелището на неговото невежество или на неговия безсмислено пражосан живот и с това поддържа в него огъня дотогава, докато той не натрупа достатъчно сили, за да може със своите решителни усилия да си върне изконното първородство, което ще му позволи сам да събира топливо за своето огнище.

Кой човек, веднъж инстинктивно или интуитивно убедил се в майчинството на собствената душа, ще започне след това осъзнато да я напада или ще може да се примири с това да я цапат с тиня и кал? И какво може да се каже за човека, който кара своята душа да плаче, за да овлажни с нейните сълзи плаща, който носи върху своите рамене, прикривайки се с него от пламъка на гнева и презрението на своите събратя, за да не го обгори той? Обаче историята на днешния студен Железен век е почти черна заради примерите от подобен род. Всеки ден прибавя нови записи към дългия списък от такъв род прегрешения. Всеки ден душите-майки се сблъскват с предателство, презрение и злословие и биват предавани за изяждане от кръвожадните хищници на този свят от своите собствени духовни деца, отравяни от злобните разпространители на греховни мисли. И ако тези неблагодарни деца се стараят да намерят поне някакво оправдание за своите недостойни постъпки, то действието на споменатите подстрекатели вероятно е единственото смекчаващо вината им обстоятелство, на което те могат да се позоват.

Светът гледа това и се смее, а демоните на Аид танцуват от радост; и само великото Братство на духовно възрождените души склонява глава от срам заради тези, които сами си отнемат шанса за спасение.

ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ЛОШИТЕ ПРИСТРАСТИЯ

Нито една сфера на деловия живот не предоставя такива възможности за установяване на непосредствени контакти с хора, нуждаещи се от помощ повече от всички останали, както оказването на помощ на тези, които злоупотребяват с алкохол и наркотици.

Забраната за употреба на алкохол и наркотици, налагана от посветените от Бялата Ложа на своите ученици без преувеличение представлява жизнена необходимост. Но до днешно време на нито едно съобщество от ученици от низшите стъпала на Ложата не са били разкривани фундаменталните причини за тази забрана. И причината за това е почти винаги неправилното тълкуване на един признаван от нас факт, способен по пагубен начин да повлияе на умовете на тези, които във всички времена са се старали да заобиколят забраните и, уви, твърде често са намирали такава възможност в езотеричните учения с определено свойство.

Тези, на които е присъщ радикализъм, никога не са могли да разберат защо много таланти хора – мъже и жени – толкова често са прибегвали към алкохола и наркотиците, за да достигнат върховете на своята творческа дейност.

ЗЛАТНИТЕ ЗАПОВЕДИ

Деца мои, сред вас има няколко ученика, на които може да бъде полезен моят малък съвет. И аз се чувствам задължен да ви го дам, тъй като подобно на останалите добросърдечни и духовно изгледали души тези ученици рискуват да се окажат жертви на тези демони в човешки облик, на тези послушни оръдия в ръцете на черните магове, които вечно дебнат в засада, търсейки все нова жертва на своята алчност и коварство.

Аз говоря за тези псевдоучители на окултизма, които заявяват, че уж получават указания от някаква висша духовна сила или даже непосредствено от великата Бяла Ложа.

Издигнете непреодолима бариера между себе си и тези, които ви предлагат **бърз** духовен растеж или овладяване на навиците на практическия окултизъм с цената на неголеми усилия от ваша страна (или дори съвсем без тях) или пък обещават да ви предадат секретите за придобиване на тези навици на подобна цена.

Ако сте запознати с книгата “Златни Заповеди” или някое друго достоверно съчинение по практически окултизъм вие трябва да знаете, че има определени нерушими правила, към които е необходимо да се придържате, че има определени непременни условия, без създаването на които е невъзможно да се направи даже най-първата крачка по пътя на силата – “скритият път”. Ако вие чувствате, че неудържимо ви влече именно в това направление, аз ви съветвам да прочетете и да усвоите както трябва информацията, намираща се в авторитетните съчинения по дадената тема, за да си създадете след това въображаемо огледало, в което бихте

могли да отразите с помощта на собствената висша същност, съзнание и знания своята низша личност и доминиращите черти на своя характер на тази най-низша личност, а после с искрена молба за просветление да попитате това огледало стигат ли ви силите да изпълните всички необходими условия и да живеете в съответствие с установените правила, и търпеливо да чакате отговора.

Попитайте отразения в огледалото образ доколко силна е неговата воля. Голяма ли е силата на неговото търпение? Готов ли е той на жертви – жертвите, които се изискват от истинския неопит? И в 999 случая от 1000 ще последва отговорът: “Аз нямам нито силата, нито възможността да отговоря на тези изисквания”. И тук вие сте длъжни да проявите бдителност, тъй като в същия този миг върху повърхността на огледалото могат да започнат да се проявяват един след друг образите на вашите собствени желания, външните изразения на вашите съкровени стремежи и спомени за по-рано принесени жертви – с една дума всички тези картини, които често преследват разума, на който току-що е била отказана една или друга привилегия.

След време на вас ще започне да ви се струва, че “лъвовете по пътя” вече са изчезнали, че слабостта на волята и разума и всички физически ограничения вече не са толкова опасни; и ето че накрая не остава нищо, освен образът на унизената и поробена низша личност и тържествуващата над нея висша същност. Низшата личност е напълно способна на такива фокуси, ако бъде отделена, макар и временно, от светлината на висшата същност. Ако се поддадете на очарованието на своите низши желания и им позволите да ви заслепят, то ще престанете да обръщате внимание на предупрежденията на приятелите и повече няма да забелязвате повелите на собственото съзнание; и тогава у вас може да възникне лъжливото усещане за покой, а след него желанието да убедите обкръжаващите в това, че вие сега сте напълно уверени, че най-после сте успели да застанете върху пътя, водещ към неограничената сила. Тук именно вие и ставате подходяща мишена за коварния ловец, който няма да се забави да се появи; и ако на вас не ви провърви да се окажете под защита на някой истински посветен, напред ви очаква горчиво разочарование. Много наивни жертви на своите поробители са се търкулнали надолу до отричането на всякаква истина и до пълна загуба на вяра и надежда след като са разбрали, че са били злонамерено измамани от някой лъжеучител, умело използващ желанията на техния собствен низш разум.

Винаги помнете, че сред предадените ви правила няма нито едно незадължително, че сред получените от вас указания няма нито едно излишно и нито една изисквана от вас жертва няма да се окаже безполезна. Не забравяйте, че на окултиста-практик са жизнено необходими здраво тяло и здрав разсъдък, тъй като без тях той не може по никакъв начин да се справи със задължителните физически изпитания; и помнейки за всичко това смирено следвайте пътя на сърцето, пътя на детето, докато не придобиете сила да тръгнете по по-трудния път (разбира се, ако не сте имали такава сила по-рано). И през цялото това време вие трябва да приемате и изпълнявате повелите на “тези, които знаят”, тъй като много по-важно е **не самите вие, а те** да ви признаят за способни благополучно и безопасно да направите следващата крачка. Тази покорност ще ви подари истински покой, който нищо не е в състояние да разтревожи, каквато и страшна война да бушува около вас. Вие няма да настоявате повече за признание като за свое законно

право, а ще се съгласите да чакате да ви признаят другите. И вие ще познаете лика на своя Отец и ръката на своята Майка и няма да пожелаете повече да странствате в непознати краища. Във вас ще се събуди интуицията – зрението на душата, и заедно с нея ще дойде проницателността – способността да различавате.

Вгледайте се във въображаемото огледало: проверете себе си, своите сили и своята способност за **правилно** служене, за да не попаднете случайно в ръцете на тези, които могат да ви заведат вместо на планинските върхове в мрака на великата бездна.

И ако вие видите, че днес планинските върхове са недостъпни за вас, помислете за това какво ще стане в утрешния ден. Но не забравяйте, че всеки човек трябва все някога да направи първата крачка; и вие не сте изключение от това правило. И даже ако на най-първата крачка се препънете, нека това да не ви спира и да не ви обезкуражава.

Помнете, че ставайки ученици, вие с това сте изискали от великата Бяла Ложа свой собствен шанс за възход. И веднага щом вие сте предявили това искане, вашите стъпала са се оказали на първото стъпало на стълбата. Затова бъдете твърди и не позволявайте на никого да ви отнеме този шанс, нека той и занаят да остане с вас.

РАЗГАДАВАНЕ

“Трябва да има някакво разгадаване на тайната на всички тези видимо честни претенции” – ми каза веднъж един искрен ученик, когато обсъждахме с него пророчествата за пришествието на Христос и индивидуалните претенции на различен род прорицатели, пророци, медиуми и т.н. за установени лични контакти с този Христос. Любопитно е, че на вярата на последователите на всеки от тези пророци в истинността на получените от него откровения по никакъв начин не влияе фактът, че откровенията на един от тях диаметрално противоречат, както изглежда, на откровенията на всички останали.

Разгадаване на тайните на тези откровения действително има; и отчасти тя вече е била подсказана в наставленията на Учителя за Майките на младенеца Христос.

Дори и да знаем, все пак постоянно забравяме за това, че всяко истинско откровение изхожда от нивото на висшия астрал, от нивото на душата: от пребиваващото на това ниво безплатно същество към пророка или медиума, намиращ се на нивото на низшия астрал, или на физическото ниво; тоест за това, че откровението изхожда от нивото на единство и **от** същество, което принадлежи към това единство, отъждествяващо го с всички останали същества или състояния на силата и субстанцията на даденото възвишено ниво на съществуване.

На това ниво присъщото на земното ниво диференцирано съзнание напълно се разтваря в съзнанието за общността на всички неща. По такъв начин откровението, възприемано от намиращата се на едно от по-низшите нива индивидуалност представлява предаване на информация от един тип съзнание към друг.

Но ако провидецът е ненапълно развил се Учител, постъпващото към него от по-висшестоящото ниво откровение почти сигурно ще бъде оцветено с

персоналните особености на неговия характер. Ако той е себелюбив и егоистичен, то непременно ще свърже личността на автора и детайлите на откровението с тези свои качества. Ако той е ученик, прекланящ се пред своя Учител, то ще припише полученото откровение на Учителя. А ако всички негови мисли заема някакъв висок идеал, то и откровението ще се окаже съединено в неговите представи изключително с този идеал. И във всички тези случаи практически нищо, освен собствения горчив опит, не може да изведе изпадналия в самозаблуда провидец от неговото заблуждение.

Нещо повече, при предаването на откровение почти винаги става объркване с местоименията *аз* и *вие*. Намирацията се на нивото на висшия астрал, тоест говорещият от името на космическото Его или авторът на откровението, се стреми да доведе своята мисъл до съвкупното *вие*, тоест до целия състоящ се от множество индивидуални Аз-ове организиран живот на по-нискостоящото ниво. Всеки индивид, вътрешният слух на който е достатъчно развит, за да достигне нивото, откъдето произлиза откровението, естествено е склонен да вярва, че откровението е предназначено лично за него; макар че същото това откровение могат да възприемат едновременно с него стотици други хора, също като него самият уверени в това, че то е било предназначено за **всекиго от тях** индивидуално.

Такова космическо събитие като новото пришествие на Христос безусловно влияе на всяко живо същество, населяващо този свят, включително до най-дребните форми на живот; и затова откровението за това предстоящо пришествие непременно трябва да бъде възприето от всички същества, чиито слух е настроен на вибрацията на Христос. Мнозина наричат себе си възплъщения на Исус или пък търсят такова възплъщение в други физически тела, на които предстои да се появят на бял свят или които вече са се появили. Обаче, дори ако тези хора са искрени в своите убеждения, те напълно могат да станат жертви на своя собствен егоизъм; и причината за тяхната убеденост, като правило, се явява фактът, че във всеки човек действително е скрит Христос, пребиваващ в зачатъчно състояние.

Трябва да се признае, че или всички библейски откровения, както и всички недвусмислени заявления на Учителите за второто пришествие на великия Учител Исус са неточни и лъжливи, или трябва да има някакъв способ да се стигне до тяхното буквално изпълнение. Този способ, не противоречащ нито на физическата наука, нито на духа и буквата на откровенията, беше ясно изложен в Ученията на Храма. Той се съгласува също със закона за цикличната еволюция и се състои в това, че ускоряващото се към края на цикличния период развитие на расата трябва да ни доведе до тази еволюционна точка, в която източникът на откровението и самото откровение ще се възприемат от съзнанието на провидеца като единна същност, благодарение на свързващия ги дух. Това ще се случи тогава, когато духовните чувства на расата се възвисят до вибрационното ниво, съответстващо на изначалното ниво на откровението и, следователно, на нивото на неговия източник, и когато всичките три – източник, откровение и пророк – осъзнаят себе си в единство и абсолютно тъждество и хармония. Тогава ще се изпълни това, за което е молил Исус, когато е казвал: “Отче, не за тях единствено се моля, но и за всички тези, които ще дойдат след тях: да бъдат всички едно, както и ние сме единни: Ти си в мен, и аз в тях, – за да станем свършени в единството, и за да разбере светът,

че Ти си ме изпратил” (Иоан., 17: 20-23. – *Бел. прев.*). А Исус не би молил за това, което е недостижимо.

Ако темпът на вибрация на сияещото в слава тяло на този велик аватар може да се забави дотолкова, че да го отъждестви със субстанцията на телата от астралното ниво, а психическите чувства на цялата или поне на част от човешката раса, напротив, се възвисят до такава степен, че те да станат възприемчиви към астралните прояви, то наистина от смъртта ще бъде изтръгнато нейното отровно жилище, а пред гроба ще бъде отнета нейната победа. Жилото на смъртта – това е разделеността, а победата на гроба – узаконяването на тази разделеност. И това на кого ще се удаде да развие в себе си споменатите възвишени чувства и, следователно, на кого ще се удаде първи да усети влиянието на Христос когато Той се спусне при нас, и ще стане провъзвестител на неговите нови откровения, зависи от вас и от мен, както и от всяка друга възплътена душа, тоест от това кой от нас ще съумее по-близо от всички да се издигне до Неговото собствено състояние на съвършенство през това останало време, което ни е било отпуснато за работа над себе си.

ЗВАНИЕТО АДЕПТ

„Статусът на адепта е стъпалото, непосредствено предшестващо статуса на Учителя. Адептът още не е Учител, но е състояние много близко до учителството. Адептът се намира под личното покровителство и опека на Учителя, принадлежащ към същото подразделение на великата Бяла Ложа, с което кармично е свързан ученикът. Адептът достига своя статус благодарение неотклонното следване на правилата и указанията на своя Учител от момента на осъзнаване необходимостта от наставления и признанието в качеството на чела. Осигурил си такъв род наставления, той може да придобие възможност активно да действа в по-възвишени сфери и знания, които по никакъв начин не би му се удало да достигне придържайки се към каквато и да било система на обучение, ограничаваща неговата активност до триизмерния свят“. Но в обучението на всеки претендент за званието адепт неизбежно настъпва етап, на който му се налага да се отдели от останалата маса на човечеството и да прекара няколко години в строго уединение. Ако става дума за мъж, намирал се под осъзнатото ръководство на Учител в едно от своите предишни възплъщения, то за него този етап се намира в периода между дванадесетата и двадесет и четвъртата година от раждането, тоест по време на преминаване на периода на полово съзряване. Нито един живеещ в света човек от днешната епоха не може да достигне статуса на адепт в течение на едно възплъщение. Следователно, ако някой в наше време все пак става напълно развил се адепт, това означава, че той вече е преминал множество малки, предварителни етапи на обучение в своите минали животи. В някои случаи паметта за тези преминати етапи не се събужда дотогава, докато претендентът не преодолее възрастта на физическото съзряване; но даже и тази дисхармония между паметта на душата и низшия разум не го освобождава от необходимостта да се придържа към твърд курс на самоподготовка, без който той по никакъв начин не може да достигне набелязаната цел.

Редовият представител на човешкия род не знае нищо за разграничителната линия между знанието, натрупвано с умствени усилия и знанието, придобивано чрез духовно просветление и затова не се опитва да я пресече. Той даже не подозира, че такава линия може да съществува и че за нейното преодоляване е необходимо да развие в себе си някакви качества. Но тези, които направляват неговата еволюция знаят точно кога той ще може да предприеме съответния опит и се грижат за това в нужния момент да му бъде предоставен подходящия шанс. И от момента, когато той вземе решение, той ще трябва да се подчини на строгите правила на ученичеството, на каквато и възраст да е по това време, и да остави света на хората и светските дела до достигане на определено ниво на еволюция.

Нито един велик адепт няма да обяви себе си за такъв и няма да позволи на другите да направят това – на тези, които се намират под неговото персонално ръководство. Да признаят неговия статус трябва тези, на които той се явява и само събудилото се духовно възприятие може им помогне в това. Затова самият факт на такова признание от смъртен човек служи като гаранция за това, че последният почтително ще запази неговото инкогнито. Откритото явяване на адепта пред непосветения свят неизбежно навлича върху него действието на мощни негативни сили, постъпващи от вътрешните нива от страна на съществата, противящи се на еволюцията на човека. И затова той търси за себе си уединено място, където ще може благополучно да се справи с противодействащите сили и да избягва тълпите, всевъзможните обсъждания и скандална известност. Той прави това за да запази своето физическо тяло като оръдие, което може и трябва да послужи на неговите собствени началници и остава в своето уединение докато сам не се реши и не получи разрешение за последния подвиг на самоотречението; но това време настъпва вече след като той премине на стъпалото на учителството. Неговите най-близки ученици може да не знаят за неговия истински статус, докато някаква насъщна необходимост не го накара да постъпи по същия начин, както е постъпил в своето време великият Учител, а именно да отведе своите ученици „на върха на планината“ и да им позволи да съзерцават неговото преображение или, казано с други думи, да събуди тяхното вътрешно зрение, за да могат те да видят неговата истинска същност – неговата форма нирманакай.

В отговор на зададения Му въпрос за пророчеството по отношение на пришествието на аватара и времето на Неговата поява Учителят каза: „Аз мога само да повторя думите на все същия този велик Учител. "Както мълнията излиза от изток и се вижда дори на запад, такава ще бъде пришествието на Сина човешки. За този **ден** и **час** никой от хората не знае, нито дори Ангелите, а само единствено моят Отец"“ (Мат., 24: 27, 36. – *Бел. прев.*).

Тези думи са справедливи, макар и в по-малка степен, за появата на всеки адепт в полето на външното, физическо зрение на човека; тъй като само Отец – висшата същност на адепта – знае как, кога и къде той трябва да се върне в сферата на светската деятелност. Много високоразвити учители са се появявали сред човешките маси и още ще се появяват, но те не са адепти. От време на време при хората идват признати ученици на великия Учител, за да извършат огромната работа, насочена към подготовка на човечеството за изкачване на повисшестоящото еволюционно стъпало; но и те засега са неспособни осъзнато да пресекат споменатата по-горе разграничителна линия.

КОЙ Е „ПОСРЕДНИКЪТ НА ЛОЖАТА“?

В нашата щабквартира постъпиха немалко въпроси за това кой в действителност се явява „посредник на ложата“, понякога наричан „звено“. Такъв посредник в действителност представлява свързващо звено между понискостоящите ученици на великата Бяла Ложа и определено подразделение на Учителите, направляващи еволюцията на тези ученици, свързани с тях с кармична връзка. Материални аналози на такъв род посредничество съществуват във всички сфери на материалния живот, тоест между животинските и човешките, растителните и минералните раси.

Някои ученици на Исус, както и някои древни пророци, споменати в Библията, в действителност са били посредници на Учителите. Е.П.Блаватска беше представителка на същата тази група Учители, която направляваше неофитите на Храма на Човечеството. За да стане такъв посредник на Ложата е необходимо да развие в себе си, наред с другите качества, психическите чувства, активизирайки ги до такава степен, че да бъде способен да възприема всякакви съобщения, постъпващи от Учителя или Учителите, с които посредникът се намира в най-тесен контакт и да ги предава в каквато и форма да са облечени тези съобщения. Между споменатите Учители и техните представители трябва да съществува също силна кармична връзка; при това е напълно възможно тази връзка да съществува и поддържа в продължение на много минали въплъщения. Посредникът на Ложата се отличава по много неща от спиритичния медиум. Ако първият е съзнателен ученик от най-наситените с живот човешки същества в цялата вселена и трябва да премине определена подготовка, за да се научи да изпълнява своята мисия, то вторият е само несъзнателен носител, който за нещастие може да стане играчка на стихийните сили или даже на астралните обвивки на слаборазвити или твърде тясно свързани със земята души, чийто физически живот вече е завършил, но жаждата за материално проявление още не е утолена.

Посредниците на Ложата са длъжни да развият в себе си определени мозъчни центрове, свързани с психическите чувства. В известен смисъл те се явяват хора от шестата раса, макар че по своя вид с нищо не се отличават от расата, към която сега принадлежат. Тези мозъчни центрове още сега се активизират при тези, на които предстои да станат прародители на шестата раса.

Учителите, посредниците и учениците на всяко от подразделенията на великата Бяла Ложа могат да се сравнят с мъниста с различен размер, нанизани на една нишка; но много по-точно би било тяхното сравнение с членовете на едно голямо семейство.

Макар че посредниците играят ролята на приематели и предаватели на възвишените духовни учения, постъпващи при тях от Учителите, самите те също се явяват учители (или гуру, както ги наричат в арийската философия) за съобществата от ученици, с които са свързани; тъй като те трябва да умеят да обясняват и тълкуват получените от тях учения. Много често тези учения се предават в символи, цветове и звуци, непонятни и необясними както за тези ученици, така и за другите непосветени.

Бидейки посредник и в същото време ученичка, Е.П.Блаватска е получила от своите Учители Книгата на Златните Заповеди (по същество сводка от правила, от които трябва да се ръководят посветените), която често е цитирала за назидание на своите лични ученици. Един от тези цитати се отнася до взаимовръзката, която трябва да съществува между учителя и неговото (или нейното) съобщество от ученици.

По-долу се привеждат няколко фрагмента от споменатия цитат:

„За искрения ученик неговият Учител е вместо баща и майка: защото ако родителите са му дали тяло, заедно с всички негови способности, живот и причинна форма, то Учителят му показва как да развие в себе си вътрешните способности, необходими за придобиване на вечната мъдрост“. „Както членовете и крайниците защитават главата и сърцето на тялото, на което принадлежат, така и учениците трябва да защитават от увреждане главата и сърцето на тялото, към което те се отнасят“. В последния случай тялото – това е Храмът на Човечеството и философията, която се изучава в него.

„Каквото са един за друг членовете на едно тяло, същото са и учениците един за друг, и за главата, и за сърцето, учещи и подхранващи ги“.

Обаче не трябва да се мисли, че учениците трябва да се защитават и поддържат един друг във всички несправедни действия или пък да използват връзките на своето съученичество за собствено възвеличаване или придобиване на материални изгоди. Напротив, в случай на необходимост те трябва да защитават своите съученици даже от последствията на своите собствени егоистични и небратски мисли и постъпки.

Посредникът на Ложата е свързан с последната с най-светите от всички възможни обети; и затова осъзнатата злоупотреба със силата или знанията влече след себе си бързо наказание, а също го свързва с кармата на тези, които са пострадали заради тази злоупотреба. Връзките, съединяващи ученика с Учителя, са дотолкова свещени, че на нито една от страните не е позволено с лекота да ги игнорира, без да се сблъска с неизбежните печални последствия.

ИЗРЕЧЕНАТА МОЛИТВА

„Молитвата, освен ако не е произнесена мислено и не е насочена към собствения Отец в безмълвието и уединението на избраното убежище, проявява по-скоро своите разрушителни, отколкото благотворни аспекти“. Изказаната на глас молитва може да се окаже пагубна в случай че я произнася човек, който не знае нищо за силата на звука, тоест за това, че всеки звук събужда определена сила в окултната сфера на природата. И само тези, на които са известни природата на изречената на глас молитва и ефектът, произвеждан от нейните звуци, могат да се ползват от тях осмислено, успешно и безопасно. Спомнете си за това, че Исус също безжалостно е критикувал някои способности за молитва.

Ако учениците, които напълно са престанали да се молят, можеха да постигнат поне с ума, а не със сърцето същината на признатата научна теория за въздействието на един разум над друг (обикновено наричано „телепатия“), вероятно би им се удало да си създадат в крайна сметка поне работна хипотеза,

която би им позволила да достигнат до правилен извод както по отношение на необходимостта, така и за полезността на молитвата.

И ако ние признаем, че наред с физическия съществуват също и други нива на битието и че много от тези нива са населени със същества безкрайно превишаващи по разум човечеството от петата раса и много превъзхождащи го по сила – същества, трудещи се на тези нива в името на висшата еволюция на целия човешки род, явяващи се по същество **духовни** бащи и майки на днешната раса и, възможно, **физически** бащи и майки на човешката раса през една или няколко от отминалите епохи, то можете ли да си представите, че при целия свой интелект и при всички свои знания за тънките сили на природата, които те е трябвало да придобият, за да достигнат своето високо положение, тези същества могат да не чуят вътрешния глас на молитвата, възнасян от техните деца в крайна нужда или, напротив, в щедро разточителство на мислеобрази на любовта и благодарността за това, че им се предоставя непосредствено божествено наставление или намеса?

Можете ли да си представите, че след достигнатата от тях победа над всички пространствено-временни ограничения, подарила има осъзнаването на своето телесно единство един с друг и с великите аватари (Старшите Братя на човешката раса), както и с всички тези, които ги обичат и почитат и мислят за тях практически постоянно, тези същества няма да могат да създадат поток от мислителна сила, движеща се двупосочно между тях и техните ученици; или че желанията на тези по-малко развити същества, дори и трмаво формулирани и егоистични (моления за земни блага) могат да останат незабелязани от тях даже в тези случаи, когато кармичният закон не допуска тяхното изпълнение? Механичното повторение на празни думи, лишени от енергията на желанието и волята все още не е истинска молитва. Потоците от мисли могат да преминат през множество умове, преди да достигнат до вътрешния слух на този Единствен, за когото тези мисли в действителност са били предназначени; тъй като това „множество от умове“ в действителност представлява единният разум.

Този, който се отказва да вярва в могъществото на “действената и пламенна молитва на праведника” (както я е описал един от Старшите Братя) трябва да се откаже и от вярата в телепатията, ако иска да остане логически последователен.

Ако един от тези съмняващи се би могъл да разгледа енергийните вълни на молитвата или стремежа (както и да наречем това състояние на душата), носещи се към обитателите на някоя висшестояща сфера в дните на днешните тежки изпитания за цялата човешка раса, а също да различи насрещния вълнови поток от изискана светлина и разцветка, лесно разпознаваема за опитните ученици, неговите съмнения относно ефективността на молитвата незабавно биха се разсеяли. Мислеформите, раждани от неизразимите мъчения на човешките същества и техния стремеж към това, което еволюционният закон по никакъв начин не може да им позволи в днешно време, не остават нито незабелязани, нито без отговор. И макар че отговорът на тези молитви в повечето случаи е незабележим и неразбираем за тези, които са глухи и слепи духовно, някога той ще стане ясен и очевиден за тях. Трябва да се отбележи, че едно от препятствията, непозволяващи да се чуе отговора на възнесената молитва, се явяват предвзетите представи за това какъв именно трябва да бъде този отговор и в каква форма трябва да бъде облечен. В действителност отговорът на молитвата може да се окаже диаметрално

противоположен на нашите очаквания, доколкото се определя не от нашата воля, а от **Волята Божия**.

Вие можете да попитате: а какво се случва с индивидуалните молитви за прекратяване на свирепстващата сега на планетата ужасна касапница? На това аз ще ви кажа, че ответната реакция, предизвиквана от такъв род молитви в един прекрасен ден ще помогне да се изпълни целия свят с неописуема радост, тъй като това е единственият възможен отговор на искрения призив, насочен към два пъти родената душа. Такъв род призив по никакъв начин не може да бъде егоистичен, тъй като в него се съдържа моление за това, което трябва да стане благо за цялото човечество.

С отварянето на новия месиански цикъл започва подготовката за създаване на нови условия, предоставящи по-широки в сравнение с преди съществуващите възможности за развитие на чувственото съзнание на човека или, казано с думите на Библията, за приближаване на Новия Йерусалим, който трябва да излезе иззад небесните **облаци**, тоест, казано по друг начин, от тези кондензирани и стеснени условия, които скоават сега човешката душа, винаги пребиваваща в небето (на четвъртото ниво на проява), но дотолкова поробена в наши дни от елементалните сили, действащи в грубата материя, че сега далеч не винаги ѝ се удава да помни за своето божествено предназначение.

Колкото по-близо сте вие в своите стремежи към собствения Бог, толкова по-явно усещате божественото състояние на съзнанието, където и да се намирате в дадения момент – на физическо ниво или извън него, и толкова по-очевиден за вас е фактът, че вашият Бог е също и Бог на вашия ближен, тъй като Той представлява първата проява на единството на желанието, волята и манаса – тази единствена реалност, която “ние сме принудени да разглеждаме сега през опушено стъкло”, доколкото тъмнината на низшата, чувствена личност не ни позволява да я видим също така ясно, както собственото отражение в огледалото.

СВЕТЛИНАТА НА СЛЪНЦЕТО

Достатъчен и дори повече от достатъчен е един-единствен лъч на утринното Слънце, озаряващо целия свят със светлината на духовното възраждане, за да накара самозвания окултист да се спасява с бягство вдън горите или да посипе главата си с пепел, освен ако този лъч не събуди в него чувство на отговорност. Това е особено справедливо, ако в неговото съзнание вече е проникнала мисълта за това, че в днешно време широките маси на човечеството са принудени да утоляват своя духовен глад с богохулство, непочтителност и публични спорове, не много подправени за вид с философските баналности от предишните години и изричани в присъствието на стотици поборници за Евангелието, хипнотизирани от личното обаяние на тези самозвани оратори, в думите на които те чуват гласа на самия Бог и с готовност се примиряват даже с кавгите и подигравките, доколкото всеки от тях е уверен, че те са насочени към някои други представители на неговия собствен цех, но съвсем не към него самия или даже с тяхна помощ.

Те не питат: “Не аз ли, Господи?” Тях ги грижи само за това Бог да въздаде на някой друг според неговите заслуги. И какво зрелище трябва да представляват тези самозвани окултисти в очите на Учителите, за служене на които те

гръмогласно заявяват, след като са способни да седят спокойно и да не вършат буквално нищо, за да помогнат на тези, които са готови да се трудят, за да се противопоставят на творящото се наоколо зло и да не позволят безполезно да пресъхне потока от духовна сила, изливащ се върху света в този най-велик от всички цикли за преминалите трилиони години? И къде са тези мъже и жени, които ще се осмелят да се изправят пред лицето на богохулниците в техните собствени амфитеатри, изпълнени с бедните и невежи маси на човечеството, за да им кажат: “Вие можете да дадете на тези хора нещо повече, освен просто трохи от духовните истини, които само усилват техния глад и ги правят още по-нещастни, когато вълната от възторзи си отиде, оставяйки след себе си изсъхнало до самото дъно русло на потока, на тинестите брегове на който вече няма нищо, което би могло да утоли жаждата им”?

Окултният ученик, използващ в пълна мяра този забележителен поток от духовни истини, който се е излял върху света на хората през последната четвърт на столетието, трябва не само да се научи правилно да тълкува символиката на библейския мистицизъм, но и да сподели своите познания с хилядите свои събратя, вече започващи да осъзнават своите собствени недостатъци и затова пребиваващи в такова състояние на духа, което ги прави възприемчиви към усвояването на великите фундаментални истини на непорочното зачатие, на спасението чрез вяра, на Тайната Вечеря, чудесата на Исус и т.н. – с една дума, всичките феномени, съмнението в истинността на които създава почва за много години на безверие и отчаяние, настъпващи след като отминат първите последствия на емоционалната вълна, събудила в тях мисълта за необходимостта да изменят своя предишен начин на живот и, напротив, правилното тълкуване на които позволява да се даде разумно и естествено обяснение на много досега неразбираеми страни на учението и да се подложи да се положи устойчива основа под величественото здание на нашата вяра.

ИСТИНСКАТА СВОБОДА

Може само да се съжалева за необходимостта да се предава допълнителна жизнена енергия на мисълта, която сега много бързо придобива конкретна форма на нивото на низшия манас (в което не е сложно да се убедите, безпристрастно изучавайки фундаменталния идеал, играещ първостепенна роля в материализацията на всяка мислеформа); тъй като колкото повече жизнена енергия се предава на мислеформата, толкова по-бързо тя се материализира и толкова мощна ще бъде нейната проява. Тази мислеформа, за която аз говоря, вече е получила материално изражение в някои страни на Европа и непременно ще се прояви също и в Америка, освен ако в съзнанието на хората не се извърши радикално преосмисляне на такова понятие като “свобода на личността”. И това обстоятелство служи като извинение за това, че аз сега предлагам дадения проблем на вашето внимание.

Затова върху всички мъже и жени, чиито разум все още е ясен, лежи огромна отговорност, не допускаща забавяне. Същността на истинската свобода се заключава в силата и способността **по всяко време** да се постъпва правилно. Сега

човекът няма свободата на избора, която би му позволила винаги да извършва правилни постъпки. За това му пречат последствията от миналата всепозволеност.

Дотогава, докато правилното обкръжение и еволюцията на по-възвишеното морално чувство не му върнат свободата на избора, истинската свобода трябва да остане за него идеал, към който той би могъл да се стреми. И този непрекъснат стремеж непременно ще доведе човека до свободата, когато удари определеният цикличен час.

ДУШИТЕ

Може с пълна увереност да се твърди, че от момента, в който човекът е започнал да осъзнава, че притежава (или се явява) индивидуална душа, или пък че представлява индивидуална част от свръхдушата, на света не е имало нито една двойка хора с противоположен пол, съединени с взаимна страст (съзидателен инстинкт), които не биха убеждавали себе си, във всеки случай в първите дни на своя съюз, в това, че те са души-близнаци.

НИРВАНА

Ще се намери ли на света разум, способен да си представи необусловеното от нищо състояние на човешката душа, завоювала последната от безкрайното множество награди, към които тя се е стремил в продължение на много еони, преминали от времето на нейната диференциация от Абсолюта, и да се стреми още? Макар че на нито един човешки разум не е по силите до съвършенство да осъзнае божественото състояние нирвана, все пак за душата е достъпен един опит, позволяващ ѝ да придобие известна твърде приблизителна представа за това състояние, благодарение на съществуващата между тях аналогия.

Ние достатъчно често се сблъскваме с изрази “велико самоотречение” и даже се опитваме от време на време да обясним неговия смисъл, позовавайки се, като правило, на това, че в крайна сметка става дума за жертвата, която е принесъл Христос (Синът Божи) заради освобождаването на човечеството от греха.

И макар че даденото определение за мнозина е напълно удовлетворително, болшинството съвременни хора даже не подозират доколко дълбок идеал в действителност се крие зад тези думи. Затова пък споменатият идеал е добре известен на тези, които първи са произнесли тези думи – Учителите от много по-ранна манвантара.

Опитвайки се да се освободим от предишната примитивна идея за персонифицирания и следователно ограничен Бог, ние се подлагаме на опасност да отхвърлим заедно с нея нещо неизмеримо по-голямо от който и да е било от нашите днешни божествени идеали.

Ние сме щедри на такива думи като “Абсолют” и “Безкрайност”; но когато въпросът стигне до определяне на тези думи и формулиране на характеризацията ги мъгляв идеал, ние неизбежно се оказваме в тупик.

Отново и отново ние чуваме едно и също: “Бог е любов”; и думата “любов”, бидейки правилно изтълкувана, може да даде много по-точна представа за природата на Абсолюта, отколкото която и да е от множеството известни нам думи.

Ние знаем, че любовта е най-възвишеното, най-святото и безкористно качество на човешката природа; и ако Бог, безкраен и всеобхващащ, е самата любов и любовта се проявява като отречение от собствената любов (от нейната същност) в полза на изначалната вселена, то този процес на жертвоприношение трябва да бъде непрекъснат. Да се опитаме да хвърлим повърхностен поглед върху природата и свойствата на любовта, проявяваща се в човека. Наред с добре известните общопризнати качества, като безкористност и самопожертване, ние ще открием още едно, диаметрално противоположно на тях. Ние ще открием страстното желание, неизразимия стремеж към взаимност. Ако ние действително обичаме другия човек, неговата ответна любов става за нас най-великата скъпоценност в света.

И ако тази любов я крият от нас, то нито една жертва няма да ни изглежда неизмерима и нито едно усилие твърде изтощително, ако те могат да ни помогнат да се приближим към заветната цел. Когато любовта е чиста, ние не се стремим да извлечем от нея някаква изгода; всичко, което ние искаме, е да се научим да служим на обекта на своята любов по най-съвършен начин. Нашите сърца се измъчват от мъка, когато любовта ни напусне; и ако тя се завърне, ние не искаме повече нищо от живота – всичко останало ни изглежда малко съществено и разбиращо се от само себе си.

Ако нашата любов е искрена, то ние по-скоро ще се съгласим хиляди пъти да умрем, отколкото осъзнато да навлечем на този, когото обичаме, скръб, съжаление, позор или страдание. И тази дилема представлява най-великият изпит за истинността на любовта – най-великият от всички, които могат да ни бъдат предложени от живота.

И доколкото това е така, а никой от тези, които знаят за какво става дума, безусловно няма да започнат да отричат това, то доколко пък абсурдно ще е от наша страна – от страна на дребните човешки атоми, не повече от пръски от божествената любов, каквито ние в действителност се явяваме, да отнемат всички тези качества от истинската любов (по същество най-мощните нейни прояви) от осъзнавания от нас идеал за божество, превръщайки го в студена и безчувствена абстракция.

Невъзможно е да си представим Бога като някаква абстракция или като същество, оживявано от цикличната енергия, притежаващо свободен избор и даже абстрактна справедливост и в същото време неспособно да прояви тази енергия или субстанция, от която то самото е създадено, или нежелаещо да направи това. Във всеки случай аз не мога да си представя нищо подобно. На мен ми се струва, че на всички хора се е налагало да усещат в един или друг от своите животи неописуемата, неизразима и непреодолима жажда за нещо такова, което те са неспособни да назоват – нещо, което изпълва техните сърца с несравнима с нищо тъга и нетърпим глад. И доколкото хората не знаят нищо за причината за това усещане и за неговия източник, то и способът за утоляване на глада на собствените сърца също им е непознат.

Аз вярвам, че тази жажда, възникваща в душата на човека, не е нищо друго, освен възвратна вълна – отговор на аналогичен стремеж, изхождащ непосредствено от сърцето на Бога, на Бащата-Майка на човешката раса; всъщност това е призив на Бога към душата на сътвореното същество, в което Той е вдъхнал живот чрез

Своята любов – същество, заради което Той е извършил подвига на великото самоотречение, пожертвайки Своята собствена същност.

Съгласно разпространената теория човешките спасители от всички времена са извършвали подвиг на велико самоотречение, жертвайки своето физическо съществуване заради благото на човешката раса. Обаче аз съм уверен в това, че те само са възпроизвеждали в по-малък мащаб жертвата, която Бог (безкрайността) е принесъл в цялата ѝ пълнота много, много по-рано; и че гореспоменатите спасители-Учители са само първите лястовици, първите, които са успели да чуят призива на Бога, насочен към тях, както и към всички нас, и да му отговорят.

Ако съумеете напълно да осъзнаете това, което аз се опитвам толкова обобщено да ви разкажа за свойствата и неизбежните следствия на любовта, проявяваща се в безкористното и готово на саможертва човешко сърце, вие безусловно ще можете да си съставите известна представа за това, което аз считам за най-важна истина в цялата вселена. А това на свой ред ще ни помогне да осъзнаем причината за тази присвиваща болка, която поразява от време на време нашите сърца, подбуждайки ни да връщаме своите дългове – да отдаваме Божието – Богу. Благодарение на тази вяра не е трудно да се разбере какво представлява истинското учительство и какво в действителност означава настойчивият призив на Учителите да обичаме повече и по-силно; защото същността на учительството е преди всичко способността да се обича повече и по-силно и чрез това да се управляват силите, които ражда любовта. Това е също способност да се отделя любовта от егоистичните, порочни, жестоки, смъртоносни сили, които ние твърде често смесваме с истинската любов, макар че в действителност те разрушават последната, тъй като се явяват атрибути на злото. Затова, обособявайки тези демонични сили, Учителят ги неутрализира със своята любов или ги преобразува в сили на съзиданието и доброто.

Ние не можем да отговорим с насрещна вълна на вълната на любовта, почукала в нашите сърца в споменатите по-горе часове на тъга и отчаяние, без да създадем при това устойчива връзка с нейния източник. И по-нататък само от нашата способност да разпознаваме шума на тези вълни на любовта, когато и той да достигне до нас, да го отличаваме от останалите шумове и да не се забавяме с отговора, зависи колко бързо ще ни се удаде да направим споменатата връзка нерушима, вечна, което е равносилно на достигането от човека на статуса на Учителя. Загубвайки почитта към името и качествата на своя идеал за божество, или за Абсолюта, какъвто и да е той, човекът – мъж или жена – стоварва върху своите рамене огромния товар на отговорността; тъй като в цялата вселена в буквален смисъл няма нищо друго, което би могло да утоли огромния глад на човешката душа.

Ние трябва да помним, че позволявайки си подобен род неща ние не просто прогонваме, както това ни изглежда, някаква лъжлива идея и не само се избавяме от някакво заблуждение, но ограбваме собствените души, отнемайки от тях най-необходимото за продължаване на живота. Ние се изправяме не само против собствените заблуждения, но и срещу самата същност на живота, тоест срещу любовта и почитането на закона.

Състоянието, наричано нирвана, може да бъде постигнато само от индивидуалното съзнание. Това е състоянието на душата, най-сетне осъзнала

своето единство с Бога; това е състояние на съвършена любов и съвършено единение със своя възлюбен; състояние на абсолютна жертвеност и признаване на чуждата жертва, съединяващо две съвършени души. И няма никакъв друг способ да се постигне това състояние, освен чрез самопожертване, тъй като е необходимо да се пожертва всичко, което е изменчиво и непостоянно и да се установи абсолютен контрол над всички аспекти на своята низша личност.

Докато разумът е обвит с мъглата на егоизма, вратата на нирвана остава затворена. Но отворила се, тя води в самото сърце на Бога.

ЖЕНСКИЯТ ЦИКЪЛ

По силата на някои събития, случили се през последните години, ние се чувстваме задължени да посочим опасностите, дебнещи учениците на окултизма, които поради неведението си се присъединяват към организациите, съобщества на мъже и жени, намиращи се под ръководството на лъжеучители. Тези учители предлагат на своите жертви методи за саморазвитие, във висша степен предосъдителни от гледна точка на Учителите на Мъдростта от Бялата Ложа. Макар и на пръв поглед наставленията на тези учители да изглеждат напълно убедителни, морално чисти и духовно възвишени, може да се забележи, че в частни беседи с учениците техният тон постепенно се променя до диаметрално противоположен, все по-настойчиво призовавайки към действия с най-чувствен характер. Затова трябва с най-голяма предпазливост да си избирате учители, особено тези, които току-що са стъпили върху пътя на изучаване на окултизма.

На авантюристите, вербуващи си ученици от подобен род, е много по-лесно да мамят жените, отколкото мъжете. И тази закономерност стана най-очевидна през последните години, причина за което са по-долу посочените причини.

Вследствие на завършването на мъжката или позитивната му фаза, в средата на днешния велик световен цикъл стана истински провал на космическите сили с негативния, или женски, аспект на същия този цикъл. Сега ние се намираме на възходящата дъга на цикъла и затова въздействието на споменатите сили върху женския пол във всички сфери на живота непрекъснато расте. Именно това въздействие на великите духовни сили, направлявани не от някой друг, а от възвишени духовни същества, извежда жените на преден план във всички жизнени сфери, започвайки от 1898 година.

Непреодолимото привличане на женския пол към знания, особено в сферата на физическия живот, философията и науката, създава множество допълнителни възможности за натрупване на опит в указаните области. Напълно естествено е също, че жените се увеличат по овладяването на философията на окултизма и един от най-интересните раздели на тази философия за тях става изучаването на проблемите на пола. Но в резултат жените нерядко стават жертва на лъжеучители, заявяващи за своята способност да проникват във всякакви тайни, включително тези, до които никой не може да има достъп, освен Учителите на Мъдростта. Разбира се, много мъже също се интересуват от проблемите на пола и затова също могат да попаднат в мрежите на измамата, разставени от шарлатаните, ловуващи жени.

Ако всички ученици-окултисти можеха да усвоят както трябва едно просто и очевидно правило и никога не го забравяха, това би ги избавило от много унижения. Даденото правило се състои в това, че всеки претендент за званието Учител и познавач на мистериите, предлагащ ви да се приобщите към таен метод за саморазвитие, същността на който се заключава в придобиването на така наречения еликсир на живота или неограничена власт над материята чрез използване на половите органи (органите за възпроизводство), несъмнено се явява лъжеучител; тъй като той знае, че няма да може да изпълни своите обещания, а ако все пак се опита, то ще бъде принуден да използва практиката на черните магове.

“Чистота на целта, на мотива и на изпълнението – ето главните условия за истинско ученичество; и нито един Учител от великото Бяло Братство няма да одобри метод за саморазвитие, ако той е свързан със злоупотреба със сексуалните сили”.

Естественият стремеж на всеки човек да проникне в тайната на обкръжаващата го природа се проявява в окултиста с удесеторена сила; и затова в много случаи както мъже, така и жени попадат в мрежата на някой емисар на злото, преоблечен в дрехите на ангел на светлината.

Аналогични методи са се използвали от привържениците на черната магия във всички времена и винаги са довеждали до един и същ резултат – израждане на жертвите на собствената чувственост към изостряне на жаждата за свръхчовешка сила, достижима само със свръхфизични методи. Методите за потискане на сексуалните сили не са повече окултни от открито пропагандираните от учителите по сексуална хигиена методи за предпазване от нежелана, патологична бременност. Обаче лъженаставниците ги приподнасят на своите ученици като велики окултни секрети, макар че единственият резултат от тяхното следване може да бъде само усиление на чувствеността (и затова всеки нормален, здрав човек трябва да ги избягва).

ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА

В тези дни ние често чуваме разсъждения за любовта на Христос, съпроводжани със съвета да се предадат за разглеждане от Христос всички наши проблеми, което уж трябва автоматично на приведе в порядък всички наши дела, както и състоянието на целия свят.

Впрочем всеки искрено стремящ се към истината ученик трябва сам да се убеди в това, че той (или тя) правилно си представят какво се подразбира под Христос и Христова любов, приложимо към нашето, външно равнище на проявление и диференциация.

Принципът на Христос е принципът на равновесие, проявен във всички неща, естествени и божествени. Това е гребенът на вълната; но ако няма вълна, няма да има и гребен. Това е върхът на планината, поддържана в равновесие от непоклатимата закономерност на нейното подножие.

Христос – това е също средната точка или Средният път **между всички крайности**. Той съчетава в себе си качествата на **двете противоположности**, но не принадлежи към нито едната от тях. Христос – **това е съединението на любовта и мъдростта, двата вечни спътника**. Любовта е способна да създаде вселена; но

това ще бъде несъвършена, неподредена вселена. Но когато любовта се направлява от мъдростта, хаосът се преобразува в космос – небесен порядък, или хармония.

В този божествен пример ние виждаме как Исус е привел в действие великия принцип на любовта и мъдростта, пропускайки го през Себе Си. За Него не е имало нищо дотолкова ниско, към което Той да не може да се докосне, за да благослови; обаче Той без да се колебае е прилагал твърди мерки за изправяне на несъответстващите условия, като например в случая, когато Той е изгонил недостойните сили от храма с бича на Своята духовна воля. В този случай Неговата мъдрост е действала в съгласие с най-висшата любов. Тъй като, ако се позволи на злото да излезе извън определени граници, то няма да се спре дори пред това да използва божествената любов за своите ниски цели.

Действието на този същия закон на любовта и мъдростта ние можем всекидневно да наблюдаваме в примера с отношенията между земните родители и децата. Само с една любов не може да се възпита и по този начин **да се спаси детето**; но мъдростта, насочваща любовта, **възпитава** и изправя всички изкривени линии, възникващи в детската природа. По същия начин се отнася към всички нас законът на Христос: доколкото ние сме способни да следваме този закон в своя всекидневен живот – индивидуално и колективно, дотолкова на нас ни се удава да настроим себе си в унисон с естествените и божествени закони и точно толкова живот и светлина ни се удава да почерпим от съзнанието на нашата висша, божествена същност, или от Бога.

ЛОЖАТА НА УЧИТЕЛИТЕ

Учителите са тези, които благодарение на тежките мъки на душата, огромния опит, страданията и жертвеността са успели да достигнат високото стъпало на еволюцията, многократно превъзхождащо нивото на обикновените хора.

Тяхното съзнание не се ограничава в някакво едно ниво на живота, както това се случва с обикновените мъже и жени.

Учителят е този, който е преодолял ограничеността на материята (в смисъла, който обикновено се влага в това понятие) и е придобил способността осъзнато и по собствена воля да действа на няколко нива на битието, количеството на които зависи от достигнатото от него ниво на развитие. С други думи, Учителят е този, който е влязъл в **окото** на триъгълника в квадрата и от този момент усвоява по-високите сфери на дейност, където той става и **се явява** Съзнателен фактор, сила и помощник, съдействащ за еволюцията на расите и световите.

Учителите **не са Богове, те са хора**; и при необходимост те могат да действат на физическото ниво в своите физически тела. Обаче тяхната основна дейност се разгръща в тялото нирманака – облеклото на осъзнатото безсмъртие, което те са заслужили, претърпявайки болка и страдания в продължение на векове.

Ложата на Учителите съвкупно съставлява централното Духовно Слънце, в което влизат всички Учители, следващи пътя на дясната ръка.

Това Централно Слънце е равнозначно на Христос – на съвършения Син (Слънцето) на безкрайната любов.

ПРЕДАНОСТ И РИТЪМ

Отчаяният вик на предания войн, получил смъртоносна рана в сражението, става ключова нота в песента на освободената душа и застава в основата на ритъма на тази песен. Животът, принесен в жертва, е проявената любов.

Бог смесва в ръцете си песента на славея и конопарчето, на дрозда и присмехулника и ги хвърля във вълните на ефира, които ги връщат на земята, където те стават млади филизи на роза и теменужка, жасмин и подсунка и други благоуханни цветя.

Посланието на Христос – християнското послание към човечеството – поставя идеята за предаността над всичко останало. И ненапразно: предаността към Бога, към принципите и към своите близки даже пред лицето на смъртта действително задава ритъма на божествената песен.

На обикновения човек едва ли ще му дойде наум да отъждестви такова качество, като предаността, със закона за ритъма, може би защото той никога в пълна степен не е осъзнавал в какво именно се състои същността на това качество. Значението на думата “преданост” по естествен начин е свързано с молитвата (или със стремежа). Ако добре размислите над индуисткия еквивалент на понятието “преданост” – санскритската дума “саттва”, означаваща едно от качествата, необходими на душата за достигане на освобождение, неговата европейска интерпретация – “Молитва” – ще ви се стори напълно естествена. Но когато думата “Молитва” звучи във връзка с освобождението на душата, тя придобива неизмеримо по-дълбок смисъл в сравнение със своето общоприето значение, тъй като побира в себе си всичко, което съдържа позитивния полюс на живота, в противовес на негативния. Достигането на освобождение чрез преданост изисква от претендента прилагането на **всички** атрибути на висшата същност и **всички** духовни сили и качества, противостоящи на атрибутите и качествата на негативната страна на живота. С други думи, освобождението се достига благодарение на силата на волята.

Даденият извод ни връща към закона за ритъма или, по-точно, към синовете на движението – към цикличния закон. Божествената воля и движение (или вибрация) са идентични. И следователно предаността и движението (вибрацията) представляват в крайна сметка все същата тази единна божествена воля. В това е секретът на ритмичното дишане, използвано от предания претендент.

УВЕРЕНОСТТА НА ПРАВЕДНИКА И САМОУВЕРЕНОСТТА НА ФАРИСЕЯ

Само за четвърт век ние трикратно с цялата определеност уверявахме трите различни организации, поставени под наше ръководство със старанията или с помощта на Е.П.Блаватска, че неблагодарността не влиза в числото на греховете, в които най-често се оказват виновни посветените.

Ние трикратно призовавахме тези организации да бъдат твърди в своята преданост на тези индивидуални ученици, които са били избрани за техни ръководители не за да извлекат за себе си някаква изгода от предаността и лоялността на тези организации, а само заради това, че всички наши усилия да се

доближим до тях и да ги насочим по истинския път ще се окажат напълно безплодни, ако те не са твърди в своята преданост на установените от нас канали за връзка. Всяко общуване между тях и нас ще бъде прекъснато; тъй като те не могат да си позволят да се окажат неблагоприятни, също както и ние.

Тази външна лекота, с която някои свързани с обети ученици определят доколко полезни или безполезни са едни или други контакти, установени между тях и нас, е наистина възхитителна, особено отчитайки факта, че независимо от натрупания през хилядите векове опит ние досега не можем с увереност да отговорим на подобни въпроси докато хората, с които ние установяваме контакти, не преминат през главното изпитание. Само тогава, когато главното изпитание остане назад, всички въпроси отпадат от само себе си.

Чудовищният егоизъм на самоуверения индивид, който счита, че може предварително да определи причината, времето и мащабите на неуспеха на своя събрат, на когото предстои да премине през едно или друго изпитание, предназначено му от посветените, е не по-малко удивителен от този предполагаем списък с престъпления, на основание на който обвиняемият се осъжда на лишаване от право на контакт с посветения, докато в същото време в действителност съществува само едно непростимо престъпление.

Наистина не са за завиждане тези, на които се налага да претеглят и отвяват пшеницата от плявата или пък да подбират камъни за строителството на Храма от групата ученици, болшинството от които са толкова ограничени.

Ако в тези групи не се срещаха тук-там ученици, чиито преданост, смирение, послушание и мъжество като брилянти в корона най-ярко блестят на общия фон, ние бихме били най-безпомощните от всички хора пред лицето на стоящата пред нас грандиозна задача, същността на която е в периодите, наричани ери на отбора, тоест в тези определени цикли от време, когато става възможно възстановяването на повредените и запустели участъци на разкъсаните линии, всеки път отново да преброяваме и оценяваме остатъците от нашето разпиляно стадо.

Огромното болшинство от човешката раса се нуждае от немалко време, за да осъзнае доколко е ограничен броят на нейните представители, които вече са достигнали до това ниво на еволюцията, на което е възможно постигането на точните истини, обясняващи същността на всяка проява на природата и на всяко човешко деяние.

Рядко може да се случи по някой въпрос да е казана последната дума. И също така рядко бива проявена фундаменталната първопричина на някое действие. Свидетелството се счита за неопровержимо тогава, когато то произлиза едновременно от няколко човека, които съгласувано говорят за това, което всички те са видели или чули по едно и също време. Но даже такова свидетелство е недостатъчно, за да удостовери факта на осъждането на някой от вашите събратя - ученици на посветените, следващи пътя на дясната ръка. Тъй като този ученик трябва да знае, че дори цяла армада от свидетелства може да бъде обосновано опровергана и всички предпоставки, на които тези свидетелства са били основани, могат да бъдат сведени до нула от някой друг очевидец, очите и ушите на който са възприемчиви за свръхвисоките и свръхниски вълнови честоти на светлината и звука. Такъв очевидец е способен да улови някоя дума или звук или да забележи

между две действия или картини някаква скрита промеждутъчна постъпка, която напълно да измени характера на всички предшествващи свидетелства.

Неизброимо множество хора са умрели от позорна смърт или са попаднали в затвора за престъпления, които не са извършили и към които по никакъв начин не са били причастни.

Животите на неизброимо множество други хора също са станали или пък стават сега неописуемо нещастни заради аналогични несправедливости. Но независимо от това е прието да се счита, че подобни грешки се допускат крайно рядко; макар че дори и днес научните изследвания показват факта, че очите и ушите на преобладаващото болшинство от хората не са възприемчиви нито към цветовете вибрации, които в гамата на цветовете излизат извън пределите на виолетовия, нито към съответстващите на тях вибрации от звуковата гама.

Неголеми изменения в строежа на окото и ухото биха били достатъчни, за да се получат радикални промени в човешките възприятия. И тези изменения са станали със слуха и зрението на тези, които са прекрачили през това стъпало на живота, на което средният човек функционира значителна част от времето.

Ако допуснем, че всичко гореказано е вярно, то става очевидно, че никакво окончателно (и следователно невярно) мнение или решение, основано на показанията на зрението и слуха, не може да бъде оправдано, ако на карта е поставен човешкият живот или чест; и това положение ще се измени едва тогава, когато човек достигне еволюционния стадий, на който съвършеното зрение и слух ще станат достъпни за него.

Но имайте предвид: аз съвсем не искам вие да изпаднете в другата крайност, отказвайки се да приемате каквито и да било решения по своите всекидневни дела. Тъй като такива решения не излизат, като правило, извън пределите на сферата, достъпна за нормалното човешко зрение и слух.

Като знаят всички тези факти, учениците трябва да подхождат към решението на всички въпроси без предубеждение и да помнят за необходимостта да следват наставленията на тези, които вече са развили в себе си органите, позволяващи им да си съставят правилни съждения. Само по такъв начин самите ученици ще могат с времето да придобият полагащото им се по рождение ясно зрение и ясен слух.

Днешните земни раси все още не са човешки. Те все още запазват много животински черти и качества. Когато еволюират до истински човешки същества, те ще станат съвсем други.

НАУКА И РЕЛИГИЯ

Удивителните и тайнствени сили на отминалите векове станаха в наше време прости и обикновени; и по същия начин загадъчните и малко известни явления, пленяващи днес нашето въображение, в бъдеще ще станат привични и разбираеми. Човекът неизменно се стреми да приповдигне завесата, отделяща причините на вътрешния свят от следствията на външния свят. Той води провежда неуморимо търсене на светлина и знания, което няма да приключи докато човекът не подчини на своя осъзнат контрол всички състояния и сили както на материята, така и на духа, което е равностойно на осъзнато съединяване отново с божеството.

Религията-Мъдрост, от която са произлезли всички религии и философии, основани върху фундаменталните истини, от незапомнени времена винаги е утвърждавала същностното единство на целия живот: учила е на това, че всички проявени неща са произлезли от един източник и че това фундаментално единство се проявява в многообразието, създавайки по такъв начин многочислените форми, нива и поднива на космоса.

Религията-Мъдрост е също така и наука за мъдростта; и всички истински привърженици и последователи на Религията-Мъдрост, усвоили нейните фундаментални принципи, се стремят да докажат, опирайки се на външните и вътрешните знания и на съществуващите между тях съответствия, че всяка истинска религия по естествен начин се явява научна, а всеки научен факт, бидейки изучен до своята първооснова, трябва да потвърждава религиозната истина. Тъй като ако ние погледнем в сърцето (или същността) на всяка вещ, ще намерим там единната, вечно жива реалност – Бога-Творец. При това изобщо не е важно дали имаме работа с живи организми - такива като човека, или с ангели, или с животни, дървета или други растения, или пък с така наречените неорганични субстанции – минерали, кристали и т.н. В продължение на последните три десетилетия съвременната наука балансира на границата на това, което ние наричаме окултно знание, или осъзнаване на същностното единство, пронизващо всичко съществуващо, започвайки от най-дребното насекомо до най-висшия духовен регент, управляващ живота в своята конкретна космическа сфера на дейност.

Съпоставяйки гореказаното с това, което е известно на окултистите за Акаша, различни аспекти на която се явяват всички проявени неща, ученикът без труд ще забележи, че прониквайки все по-дълбоко в тази чудесна сфера на вътрешните причини в хода на своите изследвания науката неизбежно стига до истини, които са толкова дълбоки, фундаментални и абсолютни, че естествено следствие от тяхното въздействие върху човешката душа става събуждането в нея на религиозния инстинкт. Казано по друг начин, осъзнаването на тези дълбоки, унифициращи истини предизвиква вибрация в божествената природа на човека, вследствие на което това знание (или наука) се превръща в религия, а религията става научна в най-възвишения и най-чист смисъл на тази дума.

БОЖЕСТВОТО

Божеството вижда Себе Си или някои Свои качества и аспекти отразени във всички неща и във всички същества, доколкото във всяко от тях е въплътен един или друг Негов лъч или част от лъча.

Дали това ще е сияещото в космическите дълбини слънце или носещата се в пространството планета, пеещата върху клонката на дървото птица, пасящият на ливадата добитък, притаилото се в тревата насекомо или човекът във всички негови расови или други аспекти, всички те са единното божество, разпространяващо, или излъчващо Себе Си във всички направления и осъзнаващо Себе Си от външния ореол на своята сияеща аура до центъра на Своего божествено битие.

Въпреки това мириади творения, в които се въплъщава тази божествена същност, съдържат в своите сфери (имайки пълно право на това) един или друг обем от индивидуализирано съзнание. С други думи, те се индивидуализират в

същността на Бога като Негови живи малки центрове. Даденото обстоятелство позволява проявлението на Божеството във вид на космос – божествената същност във вселенско проявление и я узаконява.

Божественият живот, воля и любов са **имперсонални**; но човекът и всички други творения могат да използват този живот и воля, оцветявайки в процеса на това използване чистата и бяла божествена същност в цвета на своите собствени качества и желания. Елементалните животи, въплътени в камъка, тревата или цветето се стремят към по-пълна и възвишена проява на скритата в тях божественост. И към същото това се привличат животните и хората. Съвършеното проявление на божествеността подразбира използването на чиста, безцветна, имперсонална божествена воля, безпристрастно изливаща се над всички свои творения по същия начин, както се изливат в пространството слънчевата светлина и топлина.

Злото възниква поради неправилното използване на божествената сила на волята или нейното изкривяване; но в божественото стопанство всичко е устроено така, че злото **никога не е можело да стане така велико и могъщо, като самото божество**. Редицата от спънки и препятствия, наричани от нас “кармични следствия”, не позволява на злото да се разпространява по-далеч от външния слой или, ако може да се каже така, от периферията на космоса, тоест низшите, най-материални нива. Затова чистото сияние на вътрешните сфери никога няма да помръкне. Злото е ограничено, доброто – безкрайно.

За последните пет години противодействието на кармичните сили можа да разчисти плътните залежи на злото, струпали се в ауричната сфера на земните раси, или да ги неутрализира. Това изгонване от света на черните, негативни сили стана възможно благодарение на огромни страдания и жертви; но то ще позволи на божествената светлина и любов на вътрешните сфери да се проявят в практически действия, насочени към достигане на всеобщо благо, тоест на благо на всички народи. Свободата, равенството, братството и справедливостта ще станат крайъгълни камъни на нови порядък на нещата – на нова цивилизация.

ЕДИНИЦА И МНОЖЕСТВО

Единицата се диференцира в множество и множеството отново се превръща в единица.

Такъв е основният математически закон на еволюцията и инволюцията, действащ във всяка сфера на универсалното съзнание и във всички прояви на съзидателната енергия.

Зародишното съществуване на всеки човек започва от **една-единствена** клетка. Но в процеса на диференциация на тази клетка в множество се образува многоклетъчна структура, човекът еволюира.

И същият този закон гласи, че множеството трябва отново да стане единица. Но как ще могат мириадите клетъчни животи на човешкия организъм да с върнат в единна клетка? Как изглежда този процес? Трябва ли космосът да се върне в състоянието на хаос, и трябва ли хаосът отново да стане подреден космос? И кое е първичното?

Клетката трябва да съдържа в себе си определено количество жизнена сила, или прана. И затова е напълно възможно да си представите, че благодарение на някакъв възстановителен, духовно извисяващ процес клетките могат да изчезнат, но животът на душата на всяка от тях ще остане при това незасегната: душата на клетката ще се лиши от индивидуалното, обособено съществуване и ще се слее с единната неразрушима форма, ще се разтвори в нея или **ще се свърже химически** с нея.

Тази форма ще стане огнено тяло или одеяние нирманакая – недиференцирано или безшевно одеяние на живота, възприемчиво към всяко дишане на върховната безкрайна същност.

Този процес на завръщане на множеството към единицата включва в себе си такива съкровени езотерични функции, като **възстановяване и духовно възраждане**, приложими както към индивидуалната душа, така и към космоса.

СКРИТОСТ

За щастие за бъдещото развитие на детето, възмутено от скритостта, проявявана от неговите старши братя всеки път, когато стане дума за неща, които то не е в състояние правилно да разбере, то (детето) се оказва не дотолкова лошо и отмъстително, че да се опитва да отрови или заколи, или по някакъв друг начин да убие своите братя, прибегващи до тайнственост с една-единствена мъдра цел – да предпазят малчугана от неприятности.

Кой от вас няма да се усмихне сега спомняйки си тези дни, когато вие самите сте получавали знания “под голям секрет” от своите старши другари по детски игри – знания, подбуждащи ви отначало да се възмущавате и изисквате, а после да изразявате неверие и презрение, макар че в действителност вие сте изгаряли от любопитство. Но независимо от тези детски спомени значителното болшинство от учениците отново се оказват обсебени от същия бунтарски дух, изразяват много подобни протести и в крайна сметка започват да демонстрират неверие и презрение към тайните на окултизма, не желаейки да се вслушат в думите на старшите братя за това, че проникването в тези тайни изисква предварителна подготовка. Причина за това може да бъде или обикновено любопитство, или напразни опити да се развият в себе си възвишени способности, или да се придобие желаното влияние, или от завист към тези, на които все пак се е удало нещо да достигнат.

Докато детето не стане напълно съзнателен човек, отговарящ за своите постъпки, природата го пази от действията, които биха могли да попречат на следващото усвояване от това дете на мъдростта на старшите. Но даже тогава, когато човекът достигне зрялост и стане много по-отговорен, той твърде често забравя уроците на собствената младост; и доколкото в тази възраст природата в значителна степен отслабва своята защита, човекът се държи в своето детинско възмущение и черна завист много по-агресивно, стареейки се да унищожи института или личността, които, както на него му се струва, крият нещо преднамерено от него или пък не могат, както той сам се е убедил, да му дадат нищо полезно. При това човекът е напълно неспособен да забележи, че именно неговото собствено отношение – неговото жестокосърдечие, неговото небратско

поведение и неверие издигат непреодолима бариера между него самия и източника на знанията, които притежават неговите старши братя; и че нарушавайки забраните той сам излиза извън пределите на този източник и затова не може повече да почерпи нищо полезно от него.

И по същия начин, както детето не е в състояние да съди за способностите на своите старши братя да използват правилно тези знания, които крият от него, така и вече възрастното дете – съвременният човек – не може да съди за способностите, правата и кармичната отговорност на своите старши братя или учители в това, което се отнася до известните им истински окултни секрети; тъй като такава способност е присъща на нивото на живот, намиращо се извън пределите на неговите възприятия.

ЛИГАТА НА НАЦИИТЕ

С учредяването на Лигата на нациите за всички земни раси заблестя зората на нов ден, изпълнен с божествени перспективи и забележителни възможности. Тридесет и две страни сключиха съюз, насочен към установяване на всеобщ мир и справедливост между народите на земята. След изминаването на неизброими столетия на напрегнати усилия и търпелива работа с човечеството великата Бяла Ложа, състояща се от Учителите на Любовта и Мъдростта, насочващи еволюцията на света и населяващите го раси, най-после успя да създаде осезаемо, материално оръдие за разпространение на моралните постановления, благодарение на които великият обединител ще може по-ефективно да се труди за издигане на човечеството и неговото приближаване към идеала на вселенското Братство, не познаващо никакви ограничения. Лигата е първата крачка към преустройство на земята и населяващите я народи.

Разбира се, Лигата на нациите все още не е свършено оръдие, а само основа за бъдещото свършено оръдие на универсалната справедливост, която ще се установи в отношенията между народите. По такъв начин първата крачка вече е направена, фундаментът е заложен и замисълът вече започва да придобива конкретна форма. В международните отношения досега далеч не са изживени всички възможни несправедливости, но те ще се преодоляват с усъвършенстването на Лигата, освен ако големият разрушител не успее да унищожи последната преди тя да започне да действа в пълна сила, неоспоримо доказвайки своята полезност. Родилата се заедно с Лигата морална сила с течение на времето ще установи абсолютна свобода и справедливост на цялата планета. В учредяването на Лигата ние виждаме реално изпълнение на пророчествата, предадени чрез Храма в течение на последното двадесетилетие. Космическият квадрат е вече създаден. И в неговата среда ще застане зидарят – новото състояние на съзнанието, аватарът, който ще управлява света.

ЧАКРИТЕ

В своите послания ние се стараем, където и когато това е възможно, да избягваме употребата на източни термини, обозначаващи различните характеристики на универсалния живот, заменяйки ги с европейски еквиваленти.

Но доколкото някои термини нямат точни еквиваленти, на нас ни се налага да използваме някои санскритски думи, както например в този коментар към неотдавна предаденото наставление за неразвитите или неизползвани центрове на мозъка.

Седемте главни чакри и съответстващите им седем таттви не могат да се видят с микроскоп или да се разгледат на материално ниво по някакъв друг начин; и все пак те се явяват съзидаващи и контролиращи фактори за всички органи на чувствата и за различните сплитове, управляващи нервната и мускулната дейност. Те са общо седем, и те имат седем центъра на активност на седемте нива на съзнанието, подобно на всички други атрибути на живота.

Седемте главни чакри първи възприемат импулсите, изхождащи от жизнените принципи, и се разполагат в седем кухни на мозъка. За физиолога тези кухни изглеждат действително празни; но окултистът, чиито вътрешни очи са отворени, може да види в тях пулсирането на цветовете, продължаващо през целия живот. При това цветът на всяка от тях става толкова по-изразен, колкото по силно и по-интензивно е преживяваното усещане.

Импулсите на жизнените принципи са форми на енергии, обикновено наричани движение, звук, топлина, светлина, електричество, сцепление и електрическа и магнитна (или нервна) сила. Прониквайки в главните чакри (центровете на усещанията) тези импулси предизвикват повишена активност в различните нервни сплитове на тялото. Нервният сплит е централизирана група от нерви, играеща роля на междинна станция за гореспоменатите енергии, тъй като само след като тези енергии преминават през нервния сплит, те се предават на органите на чувствата чрез мрежата от мускули и нерви, възприемчиви към такъв род импулси.

Тези седем сплита имат следните названия: фарингеален (гълтачен), ларингиален (гръклянен), кавернозен, сърдечен, надчревен, простатен и кръстен.

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

Въпрос. В какво състояние се оказва скоропостижно починалият човек?

Отговор. Човекът се оказва в състояние на шок и отначало не осъзнава, че вече е напуснал земята. Не забравяйте, че всяка вещь има свой астрален двойник. Разглежданото състояние може да се сравни със събуждане, при което човек вижда около себе си все същото, което и насън. Той не разбира какво е станало с него и затова не забелязва никакви повече или по-малко сериозни изменения в обкръжаващата обстановка. Състоянието, настъпващо скоро след смъртта, е аналогично на събуждането от дълбок сън, когато човек още не е успял да събере в едно своите разпилени мисли и да им придаде форма. Но това състояние постепенно преминава и човекът започва да забелязва, че в неговото обкръжение е настъпила промяна: той се издига все по-нагоре, в посока на нивото на душата и все повече се убеждава в това, че се е оказал в нови условия, не приличащи на предишните.

Въпрос. Какво чувства той по отношение на останалите на земята приятели?

Отговор. Той не напуска никого, всички негови приятели остават с него, тъй като той не губи контакт с астралния елемент на тяхната природа. Поначало той даже не осъзнава, че се отдалечава от тях; това осъзнаване идва постепенно. Човекът, посещаващ „спиритични сеанси“, не само препятства възнасянето на починалите, но и причинява сериозна вреда на самия себе си, тъй като събира около себе си различни безплътни същности и сам ги снабдява със способността да влизат в контакт с него и да го вземат на подбив според собствените сили и желания. Не е задължително скръбта за заминалите приятели да се превръща в препятствие. Всичко зависи от това по какъв начин се проявява тази скръб. Ако тя постоянно призовава починалите да се върнат в земната среда, тя, разбира се, е вредна. Но ако скръбта се съпровожда с пожелание за най-добра съдба на умрелия, тя не само не вреди, но напротив, помага.

Въпрос. Къде се оказва човек след смъртта?

Отговор. Точно там, където е бил и преди смъртта. Аз нямам предвид физическото ниво. Вие постоянно забравяте за единството на всички духовни нива на битието, за взаимопроникването. Вашето законно място в структурата на природата е именно там, където се намирате сега и където ви предстои да се намирате в продължение на цялата текуща манвантара. Вие продължавате да действате осъзнато, оставайки на същото място, само че на друго ниво на проява.

Въпрос. Били ли са древните египтяни по-одухотворени същества в сравнение със съвременното човечество?

Отговор. Те съвсем малко са ви превъзхождали в това отношение. Тях са ги управлявали страхът и суеверието, а не любовта; а страхът и суеверието винаги ограничават природата. Истинската цивилизация ще бъде основана на духовността и съвсем няма да прилича на това, което вие разбирате под цивилизация сега. Колкото по-близо до природата застава човекът, толкова той е по-цивилизован. Това не е призив за завръщане към варварството. Просто за да стане истински цивилизован човекът трябва отново да осъзнае своето единство с всички неща; и в бъдещото столетие това ще му се удаде.

Въпрос. Ще запази ли човек през това време всички свои материални придобивки?

Отговор. Да, но само за да стане тяхната духовна ценност очевидна за всички, да проникне в сърцата на всички хора. Когато бъде достигната истинската цивилизация и бъде оценено достойнството на естествената простота, човекът ще придобие естествена красота на облика и формата, не нуждаеща се от никакви украшения. Светът и условията на живот ще се изменят дотолкова, че от много вещи, наричани в наше време атрибути на разкоша, няма повече да има никаква нужда. В тези дни хората ще живеят в съвършено щастие така, както живеят сега птиците небесни. И техните души ще придобият сила.

Въпрос. Разкажете за „полярната ледена шапка“. Няма ли тя да залее отново земята с вода, ако се разтопи?

Отговор. Разрушаването на цивилизацията, ако то е неотвратимо, се извършва с огън. Това се нарича огнен цикъл. Ние стоим на прага на огромни промени. И само от самия човек зависи ще се случат ли те в действителност или няма. Ако човечеството не се преобрази и не се измени, светът може да бъде и ще бъде разрушен. И това ще се случи твърде скоро, ако съвременното човечество не се вслуша в наставленията на пророците от народа, гласовете на които се чуват сега във всички краища на земята и не им се подчини. Никога досега в анализите на историята не е било отбелязано за спасението на човешката раса да са били прилагани такива огромни усилия, както сега.

Въпрос. Обяснете защо Ложата се нарича „вселенска“?

Отговор. Определението говори само за себе си. Ложата – това е вселена, от каквата и гледна точка да я разглеждаме; тъй като към нея принадлежат даже най-низшите от хората, и животните, и растенията, и даже камъните. Всички те се намират на пътя към учителското звание; и колкото и да е дълъг този път, ще настъпи време, когато те ще достигнат своята цел. Ложата е вселенска, защото съдържа в себе си вселената. Просто хората досега са имали толкова тясна представа за нея, че разширяването ѝ сега се оказва насъщна необходимост. Тези, които никога не са се сблъскали с така наречените окултисти или теософи, изобщо не знаят нищо за Ложата. А тези, които само са чували тази дума благодарение на общуването с ученици-окултисти, си представят Ложата просто като някаква екзотерична организация или общество, действащо изключително на физическото ниво. Така че сега може само да се учудваме колко много различни значения могат да влагат хората в едно-единствено понятие.

Въпрос. Могат ли черните магове да действат също и на висшестоящите нива?

Отговор. Защо не? Нима на хората не са внушавали във всички времена, че демоните само с това се и занимават? Така че черни магове има на всички нива – от висшите до низшите. Но те не могат да остават на едно ниво толкова дълго, колкото Белите Братя, тъй като неотклонно се стремят надолу, към окончателно изчезване.

Въпрос. Какво подразбирате под „изчезване“?

Отговор. Аз имам предвид, разбира се, относително изчезване. Когато казват, че човекът изчезва, това значи, че той напуска тази планета, с която е бил свързан и, възможно, даже слънчевата система, към която е принадлежал в плана на някое телесно проявление. Неговият дух се завръща към Абсолюта.

Въпрос. В случай на такова завръщане към Абсолюта, може ли да се каже, че противоположностите в природата на човека, заслужил правото на това завръщане със стремежа си към добро, се сливат в едно?

Отговор. Двете се превръщат в едно. Изчезването е също такова сливане с Абсолюта, както и съединяването отново. Единствената разлика се състои в това, че в първия случай индивидуалното съзнание изчезва, докато във второто то осъзнато се съединява отново с Абсолюта.

Въпрос. Каква е вредата от стимулирането на организма с помощта на наркотици и алкохол?

Отговор. На вас ви е известно нещо за шишарковидната жлеза и хипофизата на мозъка; но независимо от това те и досега остават тайна за всички, освен за опитните окултисти. И този ореол от тайнственост няма да се разсее напълно в течение на още известно време, доколкото незабавното разкриване на истината би могло в някои случаи да повлече след себе си злоупотреба. Същността на проблема се състои в това, че ускоряването (или повишаването) на вибрационното движение на молекулите на тези органи винаги дава едни и същи резултати, от каквото и да е предизвикано това ускорение – от естествено възбуждане или от въздействие на наркотични вещества. Даденият факт засега е известен не на всички и не в пълна мярка. Обаче една и то твърде съществена разлика все пак има и тя се състои в това, че в първия случай учестяването на вибрациите на шишарковидната жлеза и хипофизата в значителна степен запазва и не разрушава структурната форма на тези органи, за разлика от случаите на изкуствена стимулация, от каквото и да е предизвикана тя. В първия случай вибрациите се учестяват постепенно и непрекъснато по протежение на целия жизнен период дотогава, докато неофитът не се възвиси до универсалното съзнание на божеството и не отъждестви себе си до известна степен с това божество.

Но във втория от разглежданите случаи жертвата на собствените желания проявява склонност към многократно повтаряне на веднъж преживяното усещане, с което постепенно разрушава своята органична структура, изражда се, и в края на краищата умира, ако не успее да пребори своите лоши пристрастия. И ако вие действително разбирате какво представлява подобен род процес, вие ще забележите, че в много случаи плачевните процеси на изкуствената стимулация не се ограничават със смъртта на тялото, но се допълват и с разрушаването на единствения носител, чрез който на тялото могат да се предават интуиция и духовна светлина. А всяко забавяне или ускоряване на дадения процес не може да не се отразява по съответния начин на цялата човешка раса.

Въпрос. Съществува ли такова явление като прекомерна съвестност?

Отговор. Не прекомерна съвестност, а неправилно използване на тази функция.

Въпрос. Опишете състоянието на хората, които ние наричаме излишно колебливи.

Отговор. Тяхното поведение до голяма степен се определя от чувството на страх. Те дотолкова се боят да не направят нещо не както трябва, че постоянно превъзбуждат центровете на мозъка, реагиращи на външните дразнители.

Въпрос. Съществува ли такова нещо като колективна национална съвест?

Отговор. Да, тъй като нацията е също така индивидуална, както и целият свят. Нацията е една от тези големи групови души, за които аз ви говорих по-рано. И всичко, което се случва със съвестта на индивидуалния човек, се отразява също и

на съвестта на тази могъща колективна душа и оттам се проектира в разума на всеки неин представител.

Въпрос. Залага ли националната съвест в човешките улове първоначалното, полуосъзнато усещане за добро и зло? И развива ли се после това усещане индивидуално, клонейки към страната на доброто или на злото?

Отговор. Да, това е гласът на съвестта, не противоречащ по никакъв начин на това, което е казано от мен по-горе.

Въпрос. Ще може ли бъдещият човек да чете мислите на другите хора и да ги изразява?

Отговор. Той ще има право на това, доколкото оживяваща същност на този човек ще стане същата тази групова душа, за която аз говоря. То може да се нарече логос на нацията.

Въпрос. Действително ли институцията на пробния брак, отстоявана сега от някои автори, ще помогне да се решат някои проблеми?

Отговор. Сложността е в това, че условията на съществуване, господстващи в света в днешно време, водят до възникването на неизмеримо по-сериозни противоречия, пред които всички предишни проблеми бледнеят. Това, което наричат пробен брак, в бъдещия век ще изглежда по съвършено различен начин в сравнение с това как би могло да изглежда в днешно време. Пробният брак изисква предварително създаване в обществото на съвсем други икономически условия и въвеждане на човечеството на по-високо стъпало на цивилизация.

Въпрос. Защо наричат адептите змии на мъдростта? Защо изобщо считат змията за мъдра?

Отговор. Древният символ на змията е имал едновременно няколко значения, едно от които е била астралната светлина. Когато синовете на огнената мъгла, направлявани от Фохат, за първи път са излезли от сферата на явното, тяхното разпространяване във външния свят отначало е ставало по права линия, която впоследствие се изкривила и накрая се затворила в кръг, наричан астрална светлина. Поради своята проява на различни нива тази астрална светлина била призната за вместилище на велика мъдрост и змията е била избрана като подходящ символ за обозначаване на висшия аспект на последната.

Въпрос. Явява ли се змията на нашето ниво символ на низше ниво на проява?

Отговор. Съществуват два типа змии. На това ниво змията (или змеят) символизира низшия тип на злото, който може да се проявява в животинския живот.

Въпрос. Съществуват ли змии на други нива?

Отговор. Да. Всяка низша форма на силата има съответстваща на нея по-високостояща форма.

Въпрос. Възможно ли е да се определи към кой лъч принадлежи едно или друго същество или група от същества и как може да се направи това?

Отговор. Това е напълно по силите на човека, но като правило не в неговото сегашно състояние. Това е достъпно за Адепта или за провидеца, или даже просто за този, който има достатъчно психическа сила, за да вижда и изучава аурата. Но при обикновени условия това е невъзможно. Впрочем на вас ви бяха предадени вече немалко наставления, които биха могли да ви помогнат да се справите с този въпрос. Той е тясно свързан със закона за сродството. Ако вкусовете, занятията, желанията и така нататък на двама човека съвпадат, това значи, че те най-вероятно принадлежат към един и същ лъч; макар и това да не е задължително, възможни са изключения. Когато човекът се приближава към точката на своята индивидуална голяма промяна, тоест готви се за преход от един лъч към друг, той съвместява в себе си в по-малка или по-голяма степен качествата и на двата лъча – на този, от който излиза и на този, към който се приближава.

Въпрос. Има ли дълбок смисъл историята за Йона и Кита?

Отговор. С този символ се свързват много легенди. Но първоначалният прототип на Кита е душата, поглъщаща (побеждаваща) материята. Може да се каже също, че Синът поглъща низшата личност. Трите дни, прекарани от Йона във вътрешностите на Кита символизируют времето на преобразението (за Исус също казват, че Той е прекарал три дни в гроба). Но гробът е пуснал Исус по същия начин, както Китът е пуснал Йона. Обаче това още не е всичко. Това, че Китът е изхвърлил Йона означава, че след преобразението душата отново установява активен контакт с физическото ниво. Когато Исус е възкръснал от мъртвите той също се е проявил на физическото ниво, за да демонстрира скритите дотогава висши човешки принципи.

Въпрос. Трябва ли да се считат такъв род легенди за завоалирани изображения на истината, или пък нещо подобно действително се случва на физическо ниво?

Отговор. Като правило в основата на тези легенди действително лежат реални примери; обаче има също случаи, когато някаква истина се нуждае от излагане, но не може да бъде изразена по друг начин, освен чрез символи. След изминаването на столетия истинското значение на древните алегии може да се окаже забравено, и тогава започват да възприемат символа като историческо събитие.

Въпрос. Каква роля в нашия еволюционен напредък играе смиреннието?

Отговор. Всички изучаващи окултизма ученици във висша степен се нуждаят от съответния урок по смирение, тъй като всеки от нас го заплашва огромна опасност. Веднага щом ни се удаде да напреднем на една крачка по-далеч от останалите свои събратя (или пък започва да ни се струва, че това ни се е удало) ние, понякога без сами да желаем това, започваме да поставяме себе си по-горе от другите и неосъзнато да демонстрираме това на обкръжаващите. Безусловно ние не трябва да омаловажаваме своите познания и да недооценяваме себе си; но все пак ние трябва да помним постоянно, че сме всичко на всичко отделни атоми в състава

на единното цяло и че в съответното време всеки по-нискостоящ атом ще заеме нашето сегашно място и може би ще се окаже по-прилежен и настойчив в еволюционното придвижване, оставяйки ни далеч назад.

Въпрос. Какво е значението на числото 144 000, споменато в Откровението?

Отговор. Цялата книга Откровение е изпълнена с тайна и символизъм. И голяма част от нея никога не се е разкривала пред посветените от ниските и средните степени. Тя е изцяло символична. Един от аспектите на Откровението с цялата очевидност показва дванадесетте подразделения на космоса и още по-явно – дванадесетте подразделения на великата Бяла Ложа. Но всяко от тези подразделения се разделя, на свой ред, на още дванадесет по-малки подразделения, също така състоящи се от посветени, достигнали високо ниво на еволюция – по същество, нивото на споменаваните в книгата Откровение ангели и архангели. Техният общ брой съставлява видимата вселена – забележете, цялата вселена. Нито една част от книгата Откровение не говори изключително за земята, но всяка от тях е посветена на всичките дванадесет велики небесни съзвездия.

Въпрос. Може ли да се счита, че числото 144 000 е съвършената и завършена вселена във всички свои подразделения? И какво символизира жената, летяща в пустинята?

Отговор. Жената, бягаща в пустинята, се счита за символ на душата, търсеща пристанище под сянката на висшата същност. С други думи това е душата, която прибягва към защитата на висшата същност, когато условията на съществуване на низшата същност стават непоносими.

Въпрос. Какво можем да направим ние за Братството?

Отговор. Просто вършете своята всекидневна работа, живеете с днешния ден, трудете се за всички, придържайте се към мисълта за единство, призовавайте към него, където това е възможно и не се безпокойте ако не видите незабавни резултати. Работата в името на Братството е част от посвещението.

Въпрос. Влияе ли по някакъв начин на земята завръщането на Халеевата комета и свързана ли е тя по някакъв начин със сегашното ускоряване на земните вибрации?

Отговор. Халеевата комета е свързана със земята и то твърде тясно. Нито едно небесно тяло не може да се приближи към друго така, както кометата се доближава до земята, без да окаже върху него съществено влияние във всички отношения. Кометата не може да ускори външните вибрации на земната атмосфера и на самата земя без да повлияе при това на вътрешните сфери на планетата; затова ще се наблюдава въздействие във всички области на земния живот. Въпреки наложилото се мнение, влиянието на кометата съвсем не е задължително да бъде вредно. Самата земя оказва на кометата много по-силно влияние, отколкото кометата на нея. Кометата е свят, намиращ се в процес на възникване, зародиш на бъдещ свят.

Въпрос. Какво представлява истинският брак?

Отговор. Преди всичко вие трябва да си спомните, че във всеки велик цикъл – Маха-юга – се извършва пълният цикъл на развитие, тоест единият се превръща в два, двата – в три, трите – в четири и така нататък, до седем. Материята се диференцира и отново се завръща към единния във всеки цикъл, в същия този мащаб. До четвъртия еволюционен стадий на всеки такъв цикъл става разделяне на мъжките и женските, на позитивните и негативните сили, след което започва аналогичен процес на завръщане към единното. Сега вие се намирате на първия етап на възходящата дъга от текущия цикъл на своята еволюция, когато започва да се проявява тенденцията към завръщане в единство. И това обстоятелство предизвиква днес в света обостряне на всички големи космически проблеми и в това число са проблемите на истинския брак.

Този, който разбира, няма да отрича възможността за истински, или съвършен брак. На целия проявен живот е свойствена тенденцията да търси и да намира във всички области на природата това, което му се придава по право. Обаче с проблема за истинския брак неразривно са свързани толкова други важни направления на човешката инволюция, че нито едно от тях практически е невъзможно да се отдели от общата маса, за да се разглежда и решава отделно.

Истинският брак се сключва не в света, а в духа. Но и неговите съответствия са също свещени, ако правилно се разбира тяхната същност. Ако на подбора на партньор се отделяше по-голямо внимание и ако за това имаше повече възможности, много проблеми на съвременността биха били избегнати. Днешният живот е само малкозначителен епизод в сумата на всички ваши животи; и ако извършената грешка не е чак толкова нетърпима, двете допуснали я страни ще придобият много повече на духовен план, отколкото ще загубят на материалния план ако останат верни на своите обети, вместо ако се разведат, за да продължат с търсенето на своите истински партньори. Невъзможно е да се намери идеалния партньор, действайки по подобен начин.

Както аз вече казах по-горе, това е много дълбок проблем. В света се наблюдава все по-нарастваща тенденция да се изхвърлят зад борда всички атрибути на сключването на брак: неговия церемониал, задължения и привилегии. Обаче трябва да се помни, че във въпроса за церемониала няма никаква разлика кой произнася обредните думи – свещеникът или мирянинът, тъй като във вселената се изпраща духа на тези думи, силата на тяхното звучене. Святост на обряда на бракосъчетанието придава неговото вътрешно съдържание, а не механичната реч. Говорейки за съпругеските задължения е достатъчно да си спомним златното правило в този негов аспект, който засяга не само семейния живот, но и въобще всички взаимоотношения както между представителите на един, така и на различните полове. Ако отношенията между мъжа и жената стават непоносими, от продължаването на такъв брак няма да има никаква полза, но двете страни могат да бъдат доволни вече с това, че те са станали непоносими преди да са произтекли изменения, способни още повече да усложнят обстановката.

Въпрос. Относно падението на ангелите: било ли е това събитие необходим елемент на еволюцията, призван да създаде по-възвишено проявление?

Отговор. Да, това е било неизбежно. Независимо от всички предадени наставления в тази посока, същността на падението на ангелите в кръговрата на ражданията и смъртите досега се разбира крайно слабо.

В самото начало в проявено състояние е било приведено ограничено количество индивидуални Его. Тези същества са били въплътени в по-примитивни животи; и за да може цялата субстанция на творението да достигне нивото на съзнание, присъщо на самите творци, е било необходимо тези животи да преминат, на свой ред, през всичко това, през което са преминали в своите минали животи техните творци.

Въпрос. Не е ли бил този процес на падение нужен, за да раздели по някакъв начин ангелите – да диференцира съставляващата ги субстанция?

Отговор. Това е била духовна субстанция; и тя се е намирала в състояние, което може да се нарече диференцирано, макар че подобно определение едва ли е приложимо към духовната субстанция.

Разсъждавайки за човечеството от една или друга епоха или свят, не трябва да се забравя, че това е само едно малко колелце, вставено в друго, и че тези колелца нямат начало, както не могат да имат и край. Даже ако можеше да се разкаже нещо за началните векове на творението, физическият разум на човека (в неговото обикновено състояние) все едно не би могъл да възприеме това; затова и никой няма и най-малка реална представа за тези векове, независимо от всичко, което може да почерпи от книгите по окултизъм. От всички публикувани книги най-дълбоко от всичко прониква в същността на този проблем „Тайната Доктрина“; но даже и от нейните Станси обикновеният човек ще успее да извлече за себе си крайно малко.

Да разгледаме в качеството на пример отделния лъч светлина. Представете си, че тази светлина е духовно същество, облечено във форма – тънко тяло, позволяващо му да бъде съзнателна същност на духовно ниво. И материалното тяло на тази светлина, проявено на физическо ниво, трябва да бъде възвисено от силата на еволюцията до нивото на духовната същност, живееща в това тяло.

Въпрос. Явява ли се видимата от нас светлина физическо тяло на някаква същност?

Отговор. Да, това е тялото на духовната светлина (или на духовната същност). Духовната светлина – това е съзнание, любов и по своята същност единство.

Въпрос. Трябва ли да бъде тази същност вечно отдалечаващ се идеал? Има ли тя край?

Отговор. Край има, ако се гледа от гледната точка на човека; но на духовното ниво на битието тя няма край. В продължение на цялата ера на проявление съзнанието представлява единство в многообразието, както и всички други форми на енергията; но съзнанието е освен това и одухотворено тяло. Възможно е човек по-лесно да разбере това ако ние кажем, че то е подобно на тялото на Учителя, създал за себе си одеянието нирманакайя и присъединил се към сонма от божии ангели, както биха казали представителите на ортодоксалната

християнска църква, ако знаеха какво представлява истинският ангел. Това е същество, единно в мислите, чувствата, желанията, волята и движенията с Абсолюта, но имащо собствено, обособено съзнателно съществуване.

Въпрос. Има ли някакво ободрение за тези, които са подложени на жестоки изпитания или са се отчаяли?

Отговор. Никой от тези, които стъпват на пътя, не е въвеждан в заблуждение. Не се крие от никого, че това е път на страдания, доколкото пътят, водещ в планината, не може да бъде лек. В определен смисъл това е пътят, който е следвал Учителят Исус. И няма никакъв друг, няма друг способ да се намери истинската същност, освен чрез страдание.

Разсъждавайки за това от гледна точка на земния човек, ние намираме за твърде печално това, че слабият, нещастен човек вижда по своята пътека толкова малко пътеводна светлина и утешение, от което така се нуждае. Но тези от нас, които имат възможност да наблюдават живота на богатите или така наречени „състоятелни“ хора, наслаждаващи се, както ни се струва, на всички блага и радости на живота, знаят, че те са най-нещастни от всички хора. Те се обличат в сърмени дрехи, за да украсят своите извехтели и изтерзани тела, за да не издава видът им на обкръжаващите колко малко в действителност може да почерпи душата от своите светски занимания.

Победата се постига с напрежение, старание и усилие. „Здравината на цялата верига се определя от най-слабото ѝ звено“. Било то ангел, Бог или човек, неговата сила се обуславя от способността да издържа на напрежение, а тази способност може да бъде придобита само чрез страдание. Ако беше възможен някакъв друг път, ние непременно бихме ви разказали за него, тъй като аз скърбя, когато вие скърбите и страдам, когато вие страдате. И все пак аз трябва да стоя настрана дори тогава, когато на вас ви се налага да влизате в пламтящата пещ и да излизате от нея обгорени, ако това е необходимо за вашия растеж.

Понякога вие ме обвинявате в това, че не ви избавям от страданията и не отклонявам бедата от вас; но аз с радост бих пожертвал себе си и всичко, което имам, ако това поне малко би помогнало на вашия растеж. Обаче вие, както и аз, принадлежите на Бога; и само с помощта на скритата във вас божествена сила, разкриваща се в хода на борбата с неблагоприятните условия, вие ще можете да се справите с всички изпитания, които ви подготвя сегашният и много последващи животи. Понесените страдания никога не отминават безследно, както не изчезват безследно и вашите усилия, в каквато и посока те да са били предприети.

Много би ми се искало да знаете за любовта, която аз изпитвам към вас и за това, колко важен за мен е вашият прогрес. Но всяка майка знае: за да стане нейното дете силно, то трябва само да се научи да ходи и чрез собствената болка да опознае всичко, което може да му предложи физическият свят; и този процес ще продължава през целия негов живот. Ако някой се опитва да ви убеди в това, че духовното израстване е възможно без изкачването на Голгота, това ще бъде откровена и абсолютна лъжа. Но това не е повод да не се забелязва красотата, добротата и славата, които са в нашия живот. Те ни заобикалят от всички страни и във ваша власт е да ги използвате така, както намерите за най-добре, ръководейки

се от правилните принципи. Аз искам вие да виждате пред себе си не преизподнята на живота, а небесата, които в него са също предостатъчно.

ЦЕНТРАЛНАТА ТОЧКА

Казват ни, че в сърцето на всяка живо същество има централна точка или клетка, съдържаща в себе си божествената искра. От гледна точка на науката божествеността на тази искра може да изглежда съмнителна, но това, че тя се явява вместилище на физическия живот, е очевиден факт. Впрочем за окултиста божествеността на тази искра е също така естествена, както биенето на сърцето; и ние трябва да запалим вътре във всяко човешко сърце божествената искра на Храма.

Динамо-машината на божествената любов непрестанно разпространява поток от духовни огнени искри между търсещите души. И само от това дали на човека ще се удаде да създаде в своето сърце условия, превръщащи го в аналог на комутатор, благодарение на който той може да установи взаимнообмен на изпълнени с любов мисли и постъпки със своите събратя зависи ще може ли Бог – божественият източник на нашето битие – да създаде между Себе Си и хората, Своите деца, духовно магнитно поле, необходимо за установяване на такъв род взаимнообмен между тях.

РИТМИЧНИЯТ МОТИВ

Тренираният слух на провидеца автоматично улавя универсалния ритъм – абсолютно отмереното биене на сърцето на вселената, подемите и спадовете на което са идеално синхронизирани с движението на слънцата и планетите на всяка слънчева система, с океанските приливи и пулсацията на кръвта в жилите на всяко живо тяло. В пеенето на птиците, в гласовете на всички живи същества също се проследява ритъмът, установяван от ключовата нота на творението. И всички останали звуци, както хармонични, така и дисонансни, също са подчинени на ритъма на вселената. Този, който притежава вътрешен слух, може да чуе този вселенски ритъм във всички музикални произведения, когато и в какъвто и маниер те да са създадени, каквато и да е тяхната мелодия и колкото и музиканти и инструменти да са били задействани за тяхното изпълнение; тъй като всички те трябва да съответстват на единния ритъм – на цикличния ритъм на епохата, за всяка от които е установена собствена ключова нота.

За чисто механичния слух на човека изглежда, че звукът се разпространява по права линия; но за слуха на ясночуващия пророк звукът се движи в кръг и се завръща в точката, където се е зародил, привнасяйки със себе си в тази изходна точка нещо ново. По такъв начин вълната, насочваща се по-нататък, към втория кръг, представлява вече малко по-друг звук: нивото на вибрацията на първоначалния звук или се повишава, или се понижава в зависимост от движещата сила – целта, заради която е била освободена енергията, породила този звук. Всички негови обертонове и полутонове проникват на други нива и в други състояния на живота и освобождават сили, досега здраво затворени в плътните

форми на живот. Но какъвто и да е броят на тези сили и каквито и да са създаваните от тях комбинации, всички те са подчинени на универсалния ритъм.

Блажен е този, който е успял така да настрои своето съзнание в унисон с ритъма на вселената, че никакъв жизнен дисонанс да не може да го отвърне от набелязаната цел. Тогава той сам ще може да превръща дисонанса в хармония, вслушвайки се в съвършеното биене на вселенското сърце и сверявайки се с него.

КАКВО Е РЕЛИГИЯТА?

Работата на Храма е пряко продължение на дейността, започната от Е.П.Блаватска; и затова Е.П.Блаватска е тясно свързана с тази работа през цялото време на съществуване на Храма. Основополагаща цел на Храма на Човечеството, както и на първоначалното Теософско Общество по време на неговото основаване е формирането на ядро, чрез което Ложата да може непосредствено да влияе на хората, приближавайки установяването на истинското братство на човека на земята в съответствие с природния и божествен закон. Философията на религията на Храма трябва да стане активна сила в живота на всички и на всеки храмовик, за да може целта и предназначението на Храма да бъдат реализирани на най-възвишено ниво. Каквото горе, това и долу.

Теософията и окултизмът са религия във висшия смисъл на това понятие; но това не е нова религия, тъй като тя е съществувала винаги и е също така древна, както и самото човечество. Думата „религия“ означава възстановяване на връзката с Бога. Това завръщане подразбира съединяване отново на душата и духа на човека; а подобно съединяване отново е възможно само чрез неизменно послушание на висшите закони на живота. Това означава, че човекът е длъжен да познае божеството и Неговия велик замисъл на живота във всички негови най-дребни подробности, да осъзнае напълно единството на целия живот и да разбере, че в резултат на действието и взаимодействието на божествените закони, изискващи точно и справедливо изпълнение, целият живот произлиза от единия и се диференцира в множество.

В религията няма основател, който би измислял нови версии на нейните догмати или би намирал ново обяснение на съкровенията тайни. Има само посветени (или предаватели), които от време на време разкриват тези тайни на света (с редуването на многовековните циклични периоди с установена продължителност, за да окажат по този начин необходимата помощ на човечеството).

Най-могъщото оръжие, което може да използва в своя поход за божествената мъдрост окултистът, е силата на чистото сърце.

Всички ученици, търсещи практически наставления в окултизма трябва да разбират с какво практическият окултизм се отличава от теоретичния. Обикновено наричат теоретичния теософия; докато изучаването и практическото приложение на окултизма изисква от човека използване на най-добрите и най-възвишени качества, за да може той да осъзнае безграничните възможности на окултните науки. Тъй като за да стане истински ученик-окултист, човек трябва не само да изучава окултните науки, но и да се учи да ги използва при решаване на жизнените проблеми на всички нива. И доколкото окултизмът е религия в нейния

висш аспект, това значи, че той представлява отражение на безкрайното в крайното. Изучавайки го, ученикът постига жизнените сили, отварящи дверите на праведния живот – живот в съответствие с природните и божествени закони.

По такъв начин окултизмът е предназначен за тези, които се стремят да узнаят произхода и окончателното предназначение на човека; за тези, които искат да придобият способност да разпознават малкото с помощта на голямото; за тези, които желаят да постигнат фундаменталните принципи на своята взаимовръзка с космическото цяло – духовните, ментални и физически принципи на своето единство с всички по-нискостоящи и по-високостоящи царства, единство, свидетелстващо в крайна сметка за взаимозависимостта на целия живот, произлизащ от един корен. С други думи, окултизмът е свързан с тънките сили на природата, на които предстои по повеля на еволюционния закон да се слеят в крайна сметка с низшите сили на материята, тъй като те представляват противоположния полюс на една и съща универсална субстанция.

Пътят на окултизма е тесен, стръмен и лъкатушещ; и тези, които искрено се стремят да преминат по него, трябва да се освободят от всички препятствия, създавани от низшата човешка личност. Всичко преходно трябва да бъде отхвърлено, преди да могат да се проявят висшите качества.

Велик идеал на всеки искрен претендент се явява служенето на цялото човечество, самопожертването в името на всички народи и съединяване отново с цялото, от което е излязъл целият живот и в което той ще се върне при завършване на цикъла на натрупване на опит. Тесен е пътят, водещ към вечния живот и са малко тези, които го намират. Но за истински смирените търсачи вратата винаги са отворени.

Е.П.Блаватска казва: „Ако човек се стреми да премине по пътя на окултизма към вечния живот, той трябва да се отрече от мимолетните жизнени явления, за да придобие духовна проникателност. Той трябва да се научи да различава праведното от греховното и да направи окончателен избор между живота в света и живота в окултизма. Напразно и безсмислено е да се опитвате да съедините едното с другото, тъй като никой не може да служи на двама господари, удовлетворявайки и двамата“.

Като едно от обнадеждаващите знамения на времето служи фактът, че учените-изследователи солидарно признават великата истина за единството на целия живот и са напълно съгласни с това, че една субстанция може да бъде преобразувана в друга. Но те все още не знаят нищо за съзнателните животи, предизвикващи това превръщане. Физическата наука изучава външната проява, а окултните науки – вътрешната проява. Този, който изучава окултната наука, знае за действието на великите закони и може да ги използва и направлява за достигане на всеобщото благо. За преобладаващото болшинство от човечеството е трудно да разбере тези принципи, които стоят зад вселенския закон и условията, които са необходими за тяхното изучаване. И въпреки това в продължение на столетия на човечеството е била внушавана мисълта за това, че има само един път за достигане на духовна сила и нейното придобиване не е възможно по никакъв друг начин. Първият ключ към достигане на тази сила е жертвата; второто необходимо условие е личната чистота; и третото е любовта към всички творения и естествен стремеж да се принася полза на всички. Веднага щом човекът се заеме с изучаването на

окултизма, в него протичат определени физиологични изменения. На него са му необходими определени ментални, морални и духовни качества и са му свършено необходими някои духовни способности, които той може да придобие само със своите собствени старания чрез подчиняване на законите на живота.

Ние знаем, че в окултизма има два пътя, две посоки на движение: единият е възходящ, път по склона нагоре; другият – низходящ, или път по склона надолу. Възходящият път води към осъзнато единение с Бога, към осъзнато сливане с всичко съществуващо, тъй като това е пътят на безкористното придобиване. Низходящият път, диктуван от личните амбиции и егоистичното самовъзвеличаване води към забвение и несъзнателност, която ще продължи дотогава, докато на душата не бъде даден шанс да опита отново в една от бъдещите епохи. Тези, които встъпват в истинска окултна група, много скоро разбират колко сложно е да се следва истинския път; и тези, които се присъединяват към такава окултна група от егоистични подбуди, не се задържат дълго в нея. Определянето на истинския статус на човека се осъществява отгоре; и всеки трябва да носи отговорност за своите действия пред великия закон.

Необходим е постоянен самоанализ, за да не може низшият егоизъм или други заблуждения на низшата същност да ни отклонят от пътя. Ако човек вини самия себе си за обидата, нанесена от някой друг, това значи, че той е преминал вече дългия път. Да се постигне това не е лесно – пречи личната гордост; но тя трябва да се преодолее. Има моменти, когато е по-удобно да се забравят собствените грешки; но великият закон изисква от претендента за званието ученик той непременно да отработи напълно и да поправи всички грешки. И още едно: недостатъците и слабостите не могат да служат като оправдание за грешките. С други думи, трябва не да се защитаваме, а по възможност да поправяме това, което е неправилно, за да не действате срещу висшите сили. Истинският ученик няма да заблуждава себе си и обкръжаващите, за да не създава препятствия за своето изкачване по спиралната стълба на живота, водеща към вечната светлина – светлината, където няма никакви сенки. Само така той ще успее да привлече към себе си възвишени качества (с помощта на закона за притеглянето) и с времето да се отъждестви с възвишените форми на силата и субстанцията, съединявайки по такъв начин низшето с висшето.

В минути на целеустремена молитва човекът не трябва да забравя за последствията на собствените обещания, дадени на божествената Ложа и записани в книгата на живота. Приемането на тези обети нерядко навлича на човека страдания, изкушения и изпитания. В такива моменти на посвещаване на себе си на висшето над човека се спуска силата на Светия Дух; и след като тя бъде дарена, тя не може вече да се отзове обратно. Затова се налага претендентът първо да помисли: иска ли да приеме резултатите от своите стремежи и молитви и може ли да го направи. Тъй като само след като той преодолее всички положени страдания, изпитания и изкушения, на него и на всички тези, които са свързани с него, ще бъде дарена сила.

Да се достигне в своето сърце идеална хармония с Учителя и Безкрайността чрез устрема – значи да се постигнат колосални резултати. Стремехът да се достигне – това е и истинското поклонение, най-великото от всички земни неща. Това е отваряне на душата, в която в този момент може да се влее безпределната

любов. Това е излъчване, даряване на любов, оставящо незаето пространство, в което може да се влее ответна любов: в по-голяма степен даряване, отколкото придобиване. Този изблик на вътрешната същност, устремила се под покровителството на божествения дух, е сравним с напръскване с изискан и рядък парфюм. Даващият е далеч по-велик, отколкото вземащият.

Като привърженици на истинския окултизъм ние трябва постоянно да помним за тези здрави връзки, които ни свързват в едно и за необходимостта да се държим заедно и съвместно да се трудим за благо на целия Халсион; тъй като подчиненият на Ложата център трябва да бъде център на вътрешния мир и покой, необходими за еволюцията на всеки искрен търсач. Но да се създаде и запази такъв център на умиротворение може само неотклонно следвайки по пътя на възхода, водещ към духовен триумф и към придобиване на силата, върху която се основава целият практически окултизъм.

В едно от своите писма към теософските конгреси Е.П.Блаватска отбелязва огромната отговорност, която възлага върху себе си всеки, който се стреми да се присъедини към това инспирирано от Ложата движение. Вярно е казано, че има много звани, но малко избрани; и причината за това е нежеланието на болшинството от хората да признават безграничната значимост на работата на Учителите и да приемат жертвите, които изисква от човека присъединяването към тази работа. Е.П.Блаватска пише: „По такъв начин даже ако Теософското Общество само на думи се явява организация на алтруисти, то трябва да се бори с всички, които се опитват с негова помощ да придобият магични способности, за да ги използват после за егоистични цели във вреда на околните. Много са също тези, които за присъединяване към нашето Общество е подбудило единствено и само любопитството. Такива се интересуват само от психическите феномени, заради които те, впрочем, не възнамеряват в ни най-малка степен да се откажат нито от своите привички, нито от удоволствията. Такива любопитстващи сами много скоро си отиват от нас с празни ръце. Теософското Общество никога не е било училище за безпорядъчни магични ритуали и никога няма да бъде. Но има още десетки малки окултни съобщества, високопарно говорещи за магия, окултизъм, розенкройцери, адепти и други подобни. Те обещава много, включително връчване на ключовете към цялата вселена; но всичко завършва с това, че вместо до вратите на посвещението те завеждат човека в задънена улица. Те принадлежат към числото на най-коварните наши врагове. Прикривайки се зад философията на Религията на Мъдростта те пускат в ход мистичното празнословие, което се оказва на първо време достатъчно ефективно и им позволява с помощта на неголяма част ясновидство да водят предразположените към мистика, но невежи любители на окултизма като стадо овце практически във всякакви посоки и попътно да ги стрижат. Но горко на тези, които се опитват да превърнат благородната философия в свърталище на омерзителна безнравственост и алчна, егоистична жажда за пари и власт, скривани под маската на теософията. Такива хора кармата настига в момента, когато най-малко от всичко очакват това“.

Храмът като продължение на организацията, основана от Е.П.Блаватска, има огромни привилегии и възможности, дарени му от великата Бяла Ложа благодарение на Учителя Иларион – нашият духовен Баща, създал отново ядро на активна дейност на Ложата на това ниво заради продължаване на практическото

разпространяване на всички истински религии и окултни науки. Неговият жизнен цикъл е направил още един оборот и отново е дошло неговото време да носи на света посланието на любовта и да споделя с хората силата, необходима за практическо приложение на съдържащите се в това послание истини.

И макар че сега светът се гърчи в жестоките мъки на разрушението, ние трябва да помним, че още по-могъщата сила на възстановяването се разпространява все по-надалече и по-нависоко, за да спаси нашата земя. Така е предписано от универсалния космически замисъл.

В наше време човекът не може да вижда и осъзнава плановете и замислите на Ложата в цялата им пълнота. Но от време на време завесата пада от неговите очи; и тогава той започва ясно да си представя каква огромна отговорност възлагат на себе си тези, които се стремят да следват пътя на практическия окултизъм и как искрените усилия, насочени към изпълнение на своите задължения, могат да приближат достигането на набеязаната цел.

ПОВОД ЗА СЪЛЗИ

Ангелите от четвъртата сфера имат основателен повод, ниско скланяйки глави в знак на печал, да се разридаят така, както никога още не е ридало човечеството: тъй като отминават век след век, а Дървото на Живота, за което те трябва да се грижат непрестанно, и досега принася толкова малко плодове.

Една след друга листните пъпки се завиват върху неговите ниско висящи клони; и всяка от тях с разпукването си кара да се забрави за предишните загинали пъпки: всички печални спомени потъват в радостта, предизвикана от появата на новия живот и раждането на нова надежда. Но уви! Тази радост много бързо отново се сменя със скръб, когато жегата и ярката светлина на изпитанията поразяват разтворилата се пъпка и тя, обгорена и повяхнала се предава и умира така също, както са умрели нейните предшественици, макар че в самите корени на дървото през цялото време тече огромен поток непоискана живителна влага и за дървото е достатъчно само да наведе своите клони малко по-ниско и да окъпе изнемогналите от горещината пъпки в живата вода, за да им върне волята за живот и да им предаде сила напред по-уверено да противостоят на изпепеляващия зной.

Отново и отново ние чуваме призива: „Възлюбете Бога, възлюбете своя ближен в мислите и на дело и всичко добро, което може да съществува в живота, ще стане ваше“. Но човекът в своята слепота, бунтарство и честолюбие заглушава този призив с гръмките и скрипящи звуци на собствения си глас: „Нека да е така; аз съм готов да възлюбя своята сестра, ако тя е готова да **ми** посвети целия си живот; и аз ще обичам брата, който вижда в **мен** Бог. Аз съм съгласен да обичам сестрата, която ме издига на пиедестал и призовава всички да ми се покланят. Нека да е така; аз ще обичам брата, ако той ме обича. Но аз не мога и не искам да обичам цялото това множество хора, които преминават покрай мен без да ме забелязват. Аз не мога и няма да започна да обичам този, който върви против моята воля или този, който не желае да ме възхвалява“.

И с тези свои думи човекът демонстрира неприемане на заповедите на благословения Учител, който е казвал, че само възлюбвайки своите врагове и всички тези, които даже не мислят да му отговарят с взаимна любов, той ще може

да се докосне до края на одеждите на божеството. Само със силата на такава безгранична любов човекът може да наведе надолу клоните на Дървото на Живота, на един от които цъфти цветето на неговата собствена душа и да ги потопа в потока на великата любов на Бащата-Майка, носещ своите стремителни води съвсем наблизко. Той повече няма нужда от любовта, която вече има, тъй като вече отдавна е откъснал плода на тази любов и го е изял. Това, което сега му е необходимо за поддържане на живота е любовта, която той още няма: тази любов, която ще му даде сили да направи следващата жизнена крачка. Но обреченият на глад човек умира, напразно молейки за храна, която лежи незабелязана до собствените му крака. И с неговата кончина светът става още по-пуст, отколкото е бил преди неговото идване.

Обичайте Бога и обичайте своя ближен, тъй като тези двете са едно, „на тази заповед се гради всичко – законът и пророците“. И все пак изтощен и гладен, уморен и изнемощял от жажда, болка и страдания човекът век след век продължава да се влечи по своя предишен път, упорито отказвайки да се подчини на тази заповед и използвайки цялата дадена му от Бога сила само за да нарушава божите закони. В своята слепота той не вижда тази вечно жива истина, че нито почестите, нито славата, нито изпълнението на желанията, нито утоляването на тщеславието и похотта, нито дори грехът на неговия брат против него самия (тъй като този грях е беда за самия съгрешил) – нищо, абсолютно нищо няма значение освен това, че той самият обича своя брат и с това подготвя пътя на Господа, тъй като по никакъв друг път на него не му е дадено да достигне вечния живот.

О, вие неразумни, лекомислени, слепи и неверни деца на труда на своя Бог, ще разберете ли някога, че ненавистта винаги ражда ненавист и че вредата или болката, съзнателно причинени от вас на друг човек, някога ще бъдат причинени и на вас и това е така неизбежно, както смяната на деня и нощта? Един ден на утолена мъст влече след себе си цял век нещастия. И макар присъдата да не се произнася неотложно, тя все пак е неотвратима, сурова и неумолима.

ИЗПИТАНИЯТА

Целият живот е верига от изпитания. Нас ни претеглят на везни – ден след ден, час след час. Някакво малко забележимо събитие, напълно дребно на вид, често се оказва тази малка точка, на която се държи равновесието на крайните резултати на цялото възпъщание; и тежестта на един косъм е способна да наклони чашата на везните във всяка посока. Тази тежест много често се добавя от човешкото безгрижие и необмисленост на действията; и резултатите от нейното въздействие са забележими дори за най-невнимателния наблюдател. Целият характер на човека започва да се разпада; и никой, даже той самият, не може да каже защо. В действителност той просто е провалил изпитанието, определено му от неговата собствена висша същност; и законът, признаващ го като неготов за по-нататъшен прогрес сам провежда съда, произнася присъдата и сам също я привежда в изпълнение.

Това е справедливо за целия живот и следователно е справедливо за всеки негов аспект, в това число за всяко стъпало на Великата Ложа. Никой не може да направи нито една крачка нагоре по пътя, без неговата способност да удържи за

себе си това новопридобито положение да бъде подложена на изпитание. Това е милосърден закон, тъй като за човека е по-добре да падне от малка височина, отколкото от голяма, ако той непременно е трябвало да падне; тъй като падането от малка височина няма да причини сериозна вреда нито на него самия, нито на друг – този, когото той може да увлече след себе си. Паднал от невисоко стъпало, той може даже да не забележи това падане нито на физическо, нито на ментално ниво. Обаче истината си остава истина: неговите предишни спътници, благополучно издържали изпитанието и преминали на следващо стъпало, го оставят далеч назад. Веднага щом човек встъпи в контакт с Учителя, във всички фибри на неговото същество започва процес на изменение. Звучи нова ключова нота; и всичко добро и лошо, което е в човека, изплува на повърхността: в неговата природа започва процес на отделяне на овците от козлите – изпитание на неговата способност уверено да стои на високото плато и да диша по-разреден, одухотворен въздух без да губи равновесие и без да падне в бучащия далече долу под краката му водовъртеж. И ако той е издържал това изпитание, значи той е готов за изкачване на следващото стъпало. По такъв начин не Учителят определя съдбата на човека, а самият човек. Никой не може да стои до великан и да не изглежда при това като джудже. Даденото правило действа на всички нива на битието. И когато човекът се приближава към интелектуален гигант, става забележима неговата интелектуална слабост. А редом до гиганта на духа неговата нищожност още повече превъзхожда възможностите на неговото ограничено самосъзнание; тъй като колкото по-високо стои великанът върху скалата на еволюцията, толкова по-нисък изглежда в сравнение с него обикновеният човек. Всяка негова грешка, слабост и недостатък стават явни и човекът започва да изглежда като пигмей.

Тази закономерност нагледно се проявява в примера с учениците на Исус. Фигурата на Христос самотно изпъква на техния фон, извисявайки се над всички. Матей, Петър, Марко, Лука, Юда – колко малки са изглеждали те редом с Него, и колко бързопреходно се е оказало тяхното изпитание, с преминаването на което всяка тяхна следваща крачка ги е отдалечавала от външната сфера и ги е приближавала към вътрешното светилище, където единствено само на Йоан се е удало да се долепи до гърдите на Учителя и да извлече от това велико сърце семената на живота и любовта, предали оттогава своята живителна същност на много милиони хора.

КЪМ ХРАМОВИЦИТЕ

Еволюцията на човека създава ключова вибрационна нота за всеки и за всички нива на живота, съдбата на които е в ръцете на човечеството. Според това как човекът става все по-духовно същество и се издига по-нагоре, от ниво на ниво, той увелича след себе си нагоре всеки атом на материята, свързан с неговия собствен аурен център. А когато на новото ниво премине цялата раса, заедно с нея се извисява и цялата материя. По такъв начин всичко е в ръцете на човечеството и на същността, която управлява земята. Колкото по-високо е нивото на еволюцията на тази същност, толкова по-висока е ключовата тоналност на земята и толкова по-бързо се движи прогресът на човечеството. Съществува постоянно взаимодействие между управителя на земята и атомите, съставляващи неговото тяло – човечеството

– по аналогия с атомите, образуващи тялото на физическия човек. Както вече съм казвал, никой не може да извиси собствената индивидуалност или да я принизи, без да извиси при това всичко, което е свързано с нея или да го принизи. И това влияние се разпростира върху всичко, което влиза в аурната сфера на индивидуалността, включително до най-външната нейна периферия, обхващайки всички нива на проява – от физическото до нивото на душата. В определен смисъл всеки човек е част от управителя на земята по същия начин, както всеки атом на неговото тяло е част от него самия.

Помнете, че еволюцията няма край. Материята, субстанцията и силата постоянно еволюират. Всеки напълно развил се човек става напълно съзнателно същество, разбиращо своята връзка със земната същност. Но на съвършения човек не идва наум да се покланя на тази същност, която заема мястото по-скоро на старши брат, вървящ по същия този път.

За вас ще бъде полезно да помислите в свободното време над смисъла на този урок. Това ще ви избави от необходимостта да задавате ненужни въпроси. Освен това размишленията ще ви помогнат да развиете собствената интуиция. Аз никога не жала време да подчертавам важността на вашите самостоятелни размишления за тройствения ключ към всяка проява на живота и вие не трябва да забравяте за това.

ИЗПИТАНИЕ НА ВЯРАТА

Храмът се издига по вселенски проект и всяка ниша, всяко негово ъгълче, всяка педя пространство, където трябва да бъде положен съответния камък, съществуват във виртуален вид от самото начало на времето. Веднага щом човек достигне необходимото ниво на развитие, той заема нишата или мястото в каменния зид на храма, принадлежащо му по право именно защото той е еволюирал до съответстващата точка в структурата на вселената.

Ако човек няма сили да запази за себе си своето място или своята ниша, ако той губи сили и не може да избегне падането, винаги има някой друг, готов да заеме неговото място. Храмът няма да пострада от това; ще пострада самият паднал. Във всеки преломен момент от своя живот човек се среща лице в лице със стража на прага. Той не може, веднъж срещнал се със стража, да се справи с него един път и завинаги, тъй като това е неговата собствена низша същност. И ако човек встъпва в открито противопоставяне на тази низша същност, то е само защото неговата висша същност го призовава да извърши тази крачка, за да изпита силата и мъжеството на неговата душа преди някоя важна крачка, която му предстои.

Затова, когато настъпи часът за такъв род изпитание, висшата същност оставя човека, за да му се наложи сам да реши всички проблеми, опирайки се само на силите, които могат да бъдат достъпни на смъртния. Иначе казано, той е длъжен да използва своя интелект и всички ментални, физически и психични сили, които е развил в себе си. Ето защо изпитанията толкова често завършват с неуспех. Сам интелектът не може да замени силата, която придава на човека неговата духовна същност. Така че ако такива качества като вяра, доверие и послушание още не са дотолкова развити в него, че да му позволят да устои в пламъка на разпалената

пещ, когато от него ще изгарят шлаките на низшата природа, той неизбежно ще претърпи поражение и ще му се наложи да чака нов шанс.

В миналото у мнозина удивление е предизвиквал фактът, че всички окултни наставници придават огромно значение на принципа на вярата. Но без вяра човекът е безпомощен като кораб, останал в бурята без кормило. Исус от Назарет е срещал своя страж на прага и го е побеждавал всекидневно в продължение на три години от Своята външна дейност. Богатият юноша, обърнал се към Исус, също е срещнал своя страж, когато е чул от Учителя: „Продай всичко, което имаш и го раздай на бедните; и ела, и ме следвай“. Но Исус съвсем не е призовавал младия човек да се раздели с цялото свое лично имущество, както на него му е изглеждало.

Думата „продай“ в тази фраза би следвало да се замени с думата „замени“ тъй като Исус е съветвал младия човек да замени безполезната шлака на своята низша природа срещу висшите сили, за да сподели после тези висши сили с човечеството. И това може да се постигне само следвайки Исус, тоест продължавайки да върши това, което е вършел Исус. Този библейски епизод векове наред се е тълкувал превратно.

БЪРЗОТО ДВИЖЕНИЕ

Добре известно е, че продължителното въртене на тялото, практикувано по време на религиозните ритуали на представителите на сектата на така наречените „въртящи се дервиши“ предизвиква състояние на екзалтация, което може да премине в транс, тоест да предизвика временно отделяне на астралното тяло от физическото. Съвместното въртене при валс потапя разума и телата на танцьорите в замечтано, полулетаргично състояние. Движенията на другите танци също придават на танцьорите различна степен или на възбуденост, или на апатичност, в зависимост от бързината, нахъсаността или плавността на движението. Всички тези разнообразни видове движение се стремят да събудят в човешкия разум различни състояния на съзнанието и, въздействайки върху сетивните нервни центрове, по чувствителен начин да повишат нивото на вибрации на физическото тяло или, напротив, да го понижат.

Същите или аналогични движения във времето и пространството влияят на различните тела от планетарната система, при това примерно по същия този начин, както въртенето на тялото или танцовите движения влияят на човека. И когато тези влияния (или сили) се натрупват в аурните центрове на човека (благодарение действието на силите на привличане), но не се подлагат на преобразуващо въздействие от негова страна, те започват да ускоряват вибрациите на неговия низш разум и тяло или, напротив, да ги забавят, тоест по един или друг начин ги изменят, оказвайки с това определящо влияние върху целия негов живот и кариера, тъй като човекът в значителна степен е контролиран от своите усещания. Обаче не трябва да се твърди, че човекът е отдаден на милостта на тези влияния, доколкото той притежава воля и способност да изменя вибрационните импулси на своето тяло и, следователно, да преобразува тези влияния, които се стремят да поставят неговото тяло под свой контрол.

Човешката аура прилича на звезда, намираща се в процес на еволюционно придвижване от първичната фаза на статичен лайя-център, към стадия на активното

слънце. Към този първичен лайя-център от самото начало се е привличала съхранила се в пространството субстанция на отдавна изчезнали слънца и съзвездия, регентите на които вече са преминали в духовни състояния на битието, недостъпни за разбиране от физическия човек, но оставили отпечатък на своето влияние в субстанцията, някога съставлявала видимите носители на тяхното проявление и продължава да се привлича. Физическите съгъствания на гореспоменатата субстанция, както и преди остро усещащи влиянието на духовните импулси, придадени ѝ от заминалия си регент, са били привлечени към сферата на зараждащата се звезда, за да помогнат на нейните духовни монади (представени в първоначалните лайя-центрове във вид на единици сила) да изграждат своите физически тела. Фактически телата на човешкото и животинското царства се състоят от отхвърлените облека (субстанции) на днешните възвишени духовни същества; и тези тела, на свой ред, с течение на времето стават материал за изграждането на телата на още по-примитивните форми на живот.

Различието в нивата на движението и вибрирането определят изменението на формата и характера, а също и нивото на действие на цялата проявена субстанция.

ТЪРСЕТЕ ПРАВИЛНИЯ ПЪТ

За начинаещите психолози и неотдавна признатите храмовици е трудно да разберат причината за сложностите, възникващи при установяване на хармония между центровете на физическия и астралния мозък – такава хармония, която би могла да удовлетвори естествения стремеж на човека да съзерцава обитателите на астралното ниво и неговите обекти. За медиума често е достатъчно да се съсредоточи както следва, за да улови множество картини, отнасящи се към различни аспекти или нива на живота и да ги съотнесе към зрителните и слуховите центрове на физическия мозък; и в същото време колкото по-силно е желанието да се види един или друг човек, картина или обект, толкова по-голяма е вероятността всички тези усилия да се окажат напразно пропиленни.

Ние не знаем какви фундаментални принципи или сили действат на астралните нива, тъй като сме запознати само със съответстващите принципи и сили на физическото ниво и нямаме възможност да изучим механизма и начина на действие на техните астрални аналози. Ние знаем как може да се постигне изпълнение на желанията на физическо ниво; и затова на нас ни изглежда напълно естествено, че същите тези или аналогични желания могат да бъдат реализирани и на астрално ниво при условие, че изразител на тези желания бъде медиум, способен на дълбоко съсредоточаване. Обаче в действителност нищо подобно не се случва, напротив, най-често става точно обратното. И причината тук е в това, че на астрално ниво действа преимуществено негативният аспект на принципа на желанието, докато в същото време позитивният аспект на същия този принцип доминира и контролира цялата материя на физическо ниво.

За всяка душа астралното ниво е нивото за усвояване на реализираните в предишното въплъщение желания; и затова болшинството от възприеманите от медиума видения са всичко на всичко само отражения или образи на феномените,

вече случили се или ментално доработени и конкретизирани от подсъзнателния разум на самия медиум.

Символичните образи, които посветеният в бялата магия внушава с учебни цели на своите ученици, се формират на висше ниво на диференциация – на ниво, където принципите на желанието и волята се съединяват и негативните аспекти на тези два принципа са подчинени на индивидуалния контрол.

Ако съзнанието на ученика е способно да преминава през низшето астрално ниво на материята и да се издига още по-нависоко, значи ученикът може да встъпва в непосредствен контакт с посветените или с други активно действащи обитатели на това възвишено ниво. Но човешкото съзнание е способно да се възвиси до това ниво само в два случая: първо, след като душата се освободи от въздействието на низшето астрално ниво напълно (както например след смъртта на физическото тяло); и второ, при придобиване от ученика на способност да постига временно освобождение. Обаче тази способност се придобива само с цената на продължителни целенасочени усилия и безусловно следване на наставленията на посветения, и затова владеещите я ученици са наистина рядко явление. Затова не трябва твърде да се доверявате на заявленията на тези, които твърдят, че уж са встъпили в непосредствен контакт с постоянните обитатели на висшето астрално ниво, както не трябва да се вярва и на предаваните от тях послания, уж получени от тези обитатели. За да се достигне действително подобен резултат медиумът трябва, както беше казано по-горе, да встъпи в персонален контакт с посветен на *физическо* ниво, за да стане той негов посредник при общуването с другите Посветени, постоянно обитаващи висшите сфери или с развъплътените души, намиращи се в тези сфери в даденото време, и да премине под негово непосредствено покровителство.

Малко неща в живота могат да бъдат по-сложни от това да се убеди редовия човек, че психичното зрение - така прекрасно, така поучително (в персонален план), така реалистично (в нашето разбиране на жизнените реалии) и така точно (включително до дреболиите) – в действителност не е нищо друго, освен отражение на някои предшестваша сцени или отдавна удовлетворени желания и че в действителност астралните образи нямат никаква реална субстанция или предназначение освен тези, които им придава разумът на самия наблюдател. Ако изключителността на това зрение, загадъчния процес на неговото възникване и причините за психическото опиянение на наблюдателя изведнъж станеха прости и разбираеми или, което е още по-добре, контролируеми, хората биха придавали на астралните видения не по-голямо значение и биха проявявали към тях не по-голям интерес, отколкото към редуващите се пейзажи, прелитащи зад прозореца на автомобила.

Непрекъснатата неосъзната самоизмама на астралния медиум, имащ възможност от време на време да наблюдава видения, превъзхождащи многократно със своята очарователна красота и великолепия всичко, което може да се види на земното ниво и на вид неотстъпващи на земните картини по реалистичност, постепенно го заслепява. В резултат медиумът отказва да се вслушва в думите на истината, изказвани от тези, които сигурно знаят за какво говорят; и очарованията, забулващи неговия разум, не му позволяват да забележи каква невероятна вреда причинява на делото на окултизма.

Ако този медиум би пожелал да се учи, при това да се учи по единствено възможния способ, той би развил своето психично зрение дотолкова, че би могъл да погледне в още по-възвишени нива на живота и с очите си да се убеди, за свое удоволствие, в истинността на всичко гореказано. Но приземният стремеж към удовлетворяване на собствената чувственост почти винаги го лишава от способността за самоанализ. При това възторгът на тези негови последователи, които сами не могат да погледнат в низшето астрално ниво и тяхното преклонение изпълва медиума с дух на самонадеяност и егоистична гордост за своя уникален дар, което го лишава от всякакъв шанс да стане истински ученик на Бялата Ложа и накрая го превръща във физическа и умствена развалина. И му се налага да влачи това жалко съществуване дотогава, докато някаква огромна мъка или продължителни тежки страдания не му помогнат да преодолее собствената ограниченост и го върнат отново “при краката на Христос”, където той може, преизпълнил се с истинско смирение, да възобнови своето психично обучение, започвайки всичко от самото начало и старайки се този път да намери правилния път.

МАСЛИНЕНАТА КЛОНКА И МЕЧЪТ

Не се навеждай до земята и не полагай глава в праха, тъй като пълчищата на тъмнината буквално ще те стъпчат. Шествай напред с вяра и ще видиш как войнствата на Светлината в тесни редове ще се сплотят около теб; и заедно ще удържите победа в битката на вековете! Самият Христос ще ви поведе – Този, който държи при Себе Си човешките сърца и няма да им позволи да пропаднат.

НОВИЯТ ИМПУЛС

Когато през 1899 година аз изпратих група представители в град Бъфало (щата Ню Йорк) по покана на първия, проведен там по това време конгрес на прогресистите, аз предадох на събралите се на този конгрес делегати, че ако членовете на новообразуваната група желаят да получат необходимия за работата им импулс от великата Бяла Ложа, на тях им е абсолютно необходим съзнателен носител за предаване на постъпващите от страна на Учителите потоци от психична енергия.

Благодарение на този съвет такъв съзнателен носител действително беше създаден. Мъжете и жените, участвали в работата на конгреса и намиращи се във възприемчиво състояние действително получиха импулс, укрепил тяхната целеустременост и призвал ги към по-възвишен труд и ревностно служене на формулираните на конгреса цели. Този импулс поддържаше тези, които останаха верни на високите идеали в продължение на всички преминали от това време години, макар че само малцина знаеха на кого или на какво в действителност са задължени за тази подкрепа. В резултат някои от присъствалите на този конгрес, както и някои от тези, които изпитаха върху себе си влиянието на споменатия импулс по-късно, влязоха в числото на най-активните и изтъкнати дейци на най-прогресивните политически фракции, партии и течения на съвременността.

Вече не е далечен денят, когато предсказаната от нас в това време партия ще се появи на бял свят. Създаването на такъв род партии може в крайна сметка да приведе към един от двата възможни резултати. Тя или ще ожесточи противостоенето в обществото, което ще накара най-състоятелните хора на нашето време да крият своите капитали: вследствие на което ще се стигне до закриване на много индустриални центрове (заплаха, която и днес вече се усеща) и неизбежното задълбочаване на нуждата, и умножаване на човешките страдания; или пък, от друга страна, е възможно насилственото присвояване от правителството на средствата за производство и разпределяне като единствена алтернатива на краха на цялата държава.

Изкупуването на тези огромни индустриални центрове в днешно време е невъзможно. Страхът, егоистичните интереси и неправилните съждения неизбежно ще накарат собствениците да определят такива непосилни цени, че за никаква сделка не може да става и дума; а всеки мащабен опит да се получат предприятията по незаконен път ще предизвика дотолкова жестоко въоръжено противодействие от страна на правителството, че големите човешки загуби и разрушения със сигурност няма да могат да бъдат избегнати.

Образно казано, водите на великата река на живота твърде бързо прииждаха в течение на последните десет години; така че сега ни заплашва наводнение във всички сфери на живота. И само от мъдростта на някои обществени дейци зависи доколко това наводнение ще се окаже разрушително.

Която и от съществуващите традиционни партии да преуспее в издигането на своя кандидат на президентския пост, от това малко неща ще се изменят в плана на значителните и важни промени на политиката и в методите на водене на делата. Даже ако най-прогресивните елементи на всяка от тях съумеят да утвърдят свои кандидатури, едва ли би могло да се очакват незабавни благотворни резултати, доколкото силите, контролиращи индустрията и финансите, са достатъчно могъщи, за да заставят “да коленичат пред Ваала” привържениците на всеки, даже най-прогресивния президент.

В началото на новия цикъл като правило се появява някой героичен персонаж, преизпълнен с безкористния дух на Христос и с несъкруσιμο мъжество. Той се изправя над тълпата с нов боен вик на устата, с ново знаме и нов щит. И неговата целеустременост, саможертвеност и отричане на предишните връзки му дават сила да събуди спящото съзнание на народа и да привлече на своя страна множество хора в борбата за въплъщаване в живота на идеала, който движи самия него.

Обаче твърде често към такъв род лидер се присламчват хора от най-различен калибър, движени изключително от користолюбиви интереси: тези, които са готови на всичко заради високо положение и власт, колкото и отвратително да звучи това. При удачно стечение на обстоятелствата именно тази категория блюдолизци в крайна сметка застават на кормилото на държавната машина; и с тяхна помощ късопаметните, лениви или невежи маси постепенно се връщат в същата тази яма, от която вече почти са се измъкнали.

Нещо подобно се е случвало вече не един път и ще се повтори с голяма точност, освен ако духът на Христос не се утвърди в сърцата на хората достатъчно здраво, за да им помогне интуитивно да забележат надвисващата опасност и да

потърсят правилния и справедлив способ за нейното отстраняване. Именно тази описана от мен опасност или възможност, или вероятност (наречете я както искате) представлява най-сериозната заплаха за най-близкото бъдеще на вашата (и не само на вашата) нация.

Каквито и да са били последствията от престъпленията на предишните човешки раси срещу религиозния инстинкт, те са нищо в сравнение с ужасните наказания, поразяващи народа, унищожил този инстинкт и заменил го с една от формите на материализма, или безбожието, тъй като тази замяна пуска на свобода човешките страсти, разрушителни както за душата, така и за тялото.

Малката шепа хора, събрали се в хотелската стая в Бъфало, се превръщаше в някои моменти от гореспоменатия конгрес в канал за предаване и разпространяване на силови потоци, по-мощни от всички, които някога са били освобождавани на тази планета. И последствията от освобождаването на тези сили потичат сега като нажежена до бяло вулканична лава по цялата територия на тази страна.

Организация, аналогична на тази, която създаде канала за осъзнати предавания на тънките прояви в Бъфало, би могла да стане в днешно време средство за разпространяване на още по-мощни съзидателни сили ако се окажеше достатъчно вярна, уравновесена и хармонична, за да възприема силовите потоци, изхождащи от Регента на тази планета и от Учителите на великата Бяла Ложа и да ги предава нататък. И факта, че тяхното велико служене няма веднага да бъде оценено от света, не трябва да има никакво значение за събранието на истински безкористните души; за тях ще бъде достатъчно осъзнаването на това, че те са оказали неопенима помощ на човечеството в критичен период от световната история.

И ако всичко това е истина, кой от членовете на такъв род група, създадена заради велика духовна цел, като знае какви огромни възможности се откриват пред него за работа в състава на тази група и заради нея, ще продължи да губи своето време за дребни свади и решаване на егоистични проблеми? Кой от богатшите, трупаци пари към парите, вещи към вещите и земя към земите ще откаже помощ и необходимата подкрепа на великото дело? И кой от озлобените души, намиращи удовлетворение в ненавистта и отмъщението, ще се осмели да ухапе със своя отровен език сърцата на другарите си, стремящи се под ръководство отгоре да създадат център за благотворно влияние на цялото човечество?

Възможно ли е храмовиците, осъзнаващи каква безпримерна възможност им се предоставя, в същото време да не разбират какви ще бъдат неизбежните резултати от тяхната неспособност да се възползват от тази възможност? Всеки човек, приет в Братството на Храма, се сблъсква с най-сериозната криза, която някога е преживявал в своя живот. За него няма смисъл да крещи: “Измамник, изменник, крадец!” виждайки делата на своя съученик, за да оправдае с това своята собствена измяна; тъй като ще му се наложи да отговаря за отхвърлената и неизползвана възможност пред съда на Бялата Ложа, ако той така и не забележи и не разбере какъв шанс му е бил предоставен.

На храмовиците ще се наложи да отговарят за неуспехите при опита за създаване на Храмов Център, призван да служи като канал за предаване на енергията, от която зависи благосъстоянието на народа – индивидуално и

колективно; и затова те трябва да се отнасят към предоставената възможност като към свое свещено задължение, което те тържествено са се заклели да изпълнят.

От моя страна повече никакви увещавания няма да последват. Вие и така вече получихте най-ясно изложение на същността на работата, на нейните възможности и резултати. И времето, когато на всички и на всеки ще се наложи да взема решение вече е съвсем близко. Сроктът за избор стремително изтича. Ще успеете ли вие да запазите вярност един към друг и да докажете своята способност за съгласувани действия знаейки, че от това, може би, зависи духовното, морално и физическо възраждане на човечеството?

За предаването на гореспоменатата енергия е необходима не толкова масовост, колкото безкористна преданост, единство на действията и следване на наставленията. Единен идеал, единство на целта и непоколебима вярност на тази цел – ето това, от което са длъжни да се ръководят членовете на тази централна група, за която аз говоря. Ако нашият дом се раздели сам в себе си, едва ли ще ни се удаде да достигнем много. И думите “Който не е с мен, той е против мен” сякаш най-добре съответстват на преследваната от нас цел и на нашето време. Една нестройна нота по време на изпълнението на симфонията на божествения замисъл – и в световната аура нахлува вибрацията на дисхармонията. И ако тази нота прозвучи днес, тя ще бъде чута от всички чувствителни души, очакващи стройните и благозвучни акорди, за да се присъединят към симфонията на човешкия прогрес; и тези души разочаровано ще се отвърнат от нас.

ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ

Деца мои, бъдещите месеци и години ще донесат на всеки от вас немалко моменти, когато поради натиска на външните сили, които вие не успявате да усвоите, животът ще ви се струва почти непоносим. В такива моменти ще ви изглежда, че вие в буквален смисъл сте отрязани от мен. И затова, когато настъпи такъв момент, аз искам да препрочитате това писмо и да си спомните че всичко, което е написано в него, ви е обещано от мен за вечни времена.

*Аз никога няма да ви захвърля,
Аз никога няма да ви изоставя.*

Ако вие не усещате с цялата острота натиска, който оказват върху вас силите на еволюцията, освободени за да ви помогнат да постигнете съвършенство, това с цялата определеност означава, че независимо от тяхното съдействие вие напредвате далеч не толкова бързо, както бихте могли. Страданието е естествен спътник на растежа, било то растеж на тялото или на душата. Майката, принудена да стои настрана мълчаливо гледайки как причиняват болка на детето ѝ заради собственото му благо, в действителност страда много повече, отколкото нейното дете; но даже това обстоятелство не ѝ дава право да се намесва, за да облекчи неговите страдания.

Най-непоносимата болка, която е най-трудно от всичко да се понесе без стон, причиняват на човека менталните терзания на дългите уморителни часове на самота, неизбежно следващи миговете на просветление, посещаващи всеки

истински претендент. Забележимата в такива мигове духовна същност е сравнима с аромата на изискан плод, докато дългите периоди на самота са аналогични на процеса на усвояване на грубите, материални елементи на този плод – неговото преобразяване в кръвта и тъканите на физическото тяло.

Вие трябва също да се опитате да разберете следното: каквито и да са моите взаимоотношения с вас и вашите справедливи искания към мен, моите задължения изискват прилагането на значителни усилия и време също и в други направления на дейност; а индивидуалните желания и чувства са лоши съветници за тези, които трябва да изпълняват своя дълг.

Вие изпълнявате своите задължения пред Ложата, когато извършвате добри и безкористни постъпки независимо от това, към кого са насочени – към някой от събратята-храмовици или към един от членовете на вашето собствено семейство, нуждаещ се от помощ.

С нарастването на обемите на външна дейност започват да се изливат като практически безкраен поток изискванията за внимание и подкрепа от тези, които стоят начело на тази дейност. Но и у всекиго от вас, на свой ред, се появяват все по-големи възможности за самопожертване. Кармичният закон ви хвърля в самия център на сражението. И няма нужда да ви казвам, че не сте готови за работа или за жертви: вие трябва да станете готови за всичко, което ви дава възможност да проникнете в сърцето на хората и вещите. Вие трябва понякога „да се изкачвате на планината, за да се помолите“; но по-голямата част от своето време вие трябва, както и Учителите, да посвещавате на труд сред народните маси в равнината дотогава, докато тези маси не пожелаят да се изкачат заедно с нас на планината.

Духовността не е егоистичен аскетизъм, това е забравящо за себе си единство.

Всеки път, когато вие позволявате на разрушителя да ви убеди в това, че съм ви изоставил, вие хвърляте мрачна сянка върху моята честност и върху моята способност да изпълнявам дадените от мен обещания. Дотогава, докато вие не се научите да ми се доверявате не само при светлината на деня, но и в мрака на нощта, вашата вяра така и няма да успее да даде достатъчно топливо за великата машина на любовта, с която всички вие сте свързани; и в резултат на вас така и няма да ви се удаде да превърнете себе си в свършени оръдия за възприемане и по-нататъшно разпространение на влиянията на Ложата.

Когато вие страдате от ментално смилателно разстройство или от някакви други нежелани последствия от налягането на неусвоената енергия, направете нещо добро на някое човешко същество. Това ще помогне да изгоните старата спяща сила, ще неутрализира всички лоши следствия и ще освободи място за нова енергия, постоянно изискваща достъп и проявление.

Вие често недооценявате значимостта на вдъхновения стремеж и затова неговите последствия също толкова често се оказват обезкуражаващи за вас. В момент на екзалтация вие можете да обещаете да отдадете на Ложата, на Бога или на това най-висше, което сте в състояние да си представите, всичко, което го има у вас, всичко което вие сте и което се надявате да станете в бъдеще. Но вие не придавате необходимото значение на обстоятелството, че вашето обещание се приема и записва в Книгата на Живота и че веднага след това се назначават специални агенти, целта на които е да ви изпитат и проверят (при което няма нищо

невъзможно в това тези агенти да изберат за несъзнателен проводник на своята дейност вашия най-близък приятел). И когато резултатите на вашите мислени стремежи започват да се проявяват наяве, вие твърде често се затваряте в себе си, преизпълвайки се с мизантропски дух, защото по никакъв начин не можете да разберете причината за своите страдания.

Аз искам вие да се опитате да разберете и да оцените силата, която вие събуждате със своите високи стремежи и молитва; тъй като, събуждайки тази сила, вие не можете да контролирате нейното действие. Ето защо аз ви казвам: бъдете внимателни! Убедете се за начало в това, че вие действително искате да издържите проявите на всички възможни последствия на всеки изблик на собствените емоции и можете да направите това.

Ако знаехте, деца мои, колко много дълги седемгодишни цикли аз чаках дали няма да проблесне някъде поне един лъч на надежда и ободрение! Но надеждата толкова дълго ме лъжеше, че аз реших изобщо никога и нищо да не предполагам предварително.

АЛКОХОЛ И НАРКОТИЦИ

Преди да отговоря на този въпрос аз бих искал особено да заостря вашето внимание обстоятелството, че забраната за употреба на алкохол и наркотици, налагана от посветените на Бялата Ложа на своите ученици, е жизнено необходима. Но до днешно време на нито едно съобщество от ученици от низшите стъпала на Ложата не са били разкривани основните причини за тази забрана. И вината за това почти винаги е неправилното тълкуване на един признаван от нас факт, способен да повлияе по пагубен начин на умовете на тези, които във всички времена са се старали да заобиколят тази забрана и уви, твърде често са намирали такава възможност в езотерични учения с определено свойство.

Тези, на които е присъщ радикализъм, никога не са могли да разберат защо много талантиливи хора – мъже и жени – толкова често са прибегвали към алкохола и наркотиците, за да достигнат върховете на своята творческа дейност. На тези радикали по никакъв начин не им се е удавало да примирят добре известната забрана, предписана от посветените от Бялата Ложа, с отношението на много други религиозни, научни и етични учения по тази тема. Но когато аз ви казвам, че тези, които се увличат от наркотици и алкохол контактуват както с висшите, така и с низшите нива на живота и че много учения, свързани с религията и изкуството, и най-възвишените от всички, някога предадени на света, са били възприети именно благодарение състоянието на опиянение, за вас е по-добре да не бързате да отхвърляте моите думи или да ги подлагате на необмислена критика.

Признат факт е, че шишарковидната жлеза и хипофизата служат като носители за предаване на висшите духовни сили. И ускоряването на темповете на вибрации на молекулите на тези носители позволява на човешките чувства да възприемат по-високо ниво, от каквото и да е предизвикано това ускорение – от възвишени духовни стремежи на любов към цялото човечество или пък от мощен импулс, насочен към преодоляване на материалните ограничения и освобождаване от непреодолими страдания и мъчения на тялото и ума, преследващи човешката раса (към което упорито и настойчиво се стреми всеки нормален човек). Ако

отговорът на молитвите, усилията и свещенодействията идва не толкова бързо, както вероятно ни се иска, чувствителната по природа и допълнително приведена в напрегнато състояние на очакване нервна система на високоразвития човек много често започва да търси други способи за достигане на желаното. В други случаи обкръжението, запознанствата и други аналогични причини подбуждат човека да отстъпва пред своите слабости, което за съжаление може временно да приотвори за него вратата, водеща към някое вътрешно ниво или, с други думи, да активизира вибрацията на шишарковидната жлеза. И това активизиране на свой ред произвежда определени изменения в органите на чувствата, водещи в крайна сметка към задебеляване на формите на възприятие.

Трябва да се помни, че всички описани случаи имат една и съща фундаментална причина – повишаване на нивото (участяване) на вибрациите на молекулите на шишарковидната жлеза и на хипофизата. Обаче окончателните резултати може да се окажат диаметрално противоположни. В първия случай молитвата, свещенодействието и добрите дела способстват за нормалното развитие на гореспоменатата жлеза и на хипофизата, така че достиганото ускорение на техните вибрации вече не се губи, а се съхранява и постепенно се натрупва, позволявайки на човека да контактува с все по-високи нива на дейност, докато не достигне накрая единение между разума и духа.

Но в последните описани случаи споменатите органи се оказват недостатъчно развити (във физическия план), за да издържат напрежението на ускорените вибрации поне за кратко време и затова постепенно се разрушават, запазвайки възможността за контакт само с най-ниските нива на битието. И така продължава дотогава, докато смъртта не прекрати тяхната борба на физическо ниво. Именно това състояние е преди всичко отговорно за възникването на блънуване, доколкото с разрушаването на физическите обвивки на шишарковидната жлеза и хипофизата недоизученият нервен организъм на цялото тяло се влошава и в края на краищата изважда от строя цялата органична структура.

Ако фактът, че наркотиците и спиртните напитки действително отварят за жадуващата душа достъп до висшестоящите царства на мъдростта и знанията би получил повсеместна известност и признание, то даже мисълта за кратковременния характер на тази придобивка и за неизбежно следващите я израждания едва ли би могла да отклони неразумните или порочни мъже и жени от това пагубно пристрастие. Ето защо даденият факт се е пазел в дълбока тайна като един от секретите на окултизма.

Вие безусловно сте чували или чели, че в хода на така наречените „свещени“ мистерии на отминалите епохи и даже в наше време използването на силно действащи наркотици и стимуланти е било и си остава достатъчно разпространена практика. Черните магове от миналото са знаели какви ще бъдат крайните последствия за техните нещастни жертви от тяхната собствена алчност и коварство и това е добре известно на техните съвременни последователи. Обаче тяхната цел е било разрушаването на висшите човешки качества и умножаване броя на похотливите разпътници; и затова те са криели своето знание от собствените последователи, подстрекавайки ги към всевъзможни прояви на греховна чувственост, за да може в крайна сметка на Бялото Братство да не му остане нищо

друго, освен да унищожи всичко живо на планетата, с изключение на не многобройните семена, от които впоследствие трябвало да израсте новата раса.

Като знаете всичко това, вие без труд ще разберете колко високо и свещено призвание за човека е противодействието на замислите на черното братство посредством излекуване на предизвиканите от тях болести, с цел недопускане на окончателното разрушаване на най-важните предаващи носители на човешкото тяло (шишарковидната жлеза и хипофизата) и като следствие безвъзвратната загуба на душата.

Впрочем, разпространеното в наше време движение за въвеждане на сух закон е способно само временно да смекчи проявите на последствията от тези причини, които са били посети в телата и душите на хората, които ние възнамеряваме да спасим. А в много случаи поддръжниците на тези мерки само още повече задълбочават опасността, тъй като събуждат в човека естествения дух на противодействие на натрапваната чужда воля. Човешката воля, стремяща се към освобождение от материалното робство, въстава против всичко, което ѝ налага каквито и да било допълнителни окови, все едно дали са добри или зли. И затова натрапената опека подтиква жертвата към още по-голяма греховност просто за да докаже своята способност да противостои на оказвания натиск. Така че самото това движение не прониква дори и поне малко дълбоко, действайки само на повърхността; докато болестта, която то възнамерява да победи, се крие в такива дълбини, до които то не може по никакъв начин да достигне изключвайки случаите, когато в човека успеят да се събудят високи пориви, до известна степен прекратяващи вибрационната активност.

В последния случай човешката воля се подчинява на божествената воля. Обаче за истинските причини за постиганите благотворни резултати болшинството от тези, които се трудят в тази сфера, не знае и даже не подозира. Те не осъзнават, че точката на разпад на молекулите на физическите форми на шишарковидната жлеза и на хипофизата трябва да бъде достигната и благополучно преодоляна благодарение на изпепеляващото въздействие на свещените огньове. Това може да се направи с помощта на огнените елементи, съдържащи се в някой медицински препарат или пък на елементи от по-висш порядък, изпълняващи повелите изключително на божествената воля както в случаите, когато излекуването (изпепеляването) се осъществява от огньовете на високите помисли, молитви и волеви усилия. Опазваната тайна, недостигът на разбиране и на правилни учения, а също и неспособността на широките маси да съвместят физическите аспекти и форми на живот с астралните и духовните в значителна степен са отговорни за неспособността на човека да изследва тази много важна страна на проблемът, стоящ сега пред цялото човечество.

Дори ако движението за въвеждане на сух закон се окаже достатъчно масово, за да реализира своите принципи опирайки се на собствената сила или на държавния контрол, след това неизбежно ще последва такава реакция, че всички постигнати резултати ще бъдат пометени и ситуацията ще се окаже още по-лоша, отколкото е сега. На слабата, нещастна, страстна и неспокойна човешка природа предстои да измине дълъг и уморителен път преди да постигне дълбоката истина, гласяща, че „истинският растеж е бавният растеж“. Пъпката може да се разтвори за една нощ; но на растението са нужни немалко дни и нощи, за да достигне тази

точка, когато за него ще се появи възможност да създаде тази пъпка; и даже след това пъпката може да бъде смачкана от някоя външна сила. Но когато тя се разтваря по естествен път, това се случва благодарение на желанието, вътрешно присъщо на всяко растение, да улови плодотворната светлина на слънцето, за да създаде с нейна помощ свой собствен плод.

Друг аспект на същия този проблем в значителна степен е виновен за това, че всеки радикал предлага в качеството на единственото правилно му решаване своя частен, индивидуален опит, посрещайки на нож всички останали мнения. За нещастие на нас ще ни се наложи в значителна степен да заобиколим този аспект със своето внимание по същата причина, поради която изглежда неблагоприятно разглеждането на някой въпроси на сексуалния живот, а именно заради тяхното неадекватно възприемане от много от хората.

Факторът време, телесните слабости, генеалогичните кармични следствия, расовите тенденции – всичко това трябва да бъде взето предвид, доколкото всички тези фактори оказват влияние на поведението на човека, създавайки вибрации, способни да изменят следствията, без по никакъв начин да променят причините.

До същите тези резултати, до които води прекомерната стимулация (а именно молекулярен разпад и в крайна сметка смърт на тялото), може да доведе и недостигът на стимулиране – в тези случаи, при които се проявяват генеалогичните и кармични следствия, и където имат място расовите и семейните тенденции, които трябва да се изживеят преди душата да успее да се освободи от породилите ги първопричини. На вас вероятно ви се е случвало да виждате примери, когато с алкохолика изведнъж са се случвали положителни промени, които нито той самият, нито обкръжаващите не са могли да обяснят с нищо. Подобен ефект, като правило, дава пълното погасяване на кармичния дълг; и паралелно с това изплащане на дълга протича гореспоменатият процес на „изпепеляване“ като резултат от въздействието на висша същност. Но ако при това задължават човека да променя своите привички, той все едно пак ще се върне към предишния начин на живот веднага щом временните ограничения бъдат отстранени. Това е един от примерите, когато времевият фактор играе важна роля.

В други случаи, когато малка доза химичен стимулант се употребява за поддържане на естественото ниво на активност на органите на тялото, тези органи привикват към определено ниво на стимулиране и ако дозата остава постоянна не се наблюдава никакъв стремеж към нейното увеличаване. В тези случаи в молекулярната структура на шишарковидната жлеза и хипофизата не протичат никакви вибрационни изменения; и ако човекът, приемащ тези стимуланти, не умре от някои други причини преди изтичане на определения цикличен период на своя живот, в него все пак ще се случи промяна, която ще направи по-нататъшния прием на стимуланти ненужен.

Възможни са и други варианти. Аз говоря за тези, чиито споменати мозъчни центрове, играещи ролята на свързващи канали, са вече достатъчно развити, за да не се нуждаят от изкуствено стимулиране или за да не се поддават на неговите вредни въздействия. Такива хора по свое усмотрение могат да употребяват спиртни напитки или да се откажат от тях. И в повечето случаи те предпочитат да се откажат от спирта заради другите.

Ако за вас е разбираема същината на въпросите, които аз разгледах тук в най-общи черти, ще ви се удаде по-бързо да си съставите непредвзето мнение за целия проблем със стимулантите като цяло. Това е старият като света проблем за крайностите; и към който и от полюсите да клонят тези крайности, те все едно довеждат до разрушение и смърт.

ПОЧИТАЙ СВОЯ БАЩА И СВОЯТА МАЙКА

Темата на моето днешно послание към вас е с побелели коси през вековете; и свързаните с нея принципи вече са получили толкова широко (ако не повсеместно) признание, че завръщането към нея вероятно ще изглежда излишно за много от учениците на окултизма. И все пак, за свое съжаление, аз се чувствам задължен да ви напомня за нея още веднъж, за да не повторите грешките, извършвани от мнозина и да не ви се наложи после, подобно на тези мнозина, да изплащате тежките кармични дългове, придобити всъщност в резултат на неподчинението на вселенския закон.

“Почитай своя Баща и своята Майка, за да се продължат твоите дни на земята, която Господ, твоят Бог, ти дава”. В тази фраза или в някоя друга формулировка на същата тази заповед, влизаща във всеки кодекс от закони, предадени на расата на човешките същества от великата групова душа на същата тази раса, се съдържа, както виждаме, не само заповед, но и обосноваване необходимостта от нейното изпълнение – “за да се продължат твоите дни на земята, която Господ, твоят Бог, ти дава”.

Не само дълголетието, но и запазването след себе си на земята, отредена за живеене на човешката раса, зависят в крайна сметка от почитта и уважението, проявявани по отношение на хората на преклонна възраст от младото поколение на тази раса; и същото това правило се запазва в по-малък мащаб в пределите на всяка семейна група. По такъв начин децата са длъжни да проявяват почит и уважение по отношение не само на своите родители, но и към всички представители на по-старото поколение. Загубата на собствената страна, лишаването от голямо имение или даже от малка къщичка напълно могат да станат кармично следствие от неподчинението на дадения закон. Но трябва да се счита за далеч по-прискърбен резултат загубата на възможност за приобщаване към мъдростта и знанията, които постепенно са се натрупвали чрез болка и страдание в продължение на целия живот на всеки от нашите предшественици. Тази загуба е резултат от презрението към начина на живот на предшествениците и към разработените от тях методи за постигане на успех в материалната сфера.

Всеки ден става свидетел на неизброимо множество трагедии, случващи се на тази печална тъмна звезда, трагедии, влечащи след себе си смърт, разрушение, плач и стенание. Обаче по-голямата част от тези трагедии са недълговечни: и най-лошите техни последствия се разсейват за една нощ, така че утринното слънце осветява само едва забележимите следи на нощните страдания. Но има една трагедия, която преживява всеки човек (мъж или жена), преминал вододела по средата на собствения живот – трагедия, последствията на която не се изглаждат

напълно дотогава, докато ангелът на смъртта не отслужи за индивидуалната душа своята скръбна служба.

Безмълвната трагедия, оставаща незабелязана за обкръжаващите хора, се случва тогава, когато ледената душа на страха стиска човешкото сърце с осъзнаването на това, че отсега за душата започва ерата на разпятието, от което ще я освободи само смъртта. За душата в нейното развитие не съществува осъзнаване на фактора време. Ако тялото губи с времето съпротивляемостта, силата и активността, то душата продължава да следва предишния еволюционен курс, тъй като в нормалните случаи душите на хората от днешната епоха вече са достигнали своето развитие до това ниво, на което само действително струващите си неща имат за тях реална привлекателност. Тялото се отзовава вече не така послушно на призивите на душата, както това му се е удавало преди и с всеки ден и година изисква все повече грижа, която все по-често проявяват за него другите хора, като правило, машинално и непринудено, но понякога и по силата на чувството за дълг или от жалост.

Но когато човекът се сблъсква с пренебрежението и равнодушието на обкръжаващите, на него твърде често му се налага да се убеждава в това, че това нещастие е пряко следствие от неговото собствено жестокосърдечие и невнимание по отношение на възрастните хора от предишното поколение. Неговите деца и подопечни са ставали свидетели на тези прояви на неуважение; и гъвкавият детски разум незабавно е попилвал в себе си впечатленията от видяното, за да ги пренесе после в своя по-нататъшен живот. Невнимателната забележа по повод недостатъците или слабостите на по-старите, нескритата демонстрация на скука по време на поредното изслушване на отдавна и добре известните старчески спомени, удовлетворението, изказано по повод на смъртта на някой от престарелите родственици, неспособен да преживява без чужда помощ – всичко това подготвя разума на детето за аналогични действия в следващите години.

Младите поколения с надежда гледат напред в очакване на духовно обновения свят – свят, в който ограниченията на днешната ера ще престанат да съществуват. И само от представителите на средното и по-старото поколение, живеещи сега на земята, изцяло и напълно зависи в каква степен ще се сбъднат тези очаквания; тъй като, ако по-младите поколения не събират плодовете на опита, натрупан от техните предшественици, те ще се окажат притиснати в същото това менгеме на невежеството и неопитността, което е сковавало филантропичната инициатива в миналото.

Всяко знание, придобито от собствения опит на една човешка душа, може да стане отворена врата към щастието или безопасността за друга душа, ако на последната ѝ стига търпението, за да намери ключа, отварящ тази врата. И ако вие не изисквате с цялата настойчивост от по-старото поколение то да сподели своето знание за фундаменталните закони за развитие с вашите деца, кармичното въздаване за това пренебрежение или безразличие като тежък товар ще легне върху вашите плещи в бъдещите години.

Вие насочвате своите погледи към мен с надежда за просветление, необходимо за постигане на най-дълбоките или окултни тайни, които, както вие се надявате, ще ви помогнат да достигнете до един или друг желан връх; и се чувствате разочаровани, когато аз ви предлагам в отговор кратко изложение на

древното като света учение, отнасящо се до някой фундаментален закон. Въпреки това именно от вашето знание и практическо следване на принципите, лежащи в основата на тези закони, зависи ще могат ли следващите поколения, а и вие самите също да извлекат за себе си полза от окултните учения, тъй като привързаността към принципите ще помогне на вас и на вашите потомци да ускорите вибрациите на своите мозъчни центрове до нивото, позволяващо не само да се усвояват, но и да се прилагат на практика получените окултни знания. Отсъствието на желания прогрес в придобиване на способността да се управляват тънките сили на природата и неизбежно следващото след него разочарование в действителност произтичат от вашето пренебрегване на гореспоменатите правила в предишните години. Например самата дума “покорност” предизвиква протест в умовете на тези, които са изпълнени с духа на бунтарството и развенчаването на всички авторитети, вълнуващ сега целия свят. И дотогава, докато в живота на окултния ученик този дух не бъде докрай изтрит от въздействието на крайните следствия на неговото собствено непослушание, той за нищо на света няма да бъде убеден да се подчинява на законите, от които пряко зависи развитието на споменатите от мен центрове на мозъка.

Аз не мога да ви кажа за последствията от непочтителността към по-старите повече, отколкото вече казах. И в недалечното бъдеще вие ще имате повод да си спомните моите думи. Изпращам ви най-сърдечни поздрави, като Баща на своите деца.

ГРУПОВИТЕ ДУШИ

Частиците на молекулярната субстанция, на които предстои, съединявайки се, да сформират клетките на физическото тяло, се привличат към зародиша на сърдечния център на това, което става в началото вътреутробен плод, след това напълно развил се младенец, а после – възрастен човек. По същия начин се държат и душите, служещи като частици, от които се формира в процеса на многовековната еволюция носител за Бога, тоест Слънцето. Тези души (или частици) се привличат към сърдечния център на великата Душа (това може да бъде например планетен регент – велика групова Душа), постепенно създавайки това, което може да бъде наречено носител на проявлението, или на духовното тяло, възприемано от човешките чувства във вид на звезда или слънце.

Законите за привличане и сцепление, отговорни за концентрацията и съединяването на цялата материя в различни форми, разпространяват своето действие и върху душите, подбуждайки ги да се привличат една към друга. Техните желания, мисли и действия се проявяват, като правило, на едно и също ниво. Именно неразбирането от преобладаващото болшинство от човечеството на този единен универсален закон за привличането и сцеплението е породило появата на модната теория за душите-близнаци. Независимо дали това е група от мъже или жени, или лица от двата пола, или даже просто един мъж, или отделно взета жена – всички те се явяват субекти на действието на вселенския закон за привличането, събиращи около себе си с определена цел частиците на великата групова душа. Разбира се, има такива случаи, когато мъжът или жената, явяващи се частици на единната групова душа и вече нееднократно въплъщаващи се в нейния състав,

усещат действието на гореуказания закон; и в резултат полуосъзнатите спомени за събития от предишни животи способстват за укрепването на връзката между тях. Обаче фактът, че те се явяват частици от единна група в никаква степен не ги задължава да се вплъщават близо един до друг. Те даже могат да се появят на бял свят на различни планети и, ако трябва да сме точни, това се случва даже по-често, отколкото обратното.

Необходимо е да се има предвид, че гореописаната връзка не се разпространява на нивото на емоциите. Между членовете на единната груповата душа могат да съществуват даже сериозни противоречия, разбира се, само на физическото ниво на проявление. Що се касае до взаимното признаване на тези души една друга на физическо ниво, то такова практически е невъзможно, доколкото на хората се налага да разчитат в такива случаи на чувствата на своите физически тела, а за възприемане на вътрешните реалии физическите чувства са безполезни.

Негативният или низшият аспект на закона за привличането, наричан обикновено сексуално влечение, е сила, привличаща един към друг представителите на противоположните полове. И фактът, че контактите между половите, даже скрепени с връзките на брака, в неизброимо множество от случаите се оказват непродължителни доказва, че тези контакти се установяват не на нивото на душата, но съвсем очевидно на нивото на тялото, на което е присъщ инстинктът за чифтосване с цел възпроизводство на себеподобни по същия начин, както и на всички по-низшестоящи форми на животинския и растителен живот.

Ако мъжете и жените можеха да признаят това инстинктивно привличане и да отхвърлят лъжливите идеали за душите-близнаци, тогава за тях все още би имало някаква надежда да достигнат до истината. Но докато те считат сексуалните инстинкти за срамни и издигат лъжливия идеал за душите-близнаци до нивото на духовността, те никога няма да признаят истината, колкото и ясно да им я излагат.

Сред многото хиляди хора едва ли ще се намери поне един, който изобщо би признал, че има душа или по-точно, че той се явява душа. Тогава може ли да се очаква от човека признаването на душата в своя ближен и установяване на физически контакти с тази душа?

Болшинството хора знаят за индивидуалните души само това, което някога са чули от другите или някъде са чели: че човекът има душа, която му предстои или да спаси, или да загуби, и нищо повече.

За да се осъзнае напълно фактът на съществуването на индивидуална душа, вплъщаващото се Его трябва да развие в себе си разум от по-висок порядък от този, който притежава преобладаващото болшинство от хората в наше време и да свърже този разум с носителя на душата или формата, в която му предстои да действа.

Човекът може да види своето лице и форма в огледалото и да осъзнае, че това е самият той. По същия начин низшата човешка същност може да разгледа собствената душа и да осъзнае, че това е нейната душа ако изследва с помощта на медитация лабиринтите на своята вътрешна природа и намери там отговори на своите въпроси. Тези отговори изобщо не приличат на тези, с които е привикнал да задоволява своето любопитство низшият разум, намиращ се под властта на

страстите, сексуалното привличане и другите качества, така или иначе свързани с чувствата.

И РЕЧЕ БОГ

И рече Бог! Но това не бяха думите, в които смъртният човек обикновено облича своите мисли.

През целия небосвод, проявено във вид на жива, горяща, трептяща Светлина, сияеща с белота, невидана по-рано от очите на смъртния, - така идва Божието слово.

Човешките очи ще се превърнат в почернели въглени ако видят пред себе си тази Светлина – тази неповторима сила, която е способна да освети със своите струящи вълни бездната на мрака - инертен, лишен от живот и животворна енергия.

“Да бъде светлина!” Така е звучала мисълта на Бога; и с оглушителен шум, приличащ на звук на огромна тръба, са се събудили от своя вековен сън всички земи и морета, и небеса; и тъмнината се разделила, като от пламването на мълния. А после са дошли, събудили се, еоните на миналото – ангелите на Пламъка, за да изпълнят Неговата воля.

Този, който е способен изправено и неподвижно да стои в кръга на тази велика светлина, облича своята душа във вечен живот.

И всемогъщият Бог, знаейки какво трябва да се случи по-нататък, вдъхнал диханието на чувствения живот във всяка от огромното множество човешки души, родени от великата Светлина и възнесени към самия престол на несъкрушимата сила. Но възгордели се от своето високо положение, душите, стоейки пред Божието лице, решили, че техният Създател никога повече няма да отнеме от тях този веднъж даден живот. И те казали: “Ние сме като Теб, сътворени от твоята субстанция; и ние съвсем не сме по-малки от Теб; и твоят собствен престол е нашата цел и пределът на нашите желания”.

Тогава техният Бог казал на всеки от тях: “В своята гордост и дързост ти – даже ти, най-малката от сестрите – дръзваш да застанеш пред моето лице. И аз ти казвам: Ти – даже и ти ще изпълниш моята дума. Ти ще се скиташ по всички слънца и звезди, които ще създадеш от моите одежди, от които самата ти си излязла, и ще бъдеш по-самотна от всички останали твари. И ти ще бъдеш захвърлена в морето на живота, и ще се потопиш във форма дотогава, докато всяка душа от цялото огромно множество не достигне висотата на моето битие чрез самоунижаване. И ти никога повече няма да видиш моето лице отново, докато не се завърнеш унижена жестоко от плодовете на собствените деяния и не паднеш в моите крака”.

Както се разгръща свитък, така са се разгърнали вълните на мрака между морето на душите и Божия лик; и в редките проблясъци на светлината от махането на ангелските крила душите дълго мислиха над думите на Бога.

Тогава мъдростта се доближи до душата и каза: “Пусни ме в сърцето си и аз ще те отведа обратно, до самите врати на дома на твоя Отец. Но ти – и само ти сама ще трябва да бутнеш с рамо вътрешната врата, иначе никога няма да достигнеш целта си”.

Тогава завесата на неведението между безсмъртния разум и неговия отразен образ падна; и човекът – странник – се впусна по дългия път.

ХРОНИКА НА ЖИВОТА

Дните отминават ден след ден, сливайки се в години; и всяка година внася свое допълнение във вечната хроника на всички съзнателни животи, неизгладимо фиксирана към постоянно растящото пано на бъдещността. За цялото човечество като цяло това съвсем не е дреболия; и още по-важно е за вас, на които е дадено повече и от които съответно законът за равновесието ще иска много повече в замяна.

Даже ако за целия отминаващ сега годишен цикъл вие сте могли да запазите спомена само за една от множеството извършени от вас през това време постъпки – да нарисувате и да окачите в своята картинна галерия само една единствена картина; даже ако само едно събитие се откроява върху общия фон на вашето съзнание, това събитие може и трябва да ви предостави ключа към загадката на вашия собствен живот, да даде отговор на въпросите, които аз ви моля да си зададете открито и честно пред лицето на собствените висши същности.

Удало ли ви се е да достигнете през изтеклата година някакъв забележим прогрес по отношение изграждането на собствения характер? Изкачили ли сте се вие поне малко нагоре или пък сте се спуснали надолу по склона на пика на еволюцията, който вие сте започнали да щурмувате в момента, в който бяхте признати за ученици на посветените на великата Бяла Ложа?

Ето въпросите, на които вие сте длъжни да дадете отговор – загадката, която вие трябва да разгадате с помощта на получения от мен ключ. Желанието, решимостта и движещите мотиви за действието, създадо споменатата по-горе картина, способите и средствата за нейното възплъщаване и това как вие сте използвали или използвате вече готовата работа – ето съставляващите главоблъсканици, които вие трябва да наредите заедно, ако искате да отговорите на моите въпроси правилно. И помнете, че тези въпроси са крайно важни за всеки от вас – за тези, които са тръгнали да търсят Светия Граал или освобождението на собствените души от материалната зависимост.

Хрониката на всички ваши действия в тяхната свършена последователност е съставена акуратно от повелителите на кармата, призвани да следят паметта да фиксира върху екрана на вашето съзнание крайния резултат от най-важното произшествие на всеки цикъл във вид на ярък образ, който е невъзможно нито да се забрави, нито да остане незабелязан. По такъв начин повелителите на кармата фиксират най-значимото и съдбоносно произшествие на отминаващата година заедно с тези негови последствия, които вече са успели да наложат неизгладим отпечатък върху вашия разум.

Крайното изпълнение на желанието, стоящо зад постъпката или пък напротив, неспособността да се постигне желаното, средствата и методите за достигане на целта – всичко това са факторите, определящи степента на развитие на всеки от седемте фундаментални принципи на живота в структурата на вашата индивидуална аура (тези принципи, от които зависи формирането на човешкия

характер) или обратно, степента на вашата неспособност да развиете в себе си всички тези принципи или пък само някои от тях. Следователно тези фактори определят мащаба на растежа или на деградацията на всеки ученик през изтеклия годишен цикъл, доколкото гореспоменатото ключово събитие в никаква степен не може да бъде изолирано. Напротив, индивидуалната аура може да се разглежда като квинтесенция на всички човешки постъпки, извършени в продължение на многото предишни животи на индивидуалното Его.

Ние, вашите Учители и наставници, в последните години се стараехме колкото можехме и с думи, и с дела да ви внушим правилните представи за важността на сегашната епоха и сегашната човешка раса, както и за вашето собствено място и отговорност пред тях. И ако вие сте позволили на ненавистта, завистта, равнодушието, леността или на още някои от същото това люпило демони да ви заслепят, вие няма да можете да видите своето истинско положение на линията на собствения живот – статус, определян от съдбоносните събития, за които аз ви говоря. И разбира се, вие няма да видите тези върхове, които можехте да достигнете и които е покорил вместо вас и без вие да забележите някой друг.

Низшата същност е разработила свой собствен метод за самохипноза, благодарение на който тя може да достигне феноменална степен на самоизмама. Прекомерно завишената самооценка буквално изгаря всички елементи на композицията, в състава на който влиза тази същност, оставяйки само тези от тях, които приемат нейното тщеславие и светски интереси. И в резултат тя лишава себе си от помощта, която би могла да я изведе до висоти, многократно превъзхождащи нейното сегашно въображение.

Аз вече ви казвах и сега ви повтарям отново. Казано условно, важно е не това, което вие сте били или което сте правили преди да принесете първия тържествен обет към своята висша същност и стражите на пътя; но архиважно за вас е това, което вие сте направили след това и което вършите днес, или може би ще извършите в бъдещата година; тъй като вашето собствено желание ви е отредило място в бастиона, издигнат между осъзнатото зло на физическия свят и източника на духовното благо – **Светлината на Света, намираща се сега по пътя към нас**. И ако материалите, от които е построен бастионът са нездрави и нетрайни, то още първият неприятелски натиск ще пробие в нея огромни пролуки.

Нека над това да се замислят тези храмовици, които са хладни, равнодушни, ненадеждни и лениви. И нека целеустремените, настойчиви, предани и трудолюбиви храмовици, здраво стискащи в едната ръка запаления факел и оръдието на своето служене – в другата, да се замислят също над това. Тъй като моите думи имат неоценима важност за двете горепосочени категории.

СЪЩЕСТВУВАЩИТЕ УСЛОВИЯ

В понятието “съществуващи условия”, често споменавано и тълкувано обикновено като съвкупност от обстоятелства, които се формират сами по себе си и ни оказват определено влияние, трябва да се включва също и съответстващото състояние на съзнанието, играещо забележима роля в настоящия момент, както и всеки път, когато то възниква или се предизвиква.

Самият произход на тези думи дава ключа към съдържашото се и вложено в тях значение, важност и сила. Те подразбират действието, диктувано от това, което е и споменавано заедно със своята причина. Действието, импулсът или мотивът могат да бъдат или поначало се явяват или добри, или зли. И по такъв начин става дума за одушевеното, въплътено качество (или качества) произтичащо от това, което съществува и е неразривно свързано със своята причина, което му дава силна власт (или влияние) над физико-менталните нива на съзнанието, установили се (или кристализирали) в природата.

Първият закон на окултизма или ученичеството е законът за гъвкавостта, послушанието на висшия дух, за да се изпълни волята на Всевишния. Но за всеки, на когото са известни поне азове на духовните реалности, представлява аксиома това, че при съществуващите условия, тоест при наличието на привичка, привързаност, съсредоточеност върху установилите се нива на личностна активност, изпълнението на дадения закон е невъзможно. Духът – най-висшият универсален принцип на живота – намира за себе си носител, или изразение, във вечно променящите се, вечно еволюиращи, преобразяващи се, разширяващи се и растящи сили на природата и съзнанието.

“Тъй като където са двама или трима събрани в мое Име (в Името на Вечната Младост), там съм Аз сред тях” (Матей 18:20). Днешният цикъл е преди всичко цикъл на интензивен духовен растеж, преобразяване, изменение. Светлината (или огънят) на Христос, индивидуална и вселенска, осветява релефно съществуващите условия: индивидуални, национални, обществени, расови и така нататък, на фона на своя собствен всеобхващащ, всепроникващ, приспособен към всичко и вездесъщ живот и неговите субстанции – любовта и истината, с цел да подобри тези условия, да ги приспособи към по-високо и съвършено ниво на живота и съзнанието. Ние ви говорихме отново и отново, така че сега вече изглежда безсмислено и престъпно да се повтаря това още един път, че никой и нищо не може да противостои на тази сила, ако тя се опита да застане на пътя, с никакъв способ и дори и в най-малка степен.

И тази сила пребивава ежедневно и ежечасно, със скорост и в мащаби практически невъобразими за човечеството, изключвайки тези негови представители, рядко срещащи се ту тук, ту там, които са се посветили на служене на нея, подчинявайки се на нейното влияние и сливайки се в едно с нея, благодарение на отричането от съществуващите условия, тоест на отказа от установените, привични личностни идеи и представи, съществуващи в тях самите. Само такива хора ще могат да устоят – в най-пряк и буквален смисъл, когато Синът дойде на земята в цялата си слава, в самия разгар на деня, зората на който вече е настъпила. Тогава ще настъпи времето за сключване на великия брак между духа, материята и съзнанието – брак, който ще съедини всички тези, които се осмелят да се доближат до лъчите на божествената слава.

И тогава ще настъпи времето на великия разрыв, тъй като всички ще се отделят един от друг: родител от семейство, дете от родители, съсед от съседа, душата от тялото и разумът от душата, тъй като всеки от тях ще придобие различно ниво на съпротивляемост и ще го придобие още днес, в сега съществуващите условия, непризнаващи законността и препятстващи сключването на споменатия брак както във вселенски, така и в индивидуален мащаб, и дори в дреболиите.

Всички тези, които се стремят да настроят своята материална, личностна природа на вълната на Светлината на духовната воля, могат да намерят за себе си най-надеждна защита, назидание и утеха в авторитетната, осветена от многовековната древност молитва, насочена към “Отец, който е на тайно и който възнаграждава “явно” – към седмия принцип, пребиваващ в скритата стая на цялото битие, в несвършваща, обединяваща молитва, ни най-малко не изгубила своята значимост в наши дни: “Прости ни нашите грехове, както и ние прощаваме на тези, които грешат против нас”. Прощаването е направляващо и възвеличаващо качество на Бога, тъй като заедно с него идва Христос, за да помогне на човека да се издигне, да се възвиси чрез прощаването на своя брат – човека.

Човекът трябва с вяра и искреност да се вгледа в чистите и неподвижни води на езерото на духа, свършено и идеално симетрично в своята обкръжена с цветя красота, за да види как от този извор изтичат душата и разумът, приемайки формата на двойно огледало – осморгата, символизираща одушевления интелект. Невъзможно е да се опишат с думи спокойствието и безметежността на езерната гладкост на духа, осеян по бреговете с цветя, преминаващи в елисейските поля. Но също такава спокойно трябва да бъде роденото от водата на езерото двойно огледало, за да отразява истинските вътрешни образи, без да ги изкривява. Осморгата (двойното огледало) не е отделена от езерото, но представлява самостоятелно уравнение – пропорционално отражение на всички части на цялото, излъчено от дълбините на природата.

От сияещото огледало на душата изплува лебедът на живота. Той грациозно се плъзга по чистите води и през тесния пролив в средата на осморгата прониква в тъмните, но също така чисти зелени води на огледалото на разума. После, преплувайки през същия този пролив, към първия лебед се присъединява втори, малко по-голям. Те двата потапят глави във водата, плуват и се гмуркат, наслаждавайки се на къпането; и всеки път, когато те се скриват под повърхността, водите на огледалото вълна след вълна се преоцветяват от зелен в син цвят, дълбочината и оттенъка на който зависят от дълбочината на потапяне на лебеда. Малко по малко се появяват и други птици с различен размер, докато не се събере цяло ято. Всички те плуват и пляскат, постепенно смесвайки сините води със зелените, така че в края на краищата става невъзможно те да се отелят една от друга, макар и да запазват своята обособеност в общата смес, придобиваща опалов цвят.

Човекът трябва да се учи от птиците на живота. Той също трябва да се премести от водите на езерото на собствената душа в менталните води на своята индивидуалност и да се потопи дълбоко под повърхността, набраздена от вълните на интелекта, за да преобрази зелената вода на низшата личност в сините води на самоотвержената безкористност, да издигне нагоре от дълбините съкровището на истинския опит, да разпространи вълните с необходимата дължина върху обкръжаващите (за да могат те също да намерят своите съкровища) и да сподели намереното с всички, които доплуват до него съобразно нуждите на всеки. Само така могат да се смесят водите на огледалото и да се направят опалови.

Така могат да се преодолеят съществуващите условия, да се преобразят те и да им се придаде подобие на Христос, превръщайки ги във води на живота, в които

всеки може да се измие, в реката, вечно носеща своите води от божия престол и заедно с тях помощ, изцеление, полза, красота и хармония.

БОЯЗЛИВИТЕ И МАЛОВЕРНИТЕ

Великият замисъл на Ложата, насочен към развитието на човешката раса, е дотолкова трансцендентален и съвършен в цялата си пълнота (както и в най-дребните детайли), че е безполезно даже да се опитвате да обяснявате неговата същност на широките маси на човечеството от днешния век. Той е подобен на полаганата върху пода прекрасна мозайка, която майсторът-строител събира камъче по камъче. Всяко камъче е специално обработено и предназначено да заеме в тази мозайка свое, индивидуално положение; само че то се полага въпреки правилата не отгоре, а отдолу нагоре. Само адептът и майсторът-строител знаят как ще изглежда бъдещата картина; тъй като на никой друг не е по силите поне приблизително да си представи тази неопишуема слава, която ще се отрази в готовата картина, когато я озари светлината на Духовното Слънце.

ИСТИНСКИТЕ ОКУЛТНИ ПОТРЕБНОСТИ

Прилаганото по-долу писмо беше предадено на Храма от Учителя Иларион на 29 януари 1899 година. И днес то е също така актуално, както и в момента на получаването; и доколкото настъпи време да се даде гласност на това писмо, за да може то да донесе полза на най-голям брой хора, на нас ни беше дадено разрешение да го публикуваме върху страниците на „Занаятчия“. Ето това, което този велик посветен каза по повод даденото писмо и на тези стари ученици (засега не присъединили се към Храма), които изкарва от равновесие сегашното положение на нещата (видимо намиращи се в съвършен безпорядък) и в помощ на които това писмо, всъщност и беше написано: „Ние се надяваме, че ще ни се удаде поне в някои случаи да събудим в тях чувството на отговорност пред самите себе си и пред цялото човечество като цяло; тъй като никой не може да падне или да се възвиси сам по себе си: всеки атом, принадлежащ на неговата собствена аура, както и на аурите на всички тези, които се оказват свързани с него кармично, усеща върху себе си или възвисяващо, или принизяващо влияние“. А ето и самото писмо.

„Деца мои! На много от вас не толкова отдавна им се струваше, че общият ход на събитията, теософски и политически, има тенденция към намаляване значимостта на някои от тези истини, които ние ви предадохме. При това вие се чудехте защо на предаваните наставления не се придава по-конкретна форма, макар че аз постоянно ви казвах, че в своите поучения ние не можем да отидем по-далеч от определена точка, установявана от закона за индивидуалната отговорност и развитие. „Само глупците се хвърлят там, където не се решават да стъпят даже ангелите“. Обаче ние можем да кажем, че даже след дълги години на учение и непосредствена подкрепа, насочена към това да ви помогнем да усвоите плодовете на получените знания, мнозина от вас се отнасят пренебрежително и без старание към практическото приложение на усвоените по такъв начин уроци при решаването на проблемите, с които вие се сблъсквате сега на външното ниво на проявление.

Постарайте се да разберете, че на посветения е забранено да излиза извън рамките на намеците за желателност на определени действия и на това, че невниманието или пренебрежението към тези препоръки много често лишава ученика от възможността да постигне изпълнение на най-заветните свои желания. Съществуващото положение в различните разклонения на дейността на Теософското Общество, а също в делата на избрани ученици, които ние с такъв огромен труд подготвихме за храмовото движение, се явява резултат от небрежността на тези, които претърпяха неуспех на това поприще или от техния страх. Действащата сега вътре и над повърхността на земята разрушителна кармична сила предоставя на Ложата възможност да разформира линеещата организация и да премести нейните подготвени членове на това стъпало на храмовата стълба, което съответства на нивото на тяхната еволюция и на прилаганите от тях усилия. Обаче поради безгрижието, небрежността, невежеството и страха на тези, които преди всичко би трябвало да оглавят новото движение и, възползвайки се от високата вода на прилива, да привлекат към работа всички, които биха се оказали под тяхно влияние, реализацията на тази възможност трябваше да се отложи.

Искрените и честни търсачи на истината, които ние, както можехме, наставлявахме и пазахме, се оказаха въввлечени в потока от лъжливи съждения само защото не им достигаше само една напътствена дума, която би им помогнала благополучно да се изкачат на брега. Ние можехме да създадем сплотено съобщество на труженици, намиращи се под нашето непосредствено покровителство, но вместо това виждаме как се раздробяват някога стройните редици и всеки отряд се сражава поединично, ръководейки се от собствените представи за това, което би трябвало да предприеме Ложата в една или друга ситуация. И никой от тях изглежда не помни, че без наблюдението на Ложата над тяхната космическа еволюция, както и над личностното им самоусъвършенстване, те могат да имат само най-ограничени представи за своите реални достижения на това поприще и за своите истински окултни **потребности**.

Каква полза да се казва: „Аз не мога да знам всичко и не бях уверен, че постъпвайки така и така, това би било правилно“! Фактът си остава факт: те би **следвало** да знаят това. Защото тях ги подготвяха за това; и ако те помнеха думите на своите предишни ръководители и гледаха на случващите се в света събития с безкористни очи, то **биха знаели**, че е дошло времето, и биха чули гласа на истината в предаваните им наставления. Няма смисъл да се опитват да свалят от себе си отговорността, или да отхвърлят получените наставления, или да разчитат на това, че действията на един човек не могат да повлияят по сериозен начин на ситуацията, тъй като това не е така. Тези, които са изучавали действието на силите знаят, че ако само двама души можеха да спасят града Содом, то десетките подготвени ученици са още по-способни да създадат всички условия, необходими за дългоочакваното проявление, и само заради тяхното вероломство това не се случва, тъй като те привеждат в действие великата сила на неустойчивостта и заедно с нея множество други враждебни сили, с които на нас сега ни се налага да се борим. Повярвайте, аз казвам всичко това не за да предизвикам раздразнение, а само за да предизвикам чувството за отговорност в учениците, свързани с Ложата

чрез обета на служенето, във всеки случай в тези от тях, които обвинението във вероломство е способно сериозно да опечали.

Единствената голяма потребност на днешното време се явява събуждането на духа на интуицията и разбирането. Ако човекът цени истината над всички неща (в това число над собствените предвзети представи за дълга на Ложата пред човечеството) и ако той е готов непредубедено и безкористно да изследва всеки феномен на природата и човека, с когото му се налага да се среща, той непременно ще усети движение в собствената душа; и в един прекрасен ден ще се окаже лице в лице с истината и ще се убеди в това, че осъзнатото съприкосновение с нея дарява на човека любов, покой и мъдрост“.

СИНОВЕ НА СВЕТЛИНАТА

„Вие можете да станете синове на Светлината“. Тези казани от Исус думи имат огромна важност, тъй като съдържат в себе си обещание за безграничните възможности на човешкото същество.

Тайната на Светлината и тайната на Живота са едно и също нещо. Съвременната наука признава вълновата теория за светлината, опираща се на признаване съществуването на ефира – хипотетична неосезаема материя, безпредельно еластична и разреждана дотолкова, че не само изпълва пространството между небесните и други тела, но и прониква в тези тела, продължавайки своето вълновото движение както между съставляващите ги частици, така и вътре в тях.

Луминесценцията на телата се приписва на бързото вибрационно движение на молекулите именно на този космически, или светлоносен ефир, разпространяващ около себе си вълни.

Светлината на Централното Слънце, преминавайки през великата призма на битието, се разпада на неизброимо множество лъчи.

Изхождащата от единния космически живот, спускайки се надолу по стълбата на седемте свята, се разпада на неизброимо множество животи, изглеждащи обособени един от друг.

Определят живота като съвкупност от феномени, последователно протичащи в организираното тяло в течение на ограничен период от време.

Впрочем, това определение е приложимо и към измененията, продължаващи след смъртта.

Науката анализира, изучава строежа и препарира, но все пак не може по никакъв начин да разбере какво е това животът. Ако жизнената сила е действително сила, то тя благополучно се изплъзва както от ретортите, така и изпод скалпела и от всички останали хитроумни приспособления, изобретени, за да изтръгнат от природата нейната велика тайна.

Този секрет е бил добре известен на алхимиците от миналото. Проблемът се състои в това да се създаде частица протоплазма, снабдена с живот и някаква собствена воля, както и със способност за самовъзпроизводство.

Яйчният белтък е практически чиста протоплазма. В химически план той се състои от кислород, водород, азот и въглерод, взети в определена пропорция. Изкуствена протоплазма беше получена от белтъчни субстанции и масла, и този продукт действително притежаваше собствено движение, напомнящо живот. Обаче

това движение имаше химически причини. Нещо повече, изследването с помощта на микроскоп установи, че полученото вещество има същата структура, както и протоплазмата, но все пак е лишено от собствен живот и репродуктивен принцип.

Една от най-простите известни форми на живот, която може да се намери във всяка локва със застояла вода, представлява амебата – микроскопично същество, състоящо се от една-единствена клетка, в средата на желеподобното съдържимо на която плува микроскопично ядро, считащо се за вместилище на елементите на възпроизводство и наследственост на целия организъм. На тази единствена клетка се удава да изпълнява всички тези функции, за които на по-сложните организми е необходимо съгласуваното действие на много специализирани клетки. Амебата обгръща от всички страни частичката храна, а после смила и усвоява това, което може, изхвърляйки остатъка от своята маса: цялата клетка се превръща в храносмилателен тракт. Амебата е възприемчива и към различни дразнители, което означава, че същата тази клетка изпълнява функциите на нервна система и в действителност цялата се явява такава. И накрая, амeбата възпроизвежда себеподобни, тоест може да се превръща в размножителен център.

В по-висшестоящите по-сложни форми на живот клетките се специализират по отделни функции и затова губят много способности, присъщи на едноклетъчните организми като амeбата. За многоклетъчното същество ние можем да кажем, че неговите клетки се отказват от своята синтетична функция в полза на тясната функционална специализация, за да изпълняват своето тясноспециализирано предназначение по-качествено и с по-голяма ефективност, както това се и изисква за висшите форми на живот. Затова в сложните форми на живот ние виждаме клетки от различни типове: нервни, мускулни, костни и т. н.; и всяка от тези групи изпълнява само част от работата, необходима за целия организъм, за разлика от едноклетъчните организми, при които една клетка трябва да може да върши всичко. Понякога в тези групи специализирани клетки на нашите тела възникват сериозни болести поради това, че някои клетки изведнъж започват да изпълняват функции, несвойствени за групата, към която те принадлежат. И това очевидно се случва защото в споменатите клетки поради някаква причина се активизират атавистични тенденции или някакви много древни, досега скрити спомени.

Растението е способно да усвоява въглероден двуокис, вода и соли на азота и да ги превръща в протоплазма. Човекът няма такава способност; но затова пък той може да изяде растението и да преобразува неговата протоплазма в животинска протоплазма. И когато след известно време човекът (или животното) умира, неговото тяло се разпада на въглероден двуокис, вода и соли на азота, които отново се усвояват от растенията и се превръщат в свежа протоплазма. Така се поддържа съществуването на органичния свят.

В един прекрасен ден физическата наука може да създаде в своите лаборатории химически чиста протоплазма, но тя никога няма да може да конструира жива клетка, ако не вземе предвид съзидателните сили на природата и техните съответствия в природата на човека и не придобие волята и знанията, необходими за осмисленото управление на елементалните животи, които именно и **се явяват** самите тези сили. Само в този случай ученият ще може да вдъхне в

своята лабораторна протоплазма искрата на своя собствен живот и воля. Когато химията се научи да имитира законите на естествения растеж и превръщане на елементите, непрестанно протичащо във всички органични тела и се заеме с душата или вътрешните сили на материята, тя ще се превърне в алхимия – същата тази наука, която отдавна е доказала, че всички сили на природата, реално или потенциално, са представени в човека.

Има само една универсална субстанция, която, бидейки раздробена от различните нива на предаваната ѝ вибрация на неизброимо множество нива и състояния, създава цялото многообразие на известните ни проявени елементи. Тази единна субстанция бива съотнасяна понякога към водите на великата бездна, над които се е носил (тоест придавал им е вибрация) Бог, духът на живота. В резултат на това повишаване нивото на вибрациите отделните части на единния са се диференцирали от общата маса и потенциалното е станало реално.

Въртящите се маси вода, които могат да се наблюдават във вира или в бързея, също се отделят от общата водна маса благодарение на предадената им енергия. Водовъртежът притежава собствена форма на движение и се явява в определен смисъл обособена същност. Макар по своята същност той да се състои от същата тази вода, в същото време той е обособен от обкръжаващата го водна маса, в която той съществува. Въртящата се във водовъртежа вода може да се счита за състояща се от еднородна материя клетка, одушевявана от енергията, която я е извикала за живот и я е диференцирала от същата еднородна маса като тази, която я обгръща. За обитателите на обкръжаващото водно пространство тази въртяща се маса трябва да изглежда като феноменално явление, като нещо имащо свои особени свойства и съдържание. А ако ние още повече интензифицираме първоначално предаденото движение, довеждайки го до много високо ниво, обитателите на водната среда много скоро ще стигнат до убеждението, че водовъртежът е напълно различен по своята природа от останалата известна и привычна им материя. Като пример за това може да служи човекът, възприемащ по същия начин облаците, дърветата, камъните и останалите обекти.

От гореказаното по естествен начин произтича следното умозаклучение: всичко съществуващо както в органичната, така и в неорганичната природа – съзвездията, слънчевите системи, слънцата, планетите, човекът, животното, амебата или молекулата не са нищо друго, освен най-разнообразни водовъртежи, възникващи в еднородната субстанция на океана на живота, която е Светлината, или „резервоарът на всяка субстанция и на цялата материя, намираща се в състояние на атомно разделение. **Звукът** се явява енергията или свързващата сила, която удържа фрагментите на тази субстанция в техните проявени индивидуализирани форми в продължение на ограничени периоди от време, имащи най-различна продължителност“. Във феноменалния свят тези форми притежават различни свойства, но по своята истинска, вътрешна природа те са единни.

В това единство на природата е секретът на единния образ, характер или светлина на цялата вселена. **И тази светлина е Христос – причината на всяка светлина: умствена, физическа и духовна. Ние можем да я видим и разберем само преставайки да отъждествяваме нашето съзнание с нашите външни качества и с въздействието на външните обекти. Така ние ще се научим да**

виждаме своя живот (братство) абсолютно във всичко и ще станем истински синове на Светлината.

„Който казва, че е в светлината, а ненавижда своя брат, той е още в тъмнината“ (Йоан 2:9).

ТЕТРАЕДЪР

Въпрос. Бихте ли обяснили символичното значение на тетраедъра.

Отговор. Тетраедърът е първото от петте съществуващи правилни геометрични тела (или от шестте, ако към тях се включи също и сферата). Това е геометрично правилна пирамида с четири върха, четири стени, имащи вид на равностранни триъгълници, и шест ребра. Ако се изработят шест еднакви пръчици с няколко дюйма дължина, няма да бъде сложно да бъдат съединени помежду си така, че да се получи пирамида. Този нагледен способ е най-удобен за изучаване природата на тетраедъра.

Тетраедърът е древен окултен символ, почитан във всички времена, особено в херметичните и питагорейските традиции като най-съвършено изображение на числото четири, или на „трите в едно“ – съвършеният квадрат.

В определен смисъл четири е съвършено число, съдържащо в себе си декадата (или десетката), тъй като сумата от четирите числа 1, 2, 3 и 4 е равна на 10. Това алгебрично равенство стои в основата на тайните астрономични цикли. Следващият по-долу стих на Питагор забележително илюстрира значението на тетраедъра:

*Монадата е свещеният източник на числото:
То произхожда от нея, съхранявайки качествата,
Които изгарят в **тетраедъра** –
вселенската Майка,
Съзидаваща всички неща и криеща
в своята гръд
Безсмъртната **декада**, почитана навсякъде.*

Символичното значение на числото четири е толкова широка тема, че за нейното изложение ще е необходимо много повече място, отколкото сме в състояние да предоставим сега. Достатъчно ще бъде да кажем, че кръстът, квадратът и тетраедърът като форми за изобразяване на числото четири са тясно свързани един с друг. Погледнете съставения от шест пръчици тетраедър от определена точка, и шестте негови линии ще застанат пред вас във вид на квадрат с два диагонала (тоест с кръст). Центърът на тетраедъра (или петата точка) ще символизира в дадения случай петия елемент – квинтесенцията, управляваща четирите по-ниско стоящи елемента: Огъня, Въздуха, Водата и Земята.

Четирите годишни времена; четирите възрасти; четирите седмици в реалния месец; четирите посоки на света: север, юг, изток и запад; четирите части на денонощието: утро, пладне, вечер и полунощ – и така нататък – всичко това са пространствено-временни съответствия на четирите върха на тетраедъра или на плоскостта, на четирите върха на квадрата или кръста.

Полярната природа на тези върхове най-красноречиво от всичко се изразява с четирите думи: баща, майка, сестра, брат.

Свещеният характер на тетраедъра е отразен в думите на клетвата, която е трябвало да дават учениците на Питагор. Тя е звучала така:

*Кълна се в името на Този,
който е запечатал в нашите сърца
Свещения тетраедър –
великият и чист символ,
Източник на природата и прообраз на боговете.*

ПОЩЕНСКА КУТИЯ

Въпрос. Вярно ли е, че Христос е божествената съставна част на човека?

Отговор. Наистина, “Христос е Божествената част на човека”. Аتما, Будхи и Манас се наричат “Божествена Триада”. Аتما – синтезът на всичко, съдържащ в себе си всичко, което трябва да се прояви, преминава в проявено състояние чрез Майката (Принципът Будхи) и става Манас (Син). Терминът “Будхи” изразява принципа на проникателността. Манас е мислителят, класифициращ и подреждащ принцип. Мислителят е способен да гледа от две страни: на нивото на душата, където той събира, класифицира и подрежда истината; и на нивото на сенките, или на проекциите, представляващи отражение на нивото на душата, където той също е снабден със способността да подрежда и класифицира.

Това, което наричат естествена наука, се занимава с царството на отраженията, в мъглата на които сега блуждае почти безнадеждно изгубилото пътя човечество. Подобно на платоновите “пещерняци”, хората виждат около себе си само играта на сенките върху стените на материалността, погрешно приемайки я за реалност, макар че реалността е хармония и в никакъв случай не дисонанс.

Раждането на физическо ниво е единствено само символ. Човекът не може да се роди докато Христос не се прояви в него осъзнато като Син Божи, неотделим от всички прояви на единния живот. Макар че на човека му изглежда, че той представлява нещо обособено от своите събратя и от целия живот, в действителност той все още се намира в състоянието на вътреутробно развитие и до този момент все още не е роден в плана на съзнанието и индивидуализираното безсмъртие. Чрез принципа Будхи (или на различаването) Манас се завръща към Аتما, осъзнато съединявайки се с нея.

Въпрос. Когато електрическият ток се движи по проводника по повърхността ли преминава или пък прониква вътре в последния?

Отговор. Според твърдението на съвременната наука постоянният електрически ток изпълва целия проводник, обаче променливият ток образува само на повърхността на проводника нещо подобно на обвивка. И тази обвивка е толкова по-тънка, колкото по-висока е честотата на променливия ток. На същия този проблем може да се погледне и от друга страна. Ако електричеството само по себе си е бързо движение на ефирните атоми, точно както физическата субстанция се състои от постоянно вибриращи (но в по-ниско темпо) молекули, то това

движение не може да не възбужда синхронни вибрации както в случая с постоянния, така и със слабо променливия ток. Тази синхронност се проявява във вид на топлина, която впрочем постепенно отслабва със зачестяването на вибрациите.

Въпрос. Как действат обезболяващите препарати?

Отговор. Има много различни способи за обезболяване. Някои обезболяващи средства имат формата на разтвори, действащи с различна сила; те се прилагат непосредствено към тъканите на тялото, когато е необходимо да се създаде ефект на локална анестезия. За тази цел широко се използват разтворите на кокаина и други подобни; те произвеждат желанния резултат, временно парализирайки чувствителните нервни влакна на определен участък на тялото или на тъканите. Сензорните импулси, насочвани към вътрешния сензориум на мозъка и, следователно, към стъпалата на астралната същност, се оказват по такъв начин временно потиснати, и обработеният участък на тялото губи способността да доставя болезнени усещания. Състоянието на обща наркоза малко се отличава от местната. За нейното създаване се използва, като правило, етер и хлороформ. Човекът вдишва изпаренията на тези вещества, вследствие на което те попадат в белите дробове, където навлизат в кръвта и се разнасят от кръвоносния поток по цялото тяло, встъпвайки в контакт с всички нервни центрове на целия организъм. Хлороформ се получава чрез въздействието на хлор върху спирт; етер – чрез въздействието върху спирта със сярна киселина. На езика на химичните термини етерът е хидроокис на етила, а етилът е основният химически радикал на спирта. Този радикал играе важна роля в структурата на вселената, тъй като се явява съхраняваща таттва, или принцип на природата; и без него нито едно органично или неорганично тяло не би могло да запази своята форма за малко по-продължително време. Това е също седмото (или най-висшето) подразделение на материята, непосредствено доближаващо се отдолу до астралната субстанция. Може също да се каже, че това е вратата, съединяваща физическото ниво с астралното.

Когато излишъкът на тази сила се влива в тялото с помощта на етера или хлороформа, тялото за известно време се **астрализира**, ако може да се каже така. Тоест, съзнанието на тялото се пренася на астрално ниво и се задържа там, при което астралното тяло временно губи контакт с физическите центрове и, следователно, не може да усеща вибрациите на физическото тяло. Съзнанието на пияницата, обсебен от делириум тременс, се пренася на астралното ниво по същия начин под въздействието на алкохола; но то контактува, като правило, с тези низши астрални поднива, в които са съсредоточени уродливите и застрашителни форми на живот. А в някои случаи алкохоликът вижда **символично** отражение на упадъка и израждането, царящи в неговото собствено аурно тяло.

Астралното тяло е дете на физическото и затова е съединено с последното чрез определена разновидност на субстанцията, представляваща точен аналог на пъпната връв, съединяваща майката и детето: тоест, чрез тази субстанция се предава жизнената сила, хранеща тялото. Следователно астралното тяло, бидейки носител на жизнената сила, не може да се отдалечава много от физическото. То може да “излезе” от физическото тяло на неголямо разстояние или, по-точно,

физическото тяло може за известно време да се измъкне от **него**. Същото може да се каже и за камарупа. Последното се явява “тяло на желанията” и представлява конкретна същност, развиваща се, подобно на всички други същности, в посока на по-възвишени състояния на съществуване. В известен смисъл тялото на желанието също се явява майка на физическото. Астралното тяло и тялото камарупа са тясно свързани едно с друго и нито едно от тях не може да се отдалечи много от физическото чак до смъртта на последното. По такъв начин смъртта е всъщност отделяне на астралното и камарупното тела от физическото.

ГОСТИ НА БОГА

„Ние сме гости на Бога в Храма на Безкрайността“.

Хората са братя, а не диви зверове, ни внушават Учителите. И дори при отсъствието на никакви други причини би била достатъчна обичайната вежливост по отношение на Стопанина, поканил ни на най-големия от пирове на съзнателния живот, където вкусват Неговата собствена плът (субстанция) и пият Неговия живот, за да ни направят по-добри, по-търпими и по-дружелюбни.

Молекулите, хората и ангелите – всички те имат своите съответни ограничения от гледна точка на външните прояви. Но в своя вътрешен живот, или същност, те притежават безпределни потенциални възможности и по същество са **единни** с безкрайността. Смътното осъзнаване на тази истина пропива в низшия разум на болшинството от хората и се идентифицира с него. Именно това осъзнаване толкова често кара разума на физическия мозък да се опитва да постигне безкрайността, което не е му по силите. В други случаи, когато разумът е недостатъчно подвижен и гъвкав, то става причина за егоизъм, безпощадно критиканстване и убеденост в това, че истината може да се разглежда само от една гледна точка и от никоя друга, тъй като всеки друг възглед е по подразбиране лъжлив. В такива случаи съзнанието на личността се оказва погълнато от някакъв един ментален цвят и започва да свети с преувеличена значимост, макар че в действителност го пронизват всичко на всичко само няколко разпокъсани лъча от безграничното космическо съзнание. В тези условия разумът идентифицира себе си само с един цвят на дъгата, само с един от аспектите на всяка истина и ожесточено се бори с идеята за съществуване на каквито и да било други цветове. Фанатизмът, нетърпимостта и нехуманността са резултат от тази умствена неспособност да се живее в повече от един от жизнените лъчи.

„Със завършването на текущия цикъл и началото на новия много Учители, трудещи се с всички сили и при пълната подкрепа на Ложата в името на завръщане на света към отдавна забравените и отхвърлени истини, засягащи човека, неговата поява и предназначение – истини, които могат да бъдат благополучно предадени на човечеството само в последната четвърт на всяко столетие, ще се върнат в своите надеждно скрити убежища. В първата четвърт на сегашното столетие тези истини ще станат активни движещи сили в живота на човека и на цели страни; и това ще бъде поредната крачка в подготовката на човечеството за пришествието на новия аватар“.

За последната четвърт на столетието на физическото ниво бяха излети повече истини и сили, отколкото човечеството може да усвои в течение на

следващата четвърт. Учителите от висшите степени се прибират в по-вътрешните сфери на своите нива за седемдесет и пет години, след изтичането на които те ще се появят отново, за да излеят своята духовна сила и любов в аурата или атмосферата на земята, ускорявайки по този начин нейните вибрации.

Впрочем, някои Учители имат особени задължения, заради които им се налага да остават в света, за да не оставят незавършена работата, предписана от кармичния и еволюционен закон. Те си **отиват**, като вземат със себе си тези, които им принадлежат – тези, които се явяват част от тяхната жизнена същност. Когато за Учителите настъпва време за работа с външните царства на материята, за тях това е равносилно на настъпването на **нощта**.

В началото на новия цикъл Великата същност, или форма на еволюционната енергия, последователно работеща с всяка планетна система, е достигнала до орбитата на земята. Тази форма принадлежи към Зеления Лъч и тя идва с цел да предаде на низшия манас, или на разума на човечеството по-високо вибрационно равнище, за да може този разум да приеме и да постигне окултните истини, толкова щедро изливани на земята през цялото последно столетие. Казват, че „великите индивидуализирани сили на миналото столетие в съчетание със силите на века, който е започнал току-що, вече са направили за възвисяването на всички видове материя повече, отколкото е било възможно) да направят през последните 500 000 години и са произвели и още ще произведат повече расови изменения в процеса на човешката еволюция, отколкото са били произведени през цялото това време благодарение учестяването на вибрациите, и ще направят още немалко“.

Нито едно от откритията на деветнадесети век не е способствало в такава степен за хармонизирането на научните и религиозните представи за земното творение, както откриването на живия кристал от фон Шрон. Този знаменит немски учен е намерил свързващото звено между животинското и растително царства и с цялата яснота и пределна убедителност е доказал, че силата, направляваща процеса на кристализацията, участва в еднаква степен и в процеса на формиране на птичите пера, и в растежа на цветята, тъй като това е силата на живота. Живите кристали се формират изцяло от бацили, макар и невиджани по-рано; в процеса на тяхното изучаване се е удало да се установи, че това са живи двойни пирамиди, бацили на азиатската холера.

През микроскопа всичко случващо се изглежда по следния начин: отначало ние виждаме само чиста течност. После се появява мъгливо, постепенно уплътняващо се образувание, наподобяващо листчета на цвят; ние го наричаме „ледени цветчета“. После възниква прав ъгъл, към който скоро се присъединява друг, диагонално противоположен. Към него се добавят други ъгли; и ето че като с вълшебство пред нашите очи възниква куб. Този куб се състои от жива белтъчна материя, безцветна, безструктурна и напълно еднородна. От момента на своето раждане той започва сам по себе си да се превръща в минерален кристал, при това с много голяма скорост; и в хода на това превръщане неговият субстанциален, молекулярен и атомен състав претърпява изменение. Възникват два вида вълново движение: едното – надлъжно, другото – спирално. Изглежда, че надлъжните вълни специално обхващат материя от един определен вид и я изнасят от кристала, оставяйки в него само субстанцията, която ние наричаме „минерална“, както и че двата типа движение формират кристала. Важността на всички тези процеси става

очевидна ако си спомним, че земята заедно с всички свои планини, скали и т.н. практически изцяло е съставена от кристали.

Бацилите, зародишите и микробите са всичко на всичко само диференцирани форми на астралната материя, заредена с прана, или живот. На доктор фон Шрон се приписва следния цитат: „Моите изследвания на образуването на кристалите, на тяхното живо и последващо минерално състояние ме убедиха в това, че съществува само една сила, въздействаща на материята във всички нейни аспекти: това е силата, която ние наричаме живот. Наблюдавайки как жизнената сила формира кристал и всички съпътстващи този процес феномени, аз бях принуден да призная, че всички останали сили: топлина, светлина, електричество, сцепление са всичко на всичко само различни проявления на жизнената сила“.

Това е една от фундаменталните истини на окултната философия, позната на учениците-окултисти от миналите векове. Съвременната наука потвърждава също и много други окултни истини.

ПОЩЕНСКА КУТИЯ

Въпрос. Може ли концентрацията на въглена киселина във въздуха по съществен начин да влияе на температурата на въздуха; и може ли да се обясни ледниковия период с това, че количеството на въглероден двуокис в атмосферата по това време значително се е отличавал от съвременното?

Отговор. Изхождащите от слънцето енергетични лъчи не са нито горещи, нито студени дотогава, докато не се сблъскат в пространството с някаква материална сфера (например такава, като земята) или с нейната атмосфера; само тогава лъчите стават **причина** за възникването на топлина в резултат на протичащото при това магнетично и електрическо взаимодействие. Сферата на земята играе в дадения случай ролята на негативен полюс по отношение на сферата на слънцето.

Трябва да се отбележи също, че това взаимодействие между земята и слънцето може в значителна степен да се видоизменя, увеличавайки или намалявайки съдържанието на някой газ в атмосферата на едно от тези тела по същия начин, както добавянето или отнемането на някой химикал от електрическата батерия може да измени действието на цялата тази батерия в зависимост от природата на дадения химикал и предизвиканите от него химически реакции. Зад пределите на земната атмосфера това, което ние бихме могли да наречем физическо тяло на слънцето би изглеждало като някаква черна дупка в небето, доколкото това несъмнено е сфера на съсредоточаване на огромна енергия, или водовъртеж на сили, вибриращи в непостижимо високо темпо.

Въпрос. На какво ниво се раждат сега монадите на седмата раса?

Отговор. Монадите на седмата раса представляват сега индивидуализирани центрове на съзнание на висшето астрално ниво. Най-високата точка на висшия астрал се намира там, където се случва раждането на душите. На истинското ниво на душата не се случват никакви раждания. Душата е универсална. И когато настъпи време монадите, намиращи се сега на нивото на висшия астрал, ще бъдат

родени на низшето астрално ниво, а оттам ще се преместят на физическото. Ние знаем, че висшият астрал е ниво на мъдрост и, следователно, на ред.

Въпрос. Трябва ли атомите и молекулите на еднородното тяло да бъдат еднакво разпределени по цялото това тяло?

Отговор. Ако ние сме достатъчно проникателни, за да ги разгледаме, ние можем да забележим в природата живи, реални илюстрации на всички истини, които се стремим да постигнем. Вашият въпрос не е изключение от това правило: ако вие бихте могли да **виждате** атомите и молекулите, влизащи в състава на къс желязо, вие сами бихте намерили отговора. Вие не можете да видите атомите и молекулите на желязото, защото още не сте развили достатъчно чувствителни за това органи на зрението. Обаче, ако вие си спомните, че вселената е построена в съответствие със законите на числата, пропорциите и хармонията, вие можете да намерите отговор в небесата (ако вашият възглед за живота е достатъчно **широк** за това). Цялата вселена като цяло представлява еднородно тяло: всички слънца са “атоми”, от които тя се състои, а “молекулите” – това са обкръжаващите слънцето планети, астероиди и друга субстанция с по-ниско ниво на вибрации. Аналогията тук е напълно точна, доколкото едни и същи закони управляват както безкрайно малкото, така и безкрайно голямото. Затова е достатъчно да се погледне разположението на слънцата и звездите в пространството, за да получите отговор на своя въпрос. Каквото горе, това и долу; както вътре, така и вън. Атомът е разположен на висшестоящото ниво: той притежава по-високо ниво на вибрации от молекулата. Молекулата просто е по-материална. **Материята** е всичко на всичко само забавено движение; и ако може да се накара масата на някоя субстанция да вибрира достатъчно бързо, тази субстанция ще премине обратно в движение и като такава ще изчезне, защото отново ще се превърне в сила и ще стане **чисто движение**.

ГРАДЪТ

Градът е център на съединяване на животи, енергетична сфера, където се генерират и укрепват силовите потоци, оказващи или благотворно, или пагубно влияние на света в зависимост от волята и желанието на човека, оживяващи или замърсяващи потоците от чист живот, непрестанно изливащи се от вътрешните сфери.

Пчелният кошер е естествен символ на съвършеното управление, независимо дали е градско или държавно. Оживяван от общността на интересите, единството на целта и идеала, общественият живот на пчелите представлява нагледен пример за действащ модел на съвършено управление, при което животът на всеки е посветен на всички и животът на всички – на всеки. Това е и истинското братство.

Нито един град не би могъл да съществува на външните нива, ако няма свой особен вътрешен живот или живот на душата. Именно този вътрешен живот създава в своя стремеж към външно изражение съобщества, обединени от общност на интересите: издига града на повърхността на земята, обективизира звездите и планетите в пространството и с дума, произнесена на символичния език на

природата, отглежда маргаритка на планинския склон. Пространството е изпълнено с мириади звезди и планети, все още невидими за човека, тъй като тези космически животи още не са се въплътили в своите смъртни одежди – още не са събрали принадлежащата им материя, необходима за външно проявление. Когато планетарната душа натрупа достатъчно сили, тя започва да привлича строителен материал от космическата матрица на света, от гигантските астероидни и кометни пояси – гробища на мъртви, разрушени светове и места за раждане на нови. Този строителен материал е материя, принадлежаща на планетарната душа по йерархично и кармично право. Отначало около зараждащата се планета се образува нещо като ципа; и вече след това с привличането на по-плътна материя планетата се ражда в космическото пространство във форма на видима сфера: в космическото семейство (слънчевата система) се появява нов член.

Градът се ражда по аналогичен начин. Общността на целите и интересите – потенциална вътрешна сила – събира заедно много животи (на бъдещите граждани); привличат се или се създават материални компоненти; и в резултат градът еволюира като самостоятелна същност.

Връзките на кармата или сродството, оформили се в миналите животи – железни вериги, изковани от любовта и ненавистта – събират хората един с друг век след век, живот след живот, докато активизираните сили не се установят в равновесие, настройвайки техния живот в унисон с космическите цели и законите на природата. В лабораторията на живота, в топилния тигел на времето причините и следствията, великият алхимик – природата превръща човешките слабости от едно столетие в сила и достойнство на друго, простото желание да се действа – в способност да се довежда започнатото дело до край. Със силата на непреодолимото привличане на устрема на един живот извличат прообраз на форма от хранилището на вселената; и когато тази форма се изпълва с жизнена енергия, предишните стремежи стават реални **сили** на нашия следващ жизнен цикъл.

Това, което е справедливо за индивидуалността, е справедливо също за народите и расите. Стремежът към идеала в градския или държавен живот трябва някога да се въплъти в сила, която ще обезпечи кристализацията на съответните външни условия.

Градът Нов Йерусалим, „разположен като четириъгълник“ (Откр. 21:16), тоест град, който има центрове на проникване (или живот) на четири нива на космоса или ще го има - е реален факт във вътрешните сфери. В продължение на столетия той съществува във вид на образ в разума на великата Ложа (логоса) като идеал, който трябва някога да бъде реализиран. Св. Йоан е видял неговото спускане отгоре и го е описал в своето Откровение. Това е прообраз на небесния град; и всеки сърдечен, пламенен устрем към него от страна на смъртния човек в действителност ги сближава един с друг. Учителите се трудят в съгласие със законите на природата; и преди този град да бъде издигнат на външно ниво в цялото могъщество на своите социални и индустриални възможности, е необходимо той отначало да бъде издигнат в сърцата на хората и в техните мисли, “за да се създаде матрица, която по естествен начин ще се слее с по-величествената матрица, вече създадена от Ложата и ще построи по този начин свързващо звено, необходимо за по-нататъшните действия“.

Библейското пророчество бързо става действителност. Звярът – материалната сила на златото – ще бъде прогонен в своето леговище; и жената (душата), облечена в слънце (или дух) и с луна (силите на материята) под краката си (символ на подчинеността) ще управлява на земята, както на небето. И тогава ще се изпълни още по-древното пророчество за това, че женското “семе ще удари главата на Змията”.

Явява ли се в действителност Америка люлка на човешката цивилизация или не; циклопските руини на древните градове, открити в Централна Америка и Ню Мексико и процъфтявали според някои изследователи преди най-древните известни египетски градове, дават немалко храна за размишления. Видът на тези развалини, които някога са били титанични съоръжения, превъзхождащи по величина най-големите съвременни небостъргачи показва, че на жителите на тези безименни градове е било присъщо високо ниво на социален и индустриален живот.

Физическите форми на обитателите на тези древни градове вече отдавна са се разпаднали на елементи и са се превърнали в прах; но техните индивидуалности, или души, облечени в съвременни одежди, продължават да се трудят над създаването на идеалната външна обстановка на хармония и порядък, към което непрестанно ги призовава техният безпогрешен инстинкт на вътрешната искра на Христос.

Колкото по-ясно е единството на безкористните интереси на много души, живеещи по съседство в естествените условия на хармонично самоуправляващия се град, толкова по-значителен е прогресът на всички и на всеки от тях. Именно на тази цел е подчинена социалната еволюция, издигаща все по-съвършени съоръжения върху руините на предишните грешки.

Единството в многообразието е закон на природата; и този факт, както обикновено указват в официалните отчети, “ни връща към това, с което сме започнали“, а именно към това, че градът е център на съединение или конгломерат на животи, поместени в тяхното днешно състояние от причини, създадени в миналото.

ПОЩЕНСКА КУТИЯ

Въпрос. Как мистицизмът е свързан с практическата дейност за благо на човечеството?

Отговор. Истинският мистицизъм има тенденцията към проява и убедително потвърждаване на единството на всичко съществуващо, и като следствие, единството на човешката раса. В светлината на мистицизма болката, причинена на един, поразява всички. И когато ученикът осъзнае това единство, той започва да чува как зове за помощ към него неговият събрат-човек. Щастлив е този, който откликва на този призив и споделя най-доброто, което има; тъй като по този начин той създава условия за нормално и здраво действие на новосъбудените сили в своята собствена природа. Напротив, постоянното потискане на искреното желание да се помогне на своята раса независимо от това, че това желание има пълното законно право на проява довежда до това, че “изначално чистият импулс постепенно се изкривява, докато накрая цялата природа не се окаже изменена,

изкривена и извратена; и способността за праведно себеотдаване ще бъде изгубена завинаги. На нейна смяна ще дойде алчният, користен егоизъм, силата на който, задушавайки и смачквайки, подобно на пръстените на кобра, в крайна сметка превръща човека в бездушна развалина във външния свят, оставяйки от него само човешката форма, лишена от своя дял в духовното наследство на човечеството“.

Въпрос. Какво представлява светлината, възприемана от нас на физическо ниво?

Отговор. Казват ни, че всеки лъч светлина е духовна същност, облечена във вътрешното тяло, правещо я светлоносна на духовното ниво. На външното ниво се проявява вече физическото тяло на светлината. Със силата на еволюцията това тяло трябва да бъде възвисено до нивото на живеещата в него духовна същност. Духовната светлина е съзнание и любов и по своята същност – единство. В продължение на периода на проява съзнанието представлява единство в многообразието; но както беше казано по-горе, в своята вътрешна, реална същност това е както и преди единство. И в крайна сметка тази велика същност отново става чиста и **абсолютна** светлина.

Въпрос. Способства ли хипнозата за разкриване на вътрешните чувства?

Отговор. Ние можем само да повторим предупреждението, предадено ни в това отношение. Позволявайки на чуждата воля да доминира над вашата, вие по този начин разрешавате на другия човек да изцежда от вас субстанцията на душата. При това всичко, което вие можете да извлечете от хипнозата, се ограничава до разпокъсани картинки, заимствани от разума на хипнотизатора. Нищо от това, което се намира извън пределите на аурата на хипнотизатора, вие няма да можете да получите колкото и да са чисти вашите мотиви. Бидейки неделим атом от цялото, вие трябва да навлезете именно в това цяло, а не в някаква негова индивидуална част.

РАЗЦВЕТ НА ЖИВОТА

Съзнанието се протяга като непрекъсната верига от единния център на битието до най-ниската граница на кръга на проявения живот, а после се връща към центъра, от който е излязло.

Както кръвта, циркулираща в тялото на здравия човек или животно прониква във всички части на организма, за да отнесе до всяка клетка необходимите хранителни вещества и да я освободи от нежизнеспособната и безжизнена материя, така и циркулиращите в света велики космически потоци на живота, мислите и чувствата трябва свободно да проникнат във всичко живо. Всяко ограничаване активността на кръвта влече след себе си влошаване на здравето на поразения от това ограничение участък от тялото и това болестно състояние на един фрагмент разпространява своето негативно влияние върху целия организъм.

Огромното политическо тяло, в което ние живеем и част от което се явяваме, се гърчи сега в пристъпите на болка. И пряката причина за това е обособяването на мислите и симпатиите на интелектуалната и финансова аристокрация от средните и така наричани непросветени класи. Движението на

действително благотворните потоци в много случаи се оказва затормозено, а то и почти прекъснато.

Великият космически поток на любовта се носи напред по каналите, прокарани от истинското съчувствие – усещането на реалната взаимозависимост и солидарност на цялата природа. И егоизмът във всички негови форми се стреми да прекрати тези кръвоносни артерии на живот, за да спре върху себе си потока от жизнена същност, в която всичко на света живее и се движи, и съществува. В човешката еволюция има разграничителна линия или преломна точка, разделяща целия еволюционен процес на две фази: от една страна – това е неоспоримото господство над съзнанието на низшата личност, от друга – тази част от човечеството, която вече е осъзнала факта на ефимерност, незначителност на низшата човешка личност пред лицето на реалния човек или душа, представляваща неизтребима развиваща се същност, „вечна в небесата“ – същност, която никога не е имала начало и никога няма да има край.

С развитието на представата за душата като за важна човешка съставна част идва осъзнаването на единството на целия живот; тъй като с освобождаването на душата от хипнотичното въздействие на материята тя по естествен начин се привлича към горния полюс на битието и се приобщава към съзнанието на другите същества – братята, които са успели да се издигнат по-високо по стълбата на еволюцията, преминавайки през всички стадии на материалния живот и преодолявайки свързаните с тях ограничения. Фундаменталния закон на живота на тези велики души все по-активно се намесва в живота на хората, изразявайки се в единство и полезност, доколкото тяхно право и привилегия се явява помощта на човечеството, преминаващо сега през важни етапи на развитие и преломни моменти, за които те прекрасно са осведомени. Те осъзнато направляват, доколкото това е възможно, еволюционните сили на всеки век или цикъл.

Една от основните причини за толкова очевидната сега обърканост, царяща в живота на човека и на цели народи, е тяхната неспособност да възприемат изхождащите отвътре и отгоре наставления, които биха могли да съдействат за мъдрото преустройство на техния живот (тъй като тези, които предават тези наставления, знаят за какво говорят). Нормалният растеж на човечеството се осъществява в процеса на това, което в ботаниката се нарича разслоение, тоест процес на разгръщане отвътре навън. „Мистериите не управляват повече света на мисълта и красотата; човешкият живот стана управляваща сила, а не това, което лежи извън нейните предели“. Поредицата от кризи в живота на човечеството (която вече не е толкова далечна) ще ни прати на помощ човека, готов да посрещне решаващия час, когато той дойде. Стремително приближава времето на разцвет: нима ние не усещаме вътрешната борба, отбелязваща окончателното превръщане на света от социален хаос в обител на мира, хармонията и истинския растеж, насочено по линията на най-малкото съпротивление? Приближаването на душите скоро ще стане очевидно за всички; и тогава човекът ще разглежда всяка своя постъпка като жест на благодарност и радостна жертва, възлагана върху олтара на вселенското сърце. Тогава „силите на любовта, закона и живота ще могат да текат безпрепятствено“.

Да дойде Твоето царство и да бъде Твоята воля на земята, както и сред тези, които са на Небето.

ЦЕНТЪРЪТ НА БИТИЕТО

Всичко си има вътрешна страна и тази вътрешна страна има още по-дълбока вътрешна страна. Започвайки от центъра на битието, лежащо зад пределите на всяка мисъл, воля, усещане или съзнание (в общоприетото разбиране на тези термини) и до най-далечния край на диференцираното съществуване, са разположени една след друга завесите на субстанцията. Всяка от тях има свое ниво на вибрации и крие зад себе си по-дълбок езотеричен център на живот от възгледите на тези, чиито души се трудят още не достатъчно усърдно, за да отворят напълно вратата на интуицията на сърцето и да пуснат в него светлината на този вътрешен център на следващото стъпало.

Тези завеси изглеждат като завеси на тъмнина, но те са тъмни само защото са непостижими. Не мислете, че Бог е поместил хората във външния кръг, за да се отграничи по този начин от тях. Напротив, именно човекът по силата на своята ограниченост по никакъв начин не може да се изкачи на обвитата в тъмнина велика планина, която, както му изглежда, препятства неговия прогрес. Но когато той се изкачи достатъчно високо той ще погледне надолу и ще разбере, че това, което преди му е изглеждало като тъмнина, в действителност е от съвсем друг порядък на нещата. Съзнанието на Учителя е забвение за обикновения човек. Низшата личност няма критерий, който би ѝ позволил да измери тази необозрима безбрежност; и докато тази личност не премине през най-жестоките огньове и не се осмели на най-героични жертви, на нея няма да ѝ се удаде да придобие по-широк кръгзор. „Семето трябва да умре, за да може да живее растението“. И низшата личност също трябва да умре, да пожертва своя живот без остатък и да се отрече от своите плевели, за да може да живее имперсоналната душа и за да може тази душа да се запали от искрящия елмаз в короната на вечното божество.

Целият проявен живот по естествен начин се дели на степени, съответстващи на седемте подразделения и под-подразделения на Великото Дихание. Истинският езотеризъм е естественост и той е основан на точното знание за степените на могъщество на силите и властите, на които се дели целият живот. Учителят трябва да бъде напълно естествено същество и езотеричен център на активност за света. Обикновеният човек е ограничен от собственото непознаване на законите на природата. Учителят също е ограничен – от своето дълбоко **познаване** на закона, който той не може да пристъпи, защото може отрано да предвиди и оцени далече отиващите последствия на това престъпление.

Душата на Учителя е подобна на огромна река, носеща водите си към морето. В нея има дълбочини неизмерими за човешкия разум; и в същото време тя е толкова широка, че в нея има достатъчно и плитчини, и заливни ливади, по които текат бълбукайки водите на живота, за да може даже детето да поеме глътка и да разбере.

Такова човечество още не се е родило, но вече се ражда в света. Ето защо на външните нива на живота се появяват и изчезват езотерични съобщества. Много ученици на духовната философия, на теософията и свързаните с тях езотерични школи преминават в тези дни през сурово изпитание. Те трябваше да станат свидетели на това как корабът, на борда на който са се качили да плават губи

управление (в това, що се отнася до наставничеството на Ложата) и бива изхвърлен върху скалите. Това озлоби мнозина, други накара да обвиняват за всичко представителите на Ложата; но някои все пак са избраха мъдрия път и предпочетоха просто да чакат, вглеждайки се внимателно в хоризонта с надеждата да видят светлината на маяка, който ще им позволи да открият в пространството точката, откъдето произтича истинската сила на Ложата.

Мнозина не забелязват, че страдат единствено само от твърде голямата доза от противостояща на езотеризма сила, за активизирането на която те самите са виновни може би не по-малко от който и да било друг. Те не разбират, че за тях просто е настъпило време на отлив – естествена реакция на неотдавнашния прилив. И макар че реакцията (или противодействието) остава закономерно явление дотогава, докато движението не намери успокоение и равновесие в безграничната любов, вече по това доколко тя е голяма и продължителна, и следователно доколко активно тя препятства по-нататъшния напредък може да се съди за обема на усвоеното от търсача на истината езотерично знание (знанието на сърцето).

Езотеричните школи и съобщества, намиращи се под управлението на Ложата, ще останат необходим елемент от физическия свят дотогава, докато човечеството допуска съществуването на разрыв между разума и сърцето. Но когато този разрыв бъде преодолян с тежките усилия и мъки на душата, и духът на любовта, управляващ великата Ложа на Учителите ще може да се влива като безпрепятствен поток през вратите на сърцето, езотеризмът ще бъде известен на хората под съвсем друго название.

И докато не е дошло това време, предаващите посредници, свързващи един с друг двете велики категории същества: Учителите, „Тези, които знаят – от една страна; и тези, които се стремят към знание и свършенство – от друга, са били и ще бъдат необходими“.

Такъв посредник може да бъде този, който е достигнал благодарение еволюцията на душата на рубежа, съединяващ и свързващ тези две велики подразделения на живота; той също трябва да притежава способността твърдо да понася колкото е нужно жестоки страдания и трябва да **умее** да се подчинява. Във всяко велико дело, инспирирано от Ложата, нейният посредник трябва да служи нещо като съединителен отвор или изтънен участък в огромната желязна стена от егоистични желания, обкръжила цялата земя и закриваща от човечеството светлината на противоположната страна. През този отвор могат да се вливат в нашия свят силите, необходими за достигане на поставената цел.

За да бъдат разрушени всички стени и огради, които ние с такова старание сме издигнали около себе си, е необходимо истинско смирение, което, бидейки веднъж придобито, дава възможност да се съчетаят „свършеното служене с безупречната справедливост“. И от този момент истинският ученик започва осъзнато да се труди не **заради** Учителя, но **в** него самия.

Предаденото ни велико послание недвусмислено свидетелства за това, че вече не е далеч този ден, когато работата, започната с посредничеството на Е.П.Блаватска ще бъде възобновена и при това с още по-голям размах. За изминалите години стотици искрени души са уловили гласа на истината в думите на това послание и са започнали да действат така, както е било предписано в него. Дори само това в достатъчна степен свидетелства, че Учителите не са могли, а **и не**

биха поискали да ни оставят, щом като ние демонстрираме по отношение на тях такава вярност и послушание. Но нека тези, които имат уши, да слушат със своето сърце, настроено на вълната на безкористността; и те непременно ще видят знаменията и ще чуят звуците, които ще им подсказват къде текат могъщите потоци на живота и любовта, насочвани към нас от великата Ложа.

ЕДИННИЯТ ГЛАС

Великото Дихание се проявява в седем типа движение. Световите са мехурите на космоса в масата на пространството, божиято дихание, издишано във форма.

Душата е певец, който трябва да изпълни песента на живота, макар че в своята първооснова певецът и песента са **едно**.

Човекът е седемструнен инструмент, на който свирят жизнените сили, направлявани от ръката на желанието – независимо дали е възвишено или низко. Някои струни често просто не реагират на любещото докосване на Учителя; други са лошо настроени: твърде разхлабени или прекалено силно натегнати. А също и струните понякога се чупят и късат, така че пълната и свършена симфония на душата по никакъв начин не може да зазвучи във външния свят.

Природата не се ограничава до някакъв един набор от термини, използвани за изразяване (проявяване) на скрития вътре божествен живот. Вътрешните сили и качества се проявяват в мириади външни форми и движения. Вярно е също и обратното: вътрешните сили и качества – това са по-тънки и възвишени изражения на външните признаци и форми.

Най-нежните съчувствени или любещи докосвания на душата са като чисти медени води, шуртящи по ливадите и галещи мъхестите или обрасли с висока трева заблатени брегове с най-меките милувки на освежаващия живот. Дълбоките и ярки радости на сърцето приличат на могъщ поток на голяма река или пък на проблясването на слънчевата светлина, проникваща иззад черните облаци и оцветяваща ги в розови и златисти оттенъци. И напротив - скръбта, тъгата или самотата приличат на безплодните пясъци на обгорената пустиня.

Злите и мрачни качества на човешкия живот съответстват на блатата и местата на външната природа, в калта и тинята на които се въдят животинските форми на влечугите и нощните пълзящи твари – символи на низкото коварство, предателство и измама. И тук също ние виждаме тресавището и плаващите пясъци, където пропадат много хора и потъват: те символизират мрежите на низшата същност, в които отчаяно се мятат съвременното човечество.

Възвишените стремежи на душата, проявени във външните символи на природата, стават планински върхове, извисяващи се нагоре в безмълвна молитва, за да имат възможност всяко утро да улавят най-първите и най-ярки лъчи, изхождащи от владиката на Светлината и живота.

Има само една единна сила, вариации на която се явяват всички останали сили; и също така има само една мисъл, и всички останали мисли – каквито и да са – могат да бъдат само нейни части и разклонения – нейни модификации или диференциации. Това не е нищо друго, освен изложение на същата тази истина,

която постулира съвременната наука в своите закони за запазване на енергията и взаимозависимостта на всички сили, само че с малко по-други думи.

Започнете откъдето искате, от всяка мисъл – научна, етична или религиозна; на вас ви е достатъчно единствено само да се движите последователно и правилно: от листото към дръжката, от дръжката към клонката и от клонката към ствола, без да спирате и без да се колебаете по пътя, и вие непременно ще достигнете до великата централна мисъл за единството – до главния ствол на великото дърво на живота – до осъзнаване на великата истина за неразделимостта на всички животи в единния живот или битие. „Толкова много пътища водят към Бога, че ще бъде наистина странно, ако някой се отклони от пътя“.

Науката, философията, религиите, политиката, социологията, етиката – всички те само разглеждат под различни ъгли аспектите или страните на единната велика централна истина; и ние сме длъжни да ги разглеждаме **във взаимозависимост**, ако искаме да запазим реалистичен поглед върху живота и великите еволюционни замисли на природата.

РАЗВИВАЩАТА СЕ ВСЕЛЕНА

“От небето се сражаваха, звездите се сражаваха от своите пътища със Сисар” (Съдии 5:20).

Звездите са хармоничните ноти на силата, звучащи в космическата гама на живота. Устойчивата хармония унищожава дисонанса или, по-вярно, преобразува дисонанса (казано по друг начин – хаоса) в порядък. “Един може да накара да полетят хиляди”; и един лъч истинска светлина може да превърне хаоса на което и да било ниво в множество форми на хармония, или на истински живот.

Вселената във всички свои сфери е осветена от лъчезарната любов на Бога – любов, която е именно светлината и живота. И нежната, любеща светлина на звездните животи, разливайки се по земята в безшумни потоци, век след век я изпълва с чудодейна сила, стимулираща еволюционното развитие на нашия свят.

Взаимозависимостта на всички светове, животи и атоми е закон на природата – вътрешна и външна. Няма и не може да има нищо, което би излизало извън пределите на вселената, представляваща взаимозависимо цяло, в което протича непрестанно взаимодействие на всички съставлящи го елементи: от молекулата до слънцето и от най-дребната инфузория до Бога; и това положение ще се запази дотогава, докато съгласно божествения замисъл не бъде извършена поредната велика Равносметка, възвръщаща цялото творение в лоното на безграничната любов.

Споменатия в книгата Съдии Сисар символизира бюрократизма – оръдие, използвано за потискане от егоистичната сила – нокътя на звяра, винаги червен от човешката кръв. И ако сражението е тръгнало „от небето“ това означава, че силите на истината, праведността и порядъка са се изправили против всичко, което олицетворява Сисар – капитанът на враждебните на тях пълчища; и че самите звезди са служили като каналите, по които споменатите сили са се насочвали от вътрешните сфери.

Един от тези, които знаят, много точно е казал за днешния век, че “даже звездите от своите пътища събират сили за разрушаване на този свят; и това ще

стане ако се удаде да се очисти и възвиси този народ”. Впрочем, няма да е безинтересно да се разкаже по какъв именно начин възвисяването на човечеството може да спаси планетата, предотвратявайки много катастрофи.

Кризите – ако не и катаклизмите – трябва да се случват през определени интервали от време както в живота на хората, така и на цели светове. Раждането и растежа на планетите и на човека се управлява от едни и същи закони, и затова между тях съществуват съответствия.

Човешкият ембрион преминава вътрематочния (дородов) стадий от своето развитие през всички еволюционни изменения, преминати от материята от времето, когато на тази планета се е появил органичен живот. Казано по друг начин, в резултат на продължителното използване и, ако може да се каже така, тренировка, материята и силата са станали дотолкова податливи и възприемчиви, че сега се справят със задачата, за решаването на която на природата са били нужни стотици хиляди години на бавни и трудоемки еволюционни крачки, съпроводени с много грешки, за много кратък цикличен срок с продължителност от осем-девет месеца.

На различните стадии от своето развитие човешкият ембрион проявява определени характерни черти или явни признаци на криза, съответстващи на критичните етапи на еволюцията, преживени преди много еони от ранните коренни раси на земята, съвкупен еволюционен резултат на които се явява съвременният човек. По такъв начин на определени стадии от развитието си човешкият ембрион придобива външно сходство с различни типови форми на низшето животинско царство. След това настъпва двуполовият стадий на първите коренни раси на окултната космогония и накрая, присъединяването към един от половете, диктувано от някое от преобладаващите качества.

Нормалното и естествено развитие на ембриона във висша (за дадената епоха) човешка форма зависи от способността да поглъща и усвоява (по естествен път) предадените му жизнени сили. Неспособността да върши това по съответен начин довежда до вродени дефекти, аномалии или даже уродства (когато тя отиде твърде далеч). Земята и всички нейни обитатели са подвластни на същия този закон на растежа и развитието.

Човечеството засега не се е родило в светлината; то още се ражда: узрява в материалната матрица и постепенно, подлагано на ударите на тежкия чук на болката и неуспехите и шлифовано от наслажденията и успехите в ковачницата за натрупване на опит придобива своята завършена форма.

Земята (както и живеещото на нея човечество) представлява развиваща се същност. В определени циклични периоди тече по-активен, в сравнение с обичайния, приток към земята на еволюционни сили, излъчени от слънцето и други възвишени космически центрове. Земята се стреми да усвои тези сили и да се приспособи към тях, което неизбежно довежда до сеизмични смущения и прояви от друг род. Човечеството е подложено също на ментално, морално и физическо въздействие вследствие предизвиканото от споменатия наплив на сили изменение на вибрационните нива. Променят се мислите и идеалите, отново и отново се извършват революции, войни и епидемии. И така ще бъде дотогава, докато не се върне цикълът на равновесието.

В днешно време много хора във всички ъгълчета на земята улавят отразените във вътрешната светлина на земята образи на бъдещи промени, които трябва да се случат на нейната повърхност; и в резултат ние все по-често чуваме пророчески предупреждения.

“Сенките на идващите събития винаги вървят преди тях самите”; и макар че много пророчески изказвания, публикувани сега в пресата, по-често се оказват неправилни тълкувания на вътрешните знамения, видени или почувствани от душата, самият факт, че в повечето от тези пророчества се споменават колосални природни катастрофи, общи за много страни (ако не се броят дребните детайли), вече се явява пророчески.

Вместилище на **знанието** се явява душата; и ако аналогичното състояние на съзнанието или знанието на някакъв факт се проявяват в едно и също време във физическия разум на множество хора, това свидетелства, че на нивото на душата даденото знание вече е станало всеобщо достояние и че вътрешната същност се опитва да съотнесе това знание с външния свят. Нормалните сили на еволюцията не могат да действат когато умственият, моралният и социален живот на света е така неестествен и извратен, както в наше време. И изглежда че нищо, освен чудовищните бедствия, няма да може да изтрие от лицето на земята грубите форми на порока, ненавистта и жестокостта, препятстващи истинския прогрес във всичките му направления; тъй като общата беда възвръща равенството – съчувственото отношение към всички категории хора.

Нечистото дихание на порока и егоизма е замъглило блясъка на световната душа и е осквернило чистотата на алената роза на живота, смесвайки я с калта на низшата природа и превръщайки я в различни форми на мерзост в тъмните подземия на човешките чувства. Но това няма да продължи вечно, тъй като светлите сърца в целия свят се изпълват със свещената сила на истинското братство, само лъчите на което са способни да проникнат през черните облаци на егоизма, потопили в мрак земното човечество, да ги преобразят и накарат да сияят с отразената светлина на славата на очистената и възвишена страст. Користолубието ще бъде преобразено в алтруизъм – безкористно служене на човечеството.

ЕДИННОТО СЛЪНЦЕ

„Както единното слънце осветява целия свят, така и единният дух оживява всички тела“ (Бхагавадгита).

Естественият инстинкт подбужда човека да обожествява това, което няма сили да разбере. Творецът винаги е по-високо от своето творение: силата и духът са по-големи от използваните от тях форми и оръдия.

Във ветровете, дъждовете, бурите, епидемиите и всички други явления на природата дивакът вижда действието на боговете или демоните, които трябва да омилостиви с поклонения и жертви.

Гърците и другите древни раси, надарени с поетично въображение и интуиция на душата, са персонифицирали всяка сила на природата. Ако небето е надвисвало с черни облаци, бляскали са мълнии, гърмели са гръмотевици и потоци от дъжд са се изсипвали върху земята това означавало, че небесният бог се сърди.

Ако спокойното море започнело да се вълнува и увенчаните с пенести гребени валове са се издигали като планини това означавало, че морският бог е изпаднал в ярост. И когато небето на хоризонта се е оцветявало с цветовете на настъпващия ден, всички са знаели, че Аврора – богинята на зората – отнема настрани със своите розови пръстчета тъмното покривало на нощта, за да може нейният брат – богът на слънцето – да възобнови своя блестящ път. Във всяко растящо дърво, във всеки течащ ручей, в жарките лъчи на слънцето и сребърната светлина на луната е обитавало управляващото ги божество. Цялата вселена е живеела и дишала изпълнена с мириади изящни и прекрасни форми.

Студената и бездушна ръка на съвременната наука е свела боговете и богините, гигантите и титаните на древните раси до равнището на проста поетична фантазия. Техните храмове са разрушени. Светлината, топлината, електричеството, огънят и всички други сили на красотата, любовта и полезността са погребани в гробниците на миналото само заради това, че са били персонифицирани.

Съвременният свят се покланя на идола – златния телец – и на всички свързани с него центрове и сили. Религията – науката за живота – се е оказала изгубена наука. **Знанието** за Бога е нещо по-голямо от простата **вяра** в Бога.

Човечеството още не еволюирало до нивото на непосредственото постигане на универсалната истина и може да я постига само чрез отражението във форма (материя). Ето защо е било необходимо да се сформира идеята за персонифицирания Бог, снабден с всички атрибути на безкрайността (безличността). С други думи, древните са снабдили един от своите богове (или сили) със способностите и качествата на всички и всичко. Именно такава концепция представлява истинската същност на единния Бог на ортодоксалното християнство. Съвременното човечество вижда централния пламък без лъчи и му се покланя; древните са различавали лъчите може би дори по-отчетливо, отколкото самия централен пламък, извикал ги за живот. И двете гледни точки имат право на съществуване.

Хъксли е писал, че няма нищо неправдоподобно в това, че в йерархията на живота има същества дотолкова превъзхождащи в своето развитие човека, доколкото човекът се извисява над еволюционния статус на черната хлебарка. Всички велики религии и философии на света излагат същата тази истина, и древната мъдрост напълно я потвърждава. Исус е казал по този повод следното: даже и тези камъни ще бъдат въздигнати към боговете. И даденото твърдение е вярно в буквален смисъл, доколкото всичко живо, от камъка до архангела, е разделено на множество издигащи се едно над друго стъпала, с всяко от които еволюиращата душа трябва последователно да встъпи в контакт, за да достигне съвършенството на божественото съзнание или, с други думи, да стане единна с „Небесния Отец“.

Във всеки век са живели хора, които, избирайки за себе си пътя на болката и самопожертването, пътя на кръвта и оцета, жестоките мъки на душата и самоотвержения труд за благо на обкръжаващите, са измерили дълбочината на произподнята и, възнасяйки се в крайна сметка към върховете на вселенската любов, са достигнали до осъзнаването на съществуването на великите души – Учителите, космическите стражи, охраняващи предните рубежи на живота – тези, които векове пазят и направляват съдбата на хората и световите.

Неизяснимата слава, величие и могъщество на всяка от тези велики души превъзхождат описателните способности на човешката реч. За обикновения човек Учителят би изглеждал като самото божество, достоен за най-усърдно поклонение на душата. Обаче Учителите отхвърлят всяко преклонение пред себе си, стараейки се да доведат ученика до осъзнаване и единение с великия Учител на всичко, тоест с Христос – Синът, или проявеното **слово** на живота, което природата е изрекла (и по този начин е въвела в проявено съществуване) в самото начало на времето, заедно с целия регистър от светове и с вселенската песен за израстването на всички неща.

Вселената е изпълнена с Бога в Неговата невидима форма. Това е царствено знание и царствена тайна: тайна на формата на божеството, включваща в себе си всички съществуващи форми; тайна на Бога като личност и безличност, като битие и небитие, като музика (хармония) и инструмент за нейното създаване.

Безкрайното не може да бъде показано на крайното (човешкия разум), така също както слънчевата светлина не може да бъде показана на сянката. Но за пробудената душа Бог е **реалният живот**, който по никакъв начин не намалява своята слава с това, че отделя себе си от външните човешки чувства с покривалото на вселенската форма или облеклото от материя. Нима огънят на божествената любов не прониква през това покривало във вид на слънца, за да осветява обкръжаващите ги светове и да ги храни? Нима мелодиите на божествената светлина не се носят сред звездите, разкривайки пред човешкия поглед съставения от Христос химн на живота и любовта, внушаващ на душата мисъл за жертва и безгранична слава? **Бог твори**; и природата претворява във форма симфониите на живота, недостъпни за човешкия слух. **Бог чувства**; и ритмичното движение изпълва вселенските сфери с нежни мелодии, още по-нежни заради това, че в тях е вплетена тайната на състраданието. И мисълта за самопожертване кара да бият учестено човешките сърца. Само тези, чиито души още не са се родили могат да казват, че няма Бог.

Звук, цвят, форма, светлина и число; целеустременост, прошка, вяра, милосърдие и любов – всичко това са пътища, водещи към „Този, на когото всички ние се покланяме“. С помощта на споменатите сили и качества Учителите могат да ни указват пътя на Светлината, водещ през душата, да проясняват нашия разум и да събуждат в него царственото, мистично знание. На тях, като на старши Братя ние дължим любов, вяност, почитание и благодарност. Но безразделно **поклонение** на сърцето ние дължим само на единния дух, който поддържа „този и всички останали светове“.

НЕДОСТИГАЩИТЕ ЗВЕНА

Науката още отдавна се интересува от проблема на така нареченото „недостигащо (или свързващо) звено“ – физическото еволюционно стъпало между човешкото и животинското царства. В съответното време определеното съответствие на това звено непременно ще бъде намерено; но истинското звено принадлежи към друго ниво или състояние на материята, което не може да се прояви на физическото ниво в сегашната епоха, макар и да присъства с цялата очевидност в сферите на вселенския Разум, където са представени също и

останалите две свързващи звена: между човека и неговата собствена душа, и между душата и Бога. Съответствията на двете последни недостигащи звена в крайна сметка също ще се проявят – но само пред тези, които ще бъдат готови за тяхното възприемане. Тъй като докато човекът сам не пожелае да намери скритите истини на еволюционния закон и да ги приеме, той по никакъв начин няма да успее да сваля покривалата на тайната от по-възвишените “недостигащи” (или все още неоткрити) звена. (Това твърдение е особено справедливо в случай, че човекът вече е достигнал преломната точка, от която започва неговото възходящо движение по стълбата на живота, изискващо оценка и анализ на по-нататъшните постъпки в светлината на натрупания опит по изучаването на споменатия закон).

Намери своето собствено изгубено звено в самия себе си, **тъй като то е там**. Всеки егоистичен импулс; всяка вибрация на ненавист, вероломство, безверие, алчност, похот и фалш, възникваща в твоя сегашен живот, се явява припомняне на определена причина, рецидив или следствие, създадени или проявили се в този живот, в който ти си паднал от човешкото ниво на нивото на неразумното и чувствено животно. Твоето тяло може да не носи върху себе си никакви отпечатащи на този живот; но рано или късно те ще се проявят, освен ако не ти се удаде да спреш създадените през това време пагубни, огрубяващи влияния и да ги замениш с нови еволюционни сили, способни така ефективно да спират процеса на разложение, както антисептиците или аналогичните им комбинации от химически елементи са способни да очистват и омекотяват отворената рана върху човешка или животинска тъкан, спирайки процеса на нейното гниене.

ГРАЖДАНСКА ОТГОВОРНОСТ

“Същността на материята и Същността на духа никога не се събират – едната от двете трябва да изчезне при срещата; и двете по никакъв начин не могат да се намират на едно място в едно и също време”.

Тези велики фундаментални и вътрешни истини на природата и живота, обикновено наричани “окултизъм”, са свързани със света на външните действия (в това число и с политиката) по много по-тесен начин, отколкото си представя основната маса от ученици на окултната философия. Този, на когото се е удало да свърже тези вътрешни сили и истини с източниците на жизнена енергия на външния свят, става динамичен център, през който се излъчват най-могъщите сили, призвани да оказват помощ и съдействие на този свят.

Народът не може да създаде и осъществява чиста и ефективна власт стоейки бездейно настрани и позволявайки на професионалните политици да манипулират по собствена воля жизненоважните потоци на националния живот. Въздигането или, напротив, упадъкът на нацията, държавата и цялото общество като цяло директно се определят от това доколко чисти или, напротив, егоистични са мотивите и помислите, вдъхновяващи тези, които манипулират по такъв начин настроението на масите.

Голямо двойно проклятие на обществото представлява религиозният страх, от една страна и породеното от равнодушието на редовия индивидуален гражданин политическо робство – от друга. Никой не може да се нарече свободен бидейки

неспособен самостоятелно да решава своите религиозни и политически проблеми, и не проявявайки желание за това.

Гражданството е над партийността. И затова задължение на всеки гражданин, задължение пред Бога, човечеството, както и пред съобществото, към което той вероятно принадлежи – е да взема активно участие в политическия живот, употребявайки цялата тежест на своето влияние (каквато и да е тя) за защита на правата, според неговото убеждение, страна.

При това съвсем не е задължително да чакате да бъде създадена нова партия, платформата на която точно въплъщава вашите идеали. Всеки може да започне с това, което е налице сега, **със своя собствена партия**, и да прави всичко възможно за нейното очистване в пределите на своя район, участък или избирателен окръг.

Двете най-големи политически партии на тази страна са толкова добре организирани и обичайни и масата на техните потенциални избиратели дотолкова умело се обработват от партийните лидери, апелиращи в случай на необходимост към миналата слава, заслуги и традиции, че едва ли някоя нова партия, колкото и да са чисти нейните намерения и възвишена платформата, е способна в течение на най-близките петдесет години да придобие достатъчно привърженици, за да има внушително представителство в политическия свят (разбира се, ако тя изобщо успее да просъществува толкова дълго).

Звярът трябва да бъде убит в неговото собствено леговище: и с очистването на двете големи политически партии трябва да се заеме движението, организирано **вътре** в техните собствени редове; само в този случай ще може да се говори за **истински** политически реформи, провеждани в интересите на целия народ.

Впрочем, има точка, в която пътищата на двете големи партии на тази страна се срещат и се сливат в едно. Това е точката, където започва да управлява мамонът: където напред излизат интересите на тръстовете, капиталистите и рентниерите, тъй като **мамонът е също над всички партии**. Под тази точка партийните босове трябва да поддържат разделеност на хората и техните интереси и да следят техните партии да бъдат постоянно в пълна бойна готовност, винаги готови да се подкрепят взаимно, когато това е нужно по заповед на великите властители на финансите. Много хора стават слуги на звяра (на властта на парите), в зейналата паст на който те хвърлят плодовете на своя труд, а заедно с това и своето право на първородство. И звярът става все по-силен, по-зъл и по-надменен, поглъщайки плодовете на човешките жертвоприношения и запивайки ги с кръвта, източена от разбитите сърца на мъжете и жените.

Градът е само семейство, състоящо се от много семейства; и същото това представляват държавата или нацията, само че в по-крупен мащаб. Във всяко организирано семейство благополучието на всеки от неговите членове се явява обща грижа; и всеки, на свой ред, ревниво пази общите семейни интереси. И също такъв ревнив и активен интерес към благосъстоянието на своето съобщество трябва да проявява всеки гражданин, независимо от своята партийна принадлежност.

Ще дойде време, когато избирателите ще се сплотят като граждани и, знаейки какво искат, ще отидат на избори за кандидатите от своите партии, за да изберат на длъжностите, облечени с обществено доверие хората, които действително ще изпълняват волята на народа, а не на някаква влиятелна клика, формално наричана “инструмент за политическо влияние”.

“Законодателната власт е монопол над монополите, тъй като всички други монополи се контролират от нея. Но зад законодателната власт има още суверенна власт – избирателите. С други думи избирателите, използвайки своето право да избират, могат да контролират в свои интереси законодателната власт, а чрез нея и всички монополи, включително тръстовете”. По такъв начин опорна точка на политическата власт се явява гражданинът, гласуващ в своя градски район или избирателен окръг. Именно на него е възложено свещеното доверие. Именно той е пазител на свободата и гарант за правата на своите събратя, заедно съставляващи народа.

Няма съмнение в това, че великата битка с мамона ще се разгърне преди всичко в сферата на политическата дейност; и за да бъде прогонен звярът в неговото леговище и надеждно да бъде заключен там, наистина ще е нужна силата на много “герои, водени от звездата, които да построят света отново”. И всеки човек, колкото и да е скромен, може да внесе своята лепта в това преображение.

СОЛАРНОТО СЕМЕЙСТВО

Според изчисленията на астрономите соларното семейство (или Слънчевата система), в която влиза нашата земя, достига до три милиарда мили в окръжност. И все пак тази груповая същност (или душа) се явява само космическа молекула във вселената, състояща се от аналогични слънчеви системи, всяка от които, както може да се предположи, е подчинена на същите тези неумолими закони, които управляват силите и материята в нашата система. Слънцето на всяка система може да се нарече Баща-Учител на въртящите се около него светове. В същност това е висшата същност на системата, общият център, от който всички елементи на системата черпят живот и дръзновение **да бъдат**. На всяка планета е свойствена естествената тенденция да се привлича към слънцето и да се спуска върху него, за да се разтвори в него и да стане негова неотделима част. Но в действие влиза законът за полярностите и силата на отблъскване отдалечава планетата от слънцето, включително до достигане на нейния афелий (точката на максимална отдалеченост от слънцето); след което отново започва завръщане, диктувано от желанието или стремежа (както можем с пълно право да го наречем) планетният живот да се доближи до живота на Учителя дотолкова, доколкото позволява нивото на развитие.

С хората въпросът стои по същия начин, както и с планетите. Великата Ложка на Учителите е Централното Слънце, около което се въртят всички души, докато не се усъвършенстват дотолкова, че да бъдат погълнати от Ложката и да станат нейна неотделима част. Душата също се движи по елиптична орбита, формата на която е предопределена от периодично повтарящи се периоди, когато тя застава по-близо до Учителите, отколкото през всичкото останало време; после настъпва реакция и душата се отдалечава от Ложката докато притеглянето не стане достатъчно силно, за да започне отново да я привлича към централната сфера на Светлината. Напълно естествено е, че душите, които се **приближават** към Ложката и душите, които, подхранени със сила, придобита благодарение на това приближаване, сега се **отдалечават** от нея, трябва да притежават различни качества и характеристики. Първите са изпълнени с енергията на присъединяването, вторите – с енергията на обособяването; едните се направляват

от центростремителната, другите – от центробежната сила, тоест от силите, които се наричат на прост език привличане и отблъскване. Оттук следва необходимостта от висша степен на търпимо и милосърдно отношение към мирогледа, убежденията и начина на живот на обкръжаващите ни хора, чиито орбити се пресичат с нашата във всекидневния живот. За да разберем даден човек, ние трябва да разберем преди всичко в какво **направление** се движи сега неговата душа по своята орбита спрямо центъра на битието. Някои души, между другото, се явяват само спътници на други души и, въртейки се около тези малки центрове, възпроизвеждат тяхното орбитално движение.

Недостигът на живот убива по същия начин, както и неговият излишък. Планетата трябва да усвои максимално допустимото количество от получената от слънцето сила и енергия за времето, когато се намира в перихелия (или точката на максимално орбитално приближаване към това слънце). Ако силата на отблъскване не влиза в действие в момента, когато планетата се намира в перихелия и не започне да я отдалечава от слънцето, на планетното тяло може да бъде причинена сериозна вреда от излишъка на сила, вливаща се в него по време на преминаването на тази небезопасна точка; докато своевременното отдалечаване от слънцето дава на планетата възможност да усвои и асимилира възприетите сили. Същият този закон е справедлив и за човешките същества – техните взаимоотношения и контакти със силите на Учителите, които също представляват слънца на Светлината и живота. На този, който се доближи до тях твърде близко, тоест по-близко, отколкото позволяват неговите собствени сили, еволюционен статус и карма, може да бъде причинена непоправима вреда. Реакцията в дадения случай може да се окаже толкова мощна, че да отхвърли нещастната душа в най-ниските кръгове на ада, преди да изчерпи своята сила и да ѝ позволи да усети първия импулс за завръщане към по-високите потоци и сфери на живот.

“Всички пътища водят към Рим”. Неизброими са пътищата, водещи към Бога. И ако човекът нарича себе си окултен ученик, това още не е гаранция за това, че неговият напредък по пътя ще бъде най-бърз и уверен. Само по себе си знанието на окултните термини и издадените трудове на други хора на езотерична теми не е способно да приближи човека към Бога нито на дюйм. Истинското вътрешно знание идва само с опита. Художникът, музикантът, изобретателят, ученият и занаятчията придобиват това вътрешно знание чрез преданост на своето дело, изкуство или наука. Колкото и възвишено или, напротив, банално да ви изглежда задължението, ако го изпълнявате ръководейки се от истинския дух това ще ви помогне да изковете необходимите звена на веригата, която в един прекрасен ден ще съедини физическия разум с душата, позволявайки му да погледне в безкрайността.

Правилните действия и мисли, спрегнати с изпълнението на всекидневните задължения, налагани ни от живота, натрупват в нашата аура определени видове субстанции, действащи като проводници, или канали за проява на вътрешните, или скрити сили. Истинският окултизъм не изисква от човека непременно знание за това как се нарича душата на санскрит и някои други езици; не изисква той да натоварва своята памет с названията на всички седем сфери, или **локи**, принципи и т.н. Истинският окултизъм изисква стремежите на сърцето да придобият правилна насоченост, да се настроят в унисон с великия химн на

Братството и неофитът все повече да се утвърждава в мисълта за това, че в цялата вселена няма нито един човек, същество или дори молекула материя, които да не заслужават неговото внимание и любов, колкото и неугледно да изглеждат външно; тъй като всички те някога ще бъдат спасени и върнати към извора, от висотата на който някога са паднали.

СТЪЛБЪТ НА ДУШАТА

“Каквото е битието за формирането, същото е и истината за вярата” – е казвал Платон.

“Много са званите, но малко избраните”.

“От хилядите търсещи съвършенство само един ще успее да го постигне”.

Стълбовете на душата са изградени от вечна субстанция; и тези стълбове са точките на съприкосновение, върху които се разполагат великите фундаментални сили на морала и духа, необходими на събудилата се душа да осъзнае себе си като част от вселенското битие. Ако от хиляда търсещи на деветстотин деветдесет и девет така и не се удава да намерят търсеното в течение на един живот, то това е само защото те строят неправилно, или защото точките на съприкосновение още не са готови да приемат върху себе си товара на споменатите сили поради недостиг на опит. Не са спазени пропорциите или пък до този момент не са достигнати необходимата дълбочина и широчина, заради което вътрешните и външните центрове по никакъв начин не могат да се съединят един с друг. Кръгът не е затворен и пламъкът на съзнателния живот все още не е в състояние да прескочи от едната точка до другата, за да обхване цялата гама от чувства на всички нива. Едва когато в човека започне да се разкрива седмото или синтетичното чувство, физически проводник на което се явява шишарковидната жлеза на главния мозък, до него постепенно ще достигне осъзнаването на взаимовръзката, съществуваща между земните и небесните неща.

Окултистът, ученикът на живота, трябва да се научи да възприема цвета като звук, пренесен в друга вибрационна октава; да възприема звука като форма; а формата – като въплътена, материализирана светлина и живот на великия съзидателен принцип или на Бога. Необходимо е да се научи да усеща всички природни прояви и процеси като действие и взаимодействие на “двойките противоположности” – позитивните и негативните центрове на двата полюса на живота. Благодарение на това взаимодействие става смяната на годишните времена, звездите и планетите се движат в пространството, кръвта и другите вещества циркулират в тялото и тревата расте в полето. Универсалностите трябва да бъдат съотнесени с частностите, тъй като голямото се отразява в малкото: цялата вселена е отразена в молекулата. При това трябва да се помни, че външният живот зависи от вътрешния.

Материята е божествена по същия начин, както и духът; иначе розата не би могла да преобразява мрачните земни елементи в аромата и красотата на цветето. Божеството – божественото съзнание в материята – се показва всеки път, когато се удаде да се създадат необходимите за това условия. Божествените сили се въплъщават в цветето по същия начин, както душата – в човека.

В историята на тази планета е настъпил наистина чудесният ден, когато от неорганичната материя за първи път се е родил органичният живот, когато първата органична клетка, сътворена в родовите мъки на стихииите, е успяла да се изтръгне извън пределите на неорганичното царство! От този момент на земята се е появила нова полярност. Целият органичен живот, какъвто той е днес, е в дълг пред тази първа клетка-аватар. На природата се е наложило да претърпи неизброимо множество неуспехи преди да ѝ се удаде да събере заедно елементите, необходими за създаването на микроскопичната частица на затворената в обвивка протоплазма. И това е било **резултат** от всички предшестващи геологични епохи. Именно с тази цел е изстинала някога разтопената маса на земята. Плътните изпарения, изпълнили атмосферата и закриващи земята от преките слънчеви лъчи, са се кондензирали и са започнали да се спускат във вид на утайка върху горещата повърхност на планетата, за да се издигнат отново оттам нагоре, в по-прохладните атмосферни слоеве.

Накрая земята е изстинала и кондензираните изпарения са образували океаните. По осеяното с камъни океанско дъно са се понесли мощни течения. Бурните вълни, издигани от електрическите бури и другите, ужасни по своето могъщество сили, са се стоварили върху скалистите брегове. Скалите са се превръщали в пясък. Започнали са да действат химичните сили. Водородът, кислородът, азотът, въглеродът, сярата и другите елементи са се освобождавали и са създавали разнообразни съединения, които отново са се разпадали; и така е продължило до деня, когато в тишината и влагата на топлите и непрекъснато изпаряващи се океански води неорганичното царство за първи път е достигнало до точката на самоосъзнаване, въплътила се в неговите собствени молекулни елементи, съединили се във формата на най-първия за тази планета органичен клетъчен живот. И ето че сега вече многоклетъчното същество – човекът – изучава с научна точност условията и процесите на тези ранни епохи в историята на земята, старайки се да надникне не само във външния, но и във вътрешния живот, според това как се разширява неговото съзнание в резултат на привличането в човешката природа на елементи от други сфери, освен физическата и, като следствие, умножаването на количеството точки на съприкосновение с тези сфери.

Човешкото въображение трепти, смътно усещайки какви огромни възможности крие в себе си великото еволюционно събитие, състояло се неотдавна в живота на човечеството: търпеливата, съдържателна и многострадална същност, известна ви като труд (противопоставяне на капитала), достигнала накрая точката на самоосъзнаване и разбрала, че представлява органично цяло, снабдено с такива възможности, за които преди даже не е и мечтала. Ние вече сме казвали, че в днешно време преживяваме огнения цикъл и че в света трябва да се случат много важни неща, свързани с тази стихия или с нейните съответствия. Едно от тези съответствия са въглищата; и този елемент е трябвало да бъде приведен в движение, за да позволи на труда (като същност) да осъзнае своята важност и сила. След много неуспехи накрая било избрано правилното съчетание на елементи: и ето че нещо е произлязло, нещо се е родило, нещо е **станало**. И това още не е край, но само първата ивица светлина в зората на новия ден, настъпил за децата на Земята.

ПЛОДЪТ НА ЖИВОТА

Всеки нов век дава на света определен брой сравнително високоразвити хора, превъзхождащи по сила на интелекта и мъдрост всички свои предшественици. Да разпознае тези хора може далеч не всеки, но само тези малцина, които разбират, че личностите от такъв род се явяват естествени продукти на еволюцията – плодът на Игдрасил (Ясенът *Игдрасил* — в скандинавската езическа митология “световно дърво”, символично изображение на вселената), Дървото на Живота. Те са единствените оцелели след бурите и ураганите, свалили на земята всички останали цветове и листа на това Дърво.

За тези, които, отърсвайки пелената от своите очи, са могли да видят мъдростта, красотата и съвършенството на закона на всички закони – на еволюцията, съвършеният човек (или Учителят) изглежда естествена закономерност, без която между низшия и висшия човек – между човека и ангела би се образувала непроходима пропаст. Погледнете към което и да било царство на природата и вие ще забележите, че между различните негови стъпала няма значителни празнини. Вече само този факт в достатъчна степен доказва, че вдъхновяващата човешката раса надежда за окончателно постигане на съвършенство в действителност може някога да се сбъдне.

Противоположният полюс на надеждата – отчаянието – периодично смъква човека надолу, довеждайки до пределна крайност; и човекът се люшка между двата полюса като махало на часовник, докато не достигне равновесие. Със съкращаването на линията на живота от еволюционния импулс амплитудата на колебанията се скъсява, докато накрая душата не достигне централната, стационарна точка, където еволюцията на двата илюзорни аспекта – надеждата и отчаянието – завършва с тяхното сливане и появяването на бял свят на Три пъти родения – властелинът на мъдростта, реалността и единството.

Всеки велик мъдрец се е опитвал в своето време да внуши на човечеството мисълта за това, че смъртното щастие, което то напразно преследва, не е нищо повече от блуждаещо огънче. До наши дни е дошла легендата за една богиня, която векове е търсила щастieto. В края на краищата тя е паднала пред краката на Зевс и се е помолила: “Дай ми щастие или ми позволи да умира”. Зевс отговорил: “Върви на земята и намери там щастлива девойка. Сдобий се с нейната дреха и я облечи върху себе си, и ти ще станеш завинаги щастлива”.

Дълго, много дълго търсила богинята, но така и не намерила нито един абсолютно щастлив човек – нито омъжена жена, нито мъж. Накрая отчаяна тя отишла вдън горите, за да помоли още един път Зевс да ѝ дари забравата на небитието, но изведнъж видяла лежаща под дърво прекрасна девойка. От всички страни я заобикаляли обитателите на гората – птици, животни и даже пълзящи твари, и девойката разговаряла с тях, и се смеела, напълно отдадена на изпълващата я радост. Тя изглеждала съвършено щастлива, но всичките ѝ дрехи се ограничавали до това, което ѝ е дала природата. “Аз те чакам отдавна – извикала девойката на богинята – за да кажа: дрехата, която ти търсиш, аз изхвърлих. Тя сковаваше моите движения, притискаше гърдта и не ми позволяваше да дишам свободно. Свали и ти всичките си дрехи, освободи се от всички притеснения и седни до мен; и твоята душа ще придобие ако не щастие, то поне успокоение”.

Човекът търси своето щастие в другия човек, в обкръжаващите предмети и условия, но не намира нищо освен бързопреходно удоволствие, след което идва пресищането и накрая отвращението и отчаянието. Въпреки това нито един мъдрец и нито един бог не могат да убедят човека смирено да приеме истината, за да не му се налага още много години да се труди напразно. Всеки трябва сам да усвои този труден и продължителен урок. Чернотата и мракът на бездънната пропаст, отваряща се в краката му в момента когато той види, че се е лишил от всички свои земни владения, че възрастта или обстоятелствата са му отнели миналата сила и че зрението и слухът му изменят, буквално парализират неговия разум. Той не може да повярва по никакъв начин, че някаква вещ, или същество, или даже Бог са способни да преодолеят тази пропаст и да придобият съвършенство, радост и покой на противоположния бряг. Но любовта към Бога (или към доброто) е много по-силна от любовта към жената. И любовта на Бога (мъдростта) го хваща за ръка и казва: “Върви с мен и аз ще ти покажа съкровища, за които даже не си мечтал”.

ДУХЪТ НА ОБОДРЕНИЕТО

Вярата, любовта и състраданието, и техните противоположности са различните степени на субстанцията. И човешкият разум може да изведе своите вибрации на нивото на всяка от тези степени, повишавайки или понижавайки ключовата тоналност на своите желания. Вселенският закон за търсенето и предлагането действа на всички нива. Тези, които ходят, отпуснали своите очи и чувства към земята, търсейки зло и кал, непременно ще намерят и едното, и другото. Природата също има своите купчини смет; и редом с тях винаги може да се видят боклукчии, които ровят в калта и отпадъците, сортирайки ги съобразно своите идеи и пристрастия. Такива боклукчии се срещат във всички слоеве на обществото и те не трябва да бъдат презирани за тяхната работа, тъй като те са нужни на природата за реализация на нейните планове. Такива хора е лесно да се разпознаят по носещата се от тях лоша миризма на клевета и сплетни, прилепнала към тях по силата на спецификата на тяхната професия и невъзможна за премахване от всякакво количество използван от тях външен дезодорант на софистиката. Те никога не обръщат внимание на положителните качества на обкръжаващите, но попаднали в дома на съседа веднага се стараят да надникнат в задния двор, надявайки се да видят там купчина боклук. По такъв начин те се чувстват напълно комфортно на своето собствено ниво на съзнание и не помислят за каквито и да било други.

С помощта на любовта може да се предизвика проява на добро там, където не го е имало по-рано и по същия начин може да се предизвика зло със силата на ненавистта или завистта. Всеки човек е път, водещ към Бога, лъч, излизащ от Централното Слънце и завръщащ се към него през всички нива, от които той се състои. Ако на човека е необходимо да прояви своите най-добри и възвишени качества, той извежда във външната сфера на дейност своите вътрешни сили. Ако той предпочита да се прояви с лошата си страна, то създава прегради, затъмняващи неговата външна природа и препятстващи излъчването на вътрешната Светлина. Силите на безкрайния живот постоянно се стремят да събудят със своята любов божеството, скрито във всички форми, даже в най-примитивните, дори това да е

просто буца кал. Понякога става така, че даже калта, преобразила се, започва да сияе, преливайки се с всички сили на вечността. Ако човечеството на някой свят напълно изгуби цялата истина и любов, слънцето за този свят ще помръкне, тъй като равновесието на силите ще се окаже нарушено; а великият Закон изисква предлагането да бъде равно на търсенето: ако никой не търси истината, не идва и светлината.

“Ако някой ви създава пречки със сила, приветствайте това противодействие и не показвайте своята болка, но се постарайте да използвате възникналото препятствие за проява на добродетел в някаква друга форма. Помнейки за това, че всеки стремеж е свързан с ограничения, не се стремете към невъзможното. Но към какво, в такъв случай, трябва да се стремите? Към действието като такова. Постигнете това и целта, заради която ние сме изпратени в света, ще бъде достигната. Само едно нещо притежава действителна ценност – да се преживее живота в истина и справедливост, проявявайки милосърдие даже към несправедливостта и лъжата”.

Благоуханните цветя на светлината израстват от сърцето на битието. Гирляндите от звуци, смекчени в дълбините на страданието, започват да вибрират в душите, настроени в тоналността на великия химн на живота и любовта. Високите пикове на мелодията – стражите на възвишения стремеж на душата към сливане на собствения живот с живота на Бога – се издигат нагоре заедно с възхвалата на съединените животи. Само пръстите на любовта и жертвеността могат да докосват струните на вселенската арфа на вярата и милосърдието, раждайки сладкия аромат на хармонията, издигащ се към престолите на боговете, за да се върне оттам като благословия за човечеството.

ВРАТАТА НА ЖИВОТА

Този, който иска да проникне в тайната на живота и смъртта и да ги опознае е длъжен отначало да премине през вратата на безкористното служене. В древните храмове на мистериите, гръцки, Елевсински и Самотракийски, или в хода на великите мистерии на Египет на всеки претендент – мъж или жена се е предлагало отначало да посвети определен брой години на служенето на другите: на света или на държавата, в зависимост от неговите умения и способности. Едва след това претендентът се е считал за готов за изучаване на вътрешните сили на природата и за осъзнаване на своята съпричастност с тях.

В наши дни пазителите на централния пламък са позволили неголяма частица от знанието на тези мистерии да проникне през обкръжаващата този свят кора от егоистични желания; и хиляди хора, уловили мимолетния проблясък или отражение на силата и славата, които те са могли да достигнат, стремително са се втурнали „към светлината“. При това не повече от един на хиляда се е потрудил дори да се замисли за първите врати и още по-малък брой претенденти са могли да преминат през тях. И затова многото, игнорирайки ги, не са намерили нищо, освен външна тъмнина, пуста и непрогледна. Тези малцина, които са проявили неукротима воля и целеустременост и не са прекратили своите опити да проникнат през вторите врати, или охранителната стена, въздигната специално, за да ги опази от тях самите, са събудили в своите аури дотолкова мощна реакция на ниските

сили, че скоро са довели своята вътрешна природа до състоянието на пълно объркване, изразяващо се външно във формата на все по-нарастваща неудовлетвореност. Така че в края на краищата, бидейки отхвърлени назад към изходната точка, те са започнали разочаровано да крещат: „Това е измама!“, „Тук няма нищо!“

В същото време този път е толкова прост, че само детско сърце може да го открие и да премине по него. Великите Божествени и естествени сили на живота, любовта, мъдростта и знанието чукат на вратата на съзнанието на всеки четящ тези редове, непрестанно човъркат струните на човешката природа, стараяйки се да събудят в сърцето на всеки човек разбиране на вечните истини. Но уви! Раждането на това разбиране се отлага година след година и век след век заради нашето преследване на сенки и поради непосредствените задължения, които ние **не** изпълняваме, доколкото мислите ни са заети с по-отдалечени задължения, макар че, може би, изобщо никога няма да ни се наложи да ги изпълняваме.

Великите врата на ложата на живота винаги са отворени. Но вие трябва да загубите своя личностен живот, преди да го видите, вече безсмъртен, застанал на техния праг. Вие трябва да пожертвате частица от себе си, за да придобиете съответната частица духовна сила. Тогава вие сами ставате частица от тази сила. Няма смисъл да се отказвате от нещо такова, което вие самите **не желаете** – от това, с което вие сами сте готови да се откажете без всякакво съжаление. Това трябва да бъде нещо такова, което съставлява част от вашия собствен живот – плът и кръв от вашето сърце. И най-добрият способ за това е самоотверженото служене на другите без всякаква надежда за възнаграждение, с посвещаване на всяка постъпка на своята висша личност. Постепенно, според това как **атомите на низшата, личностна същност постепенно се заместват от атомите на духовната същност**, вие все по-ясно осъзнавате великия факт, че божествената сила може да стане ваша, за да ви помогне да отместите огромното желязно резе на персоналното желание, плътно затварящо великите врата на отрицанието, прокарани в стената на непроницаемата тишина, която разделя цветовете и нивата, отделя тялото от душата, времето от вечността и човека от Бога.

Желанията на личността трябва да умрат, за да може да се роди духовната същност. Възкресяването на живота от мъртвите постоянно се случва във всички царства на природата. Това е божествена драма, вечно разигравана в театъра на еволюцията на материята, силата и съзнанието. Висшата същност постоянно се опитва да изведе низшата форма от гробницата на материята, в която са я зазидали двама разбойници – личностните желания и амбиции, също постоянно стремящи се да откраднат или да отнемат със сила от човека „Словото“, свещената съзидателна и творческа енергия, изначално присъща на всеки атом на материята. Висшата същност, символизирана от Учителя, присъства при всяко възкръсване на духовната същност от материята. И от този момент тази материя придобива съвсем други качества и способности. Тя става одухотворен Храм – жилище, достойно за святото присъствие. Това е едновременно буквална и символична истина, нагледно илюстрирана от измененията, ставащи с тялото на Исус след преминаването от Него на последното посвещение на кръста на материята. И няма друг път към възкресението.

Истинският ученик, постигащ живота с всичките му тайни, трябва внимателно да следи неговото развитие да не се окаже едностранчиво, тъй като истинският окултизъм изисква всички нива на човешката природа да бъдат хармонизирани. **И материалното ниво при това е също така важно, както и всички останали.** Ако окултизмът не помага на човека да служи на възвишените цели и да носи на света реална, практическа полза, значи това е действително измама и клопка.

Великите фундаментални принципи на истината, върху които се изгражда вселената и които са обект на изучаване и постигане от ученика-окултист, трябва да имат конкретно приложение, при това не само в живота на самия ученик, но и в обкръжаващите го светски условия според възможността, предоставяна от текущото положение на нещата. Нужно е само да се намери срединната линия – линията на равновесие между нивата, между духовното и материалното. Достигайки тази централна точка човекът може да черпи по собствена воля и избор както духовни, така и материални сили и да ги използва целенасочено и ефективно за преобразуване на обкръжаващите го условия на материалния живот и предаването на същата балансираност и на тях. Вярно е също, че има хора, които, заставайки срещу властта на материята и стремейки се “да впрегнат в своята каруца звездата” на чисто духовните придобивки, не се спират докато не докато не попият достатъчно за тях количество духовна сила, след което удовлетворено и напълно естествено се потапят отново в материалния свят, доволни вече от това, че сега те могат да съединяват и свързват силите и истините на двете нива, преобразувайки ги в балансирана хармония от действия и чувства, носеща полза и благо както на тях самите, така и на целия свят като цяло.

ЦЕНТЪРЪТ НА СВЕТЛИНАТА

Престанете да търсите истината в сянката или да издирвате дирите сянка в истината. Низшият разум винаги приписва на висшите истини своите собствени мрачни и нечестиви свойства. За този разум всичко на светло изглежда зло. Затова живеете в сиянията на живота, където няма място за сенки.

Нима Учителят не ни говореше: „Вие живеете във вселена от сенки; и самите почти сте сенки. Великите божествени сили, седящи сега на престола, издигнат на върха на Планината на Боговете постоянно се стремят да проявят неизмерима мъдрост, знание и сила чрез вас – изкривените форми, проектирани от тях върху екрана на столетията, очаквайки с Христово дълготърпение кога най-после ще съзрее плодът – истинският Човек, способен да покаже на околните своето златно сърце, сега скрито от всички, освен от безкрайната любов. Вие и сами чувствате нереалността на всичко, което ви обкръжава: чувствате лъжата и неустойчивостта на призрачната субстанция, в която сте затворени и нейната дълбочина, грозяща ви с по-нататъшно падение, ако разбира се, вие още не сте паднали на (до) самото дъно. Уви! Някои от вас разпространяват (разпростираат) тези мрачни усещания върху всичко, до което се докосват, и не виждат във всички околни вещи и хора нищо, освен зло“.

Истинското знание принадлежи на душата. Душата е субектът на познанието (познаващият), способен на чувства и да става част от живота на

другите неща, предавайки после получените усещания във формата на мисли на своите външни оръдия – физическия мозък и неговия разум. У тази (Тази) група тънки сили, наричани от нас душа, има много чудесни способности. Четвъртото измерение на **вътрешната природа** не е секрет (тайна) за нея. За нея е достатъчно с концентрирано усилие да разпространи (разпростре) своята енергия на (върху) всеки обект, за да идентифицира временно с него своето съзнание и с това да придобие знание за всички негови елементи и качества. Но затова пък на нея далеч не винаги ѝ се удава да предаде на нечувствителния мозък полученото по такъв начин знание в една или друга степен. Знанието на душата може изкривено да отрази във възприятието на смъртния човек лъжливите знания, лъжливите идеали, егоизма, неестествените възгледи за живота и друг ментален боклук, задръстващ физическия разум, или пък изобщо да не ги отрази.

Ортодоксалните представи се ограничават, както изглежда, до това, че всеки човек има душа, която с по-голям или по-малък труд влачи след себе си през целия си живот. Всъщност душата няма на земята никакво практическо приложение, но въпреки това изисква постоянно внимание, тъй като е склонна някъде „да се губи“, ако я оставят без внимание. След смъртта обаче душата се оказва по-нужна от всичко; и за човека се оказва достатъчно само да се присъедини към нея, за да напусне този свят. В действителност душата е космическа сила, величието и властта на която превъзхождат въображението на низшата човешка личност. Нейното изграждане е започнало едновременно със сътворението на света и като материал за него са послужили качествата, субстанциите и силите, извлечени от богатия опит на миналото, натрупан в процеса на взаимодействие с различните нива на материята и състоянията на този и на много други светове

Душата е едновременно идеална и реална. Душата е действащият център на познание и движеща сила на всеки прогрес. Нейната сила позволява на човека да „открадва“ от природата нейните тайни. Тя облича във форма субстанцията на мисълта, превръщайки по такъв начин хората в изобретатели, първооткриватели и учени. Излъчвайки своята светлина през органите на чувствата, душата позволява на личностния разум да оценява, претегля и съпоставя различните качества, присъщи на хората и предметите. Тя позволява на разума да проследява движението на звездите, усещайки безкрайността. Тя е свързващото звено между Бога и човека. Затова едва ли може да се казва, че човекът притежава душа; по-скоро душата притежава човек.

Всеки окултен ученик трябва с всички сили да се стреми към това да стане истински център на светлината. Преди вътрешната светлина да успее да проникне през външната обвивка на личността, тази личност трябва да претърпи значителни изменения, трябва да се преобрази. Тя трябва да се насочи или преориентира към вътрешните сили. Между висшата и низшата личности е необходимо да се установи взаимна връзка. Но как може външният човек да преустрои себе си по такъв начин? Започнете с това да позволите на своя разум и душа да стоят на собствените си крака. Отхвърлете надалеч всички патерици, върху които досега сте се опирали; дръжте отворени вратите на разума; научете се да усещате непривързаност към плодовете на своите мисли и действия, към болката или удоволствието, към придобивките и загубите, към победата и поражението. Не разчитайте на другите и не позволявайте да ви влияят чуждите мнения. За този,

който разчита на чуждите внушения, пътят към състоянието на Учител е затворен; макар съветът на човек, сдобил се с високи успехи в напредъка към собствената душа, разбира се, може да бъде полезен.

Великият закон изисква всеки човек да върви напред сам, самостоятелно, и сам да завоюва своя собствен венец. Никой друг, даже Учителят, не може да завоюва този венец за него. Вътрешната светлина няма да успее да премине през вас, ако вашият разум се изменя под влиянието на чужди ментални сили или образи. Йога означава единение – брачен съюз на душата и разума. Според определението на Патанджали (Учителят на Древния Изток) йога се постига чрез „преодоляване изменчивостта на разума“. Разумът прилича на повърхността на езеро, видоизменяно от всеки отразяван в него обект и всяка мислителна вълна, смущаваща неговите напразно стремящи се към неподвижност води. Но ако тази тънка и възвишена категория субстанция, наричана разум, сте успели да направите чиста, спокойна и неизменна, истинската индивидуалност на душата би могла да отрази в нея влиянията и образите на най-съкровени истини, които тогава биха засияли в съзнанието на физическия човек с цялата своя кристална чистота.

Насочете своето съзнание навътре и се опитайте да погледнете на живота от своя собствена гледна точка – от своя собствен индивидуален център. Гледайте света с очите на душата и съдете за вещите и хората по плодовете, които те принасят.

ВЕЛИКИЯТ ПЛАМЪК

Външната дейност за благото на измъченото, изтерзано човечество е много важна, важна много повече, отколкото мислят болшинството, тъй като е призвана да придаде движещ импулс на великия поток, издигащ света на физическото ниво в периода, когато той преминава най-ниския участък на цикличната дъга. Но външната дейност ще остане егоистична и затова безполезна, ако светилникът на любовта и мъдростта, установен в сърцето на всяко човешко същество, не бъде запален от великия пламък, горящ без фитил и без масло. Пазителите на този пламък го раздухват в определени направления; но го улавят само тези, които могат, тоест тези, чиито светилници стоят готови **с подрязани фитили**.

ОДЕЯНИЕТО

Това, от което ние се опитваме да се избавим, защото го ненавиждаме или се боим от него, ни преследва дотогава, докато не го обикнем, при това толкова, че когато обектът на нашата ненавист или страх най-после изчезне, ние да почувстваме болка и празнота.

Учителят трябва да пази своето одяние неопетнено не поради страх да го изцапа, а за да не може калта, хвърлена върху това одяние, отразявайки се да поразии самия хвърлил я. И ето какво още казва облеченият в това неопетнено одяние, добито с тежкия труд на душата: “Вие, които сами сте видели и чули и които познавате закона, от който трябва да се ръководят учениците, вървящи по пътя на дясната ръка, не можете да заглушите моя глас, звучащ във вашите души; не можете отново да се потопите в бездната на невежеството, от която всички вие сте имали щастието да се измъкнете: тази крачка по пътя, водещ към Бога, вече е

направена от вас. Беше ви позволено да се докоснете до крайчето на Безшевното Одеяние, да се приближите до прага на Храмовите Врати и да видите крайче от Славата, лежаща върху Жертвения Олтар. И ако вие сега обърнете гръб на този Олтар и се завърнете в тъмнината, обкръжаваща външния двор, колко ли безпросветна ще ви се стори тази тъмнина! Вие сте Царски Синове и Дъщери. И ако вие замените своето първородство срещу дрънкулки, срещу мимолетна мечта, аз няма да мога да ви го върна и вие самите още дълги столетия няма да можете да го завоювате отново. Вие трябва да заплатите за своето първородство по царски: с чисто служене, с вяност към дома на вашия Отец, с любов към народа на Отца и с преданост към вашите Братя.

Той не може да поеме по-малко от вашите ръце без да оскверни Своя Царствен трон. И вие не можете да Му предложите по-малко, без да унижите своите предци. Вдигнете високо знамето на вашия дом и нека никакви земни почести, никаква лична корист и никакво адско войнство да не хвърлят това знаме и вас самите в краката на гонителите на вашите души.

Вашата висша еволюция зависи в много свои аспекти от вашата съгласувана целеустременост, от вашето единство, от вашата твърдост и способност да претворявате в живота замислите на Ложата. Аз искам вие да разберете, че Ложата както в миналото, така и сега винаги е била способна да доведе до хората своето слово и даже шума и суетата на физическия свят не са способни да заглушат нейния глас. И така ще бъде във всички времена.

Всеки ден ни носи умножаване на усилията и отговорността, и с всеки ден ние получаваме все по-малка подкрепа и ободрение от света на материята. Пътят към безкрайността е осеян с отломки от началото до края; и ако ние си позволим да се замислим над перспективата да попълним със себе си техния брой, то по-скоро именно това ще се случи действително с нас.

Вие нерядко подлагате на съмнение нашата мъдрост или прозорливост, когато става дума за избор на кандидати за заемането на едни или други отговорни постове, особено ако в достатъчна степен осъзнавате грандиозността на замисъла, в реализацията на който ви е предложено да участвате. Оглеждайки с мислен поглед своето обкръжение и забелязвайки в него немалко от тези, които вие бихте могли да наричате гиганти на научната и търговска мисъл, вие се удивлявате: защо ние не предлагаме на никой от тях да поеме върху себе си някаква малка част от отговорната работа. Вие не забелязвате, че или по силата на методите, които те са използвали за достигането на своя сегашен статус, или заради своя застарял егоизъм и пренебрежение към всичко, което се отнася към сферата на духовния живот, тези хора много често се оказват абсолютно безполезни за такава работа, като нашата; и ние можем да бъдем уверени в тяхната ненадеждност не по-малко, отколкото в успешното изпълнение на същата тази работа от много наши храмовници. Всичко, което ни остава, е да предприемаме все нови и нови опити дотогава, докато не ни се удаде да създадем ядро, способно уверено да противостои на всякакви съблазни”.

ЯДРОТО

“Докато вие не съберете ядро от предани, самоотвержени души, способни, ако е необходимо, да преминат през огън, на вас няма да ви се удаде да станете център на Ложата. И това, което аз ви казвам сега, е справедливо също и по отношение на другите. Вие няма да можете да отгледате урожай от пшеница, достоен за събиране, ако първо не избавите полето от плевелите.

Когато на Ложата се удаде да създаде централна точка, в нея се концентрира нейната сила, разпространявайки се оттам към всеки, който се оказва свързан с тази точка. Ние не можем да изменим този закон. Ние можем само да споделим с вас знанието за методите, с помощта на които вие бихте могли да реализирате някои свои стремежи; но успешното практическо възплъщаване на тези методи ще зависи само от вас самите. Фактът, че някои от вас не дооценяват значението на дадения аспект на централизацията по никакъв начин не влияе на съществуващия закон. И ако вие помнете постоянно за това, вие бихте могли да се избавите от много ненужни страдания и огорчения и бихте могли по по-съществен начин да придвижите напред нашето общо дело.

Ние никога не сме ви обещавали леки времена. Напротив, ние винаги сме казвали, че вие сте избрали за себе си трудния жребий, падащ се на всеки високопоставен представител на Ложата. Вие не можете да носите званието на нейни ученици и да не се подлагате при това на изпитанията, необходими за вашето развитие. Ще ви се наложи да пожертвате много. Веднага щом се привържете прекомерно към някого или към нещо, вашият прогрес незабавно спира в достигнатата от вас точка. Вие можете да бъдете уверени в едно: едва ли на някого се е удавало да достигне този център без да предизвика при това повече или по-малко значителни сили на триене. И ако силата на триене става нетърпима, това е сигурен признак за това, че човекът се намира не на мястото си.

Ние отново виждаме как между членовете на Храма и около тях се извива змийската опашка, а от змийската паст ту тук, ту там се стичат капки отрова. И някои храмовици поглъщат и усвояват тези капки, в резултат на което вредят и на самите себе си, и на общото дело. Изглежда, че на вас ви е много трудно да разберете и запомните, че вие практически всеки миг стоите всъщност с единия крак на ръба на Аид, а с другия – на ръба на девачан и че вашите собствени постъпки, воля и желания ежеминутно могат да ви хвърлят или в едната, или в другата крайност. Опитът от пребиваването в низшите сфери може да ви донесе впоследствие неопенима полза. Но докато вашите одежди все още миришат на сяр, вие няма да можете да споделите с обкръжаващото нищо друго, освен някаква част от същата тази миризма. На вас ще ви остане само понякога да се удивлявате на това колко неочаквано ви овладява изкушението да причините на своите близки някакво ужасно зло. И ако вашите вътрешни очи бяха отворени вие бихте забелязали, че вашият крак, стоящ на ръба на Аид вероятно е затънал много по-дълбоко и че в момента на изкушението са ви обкръжили силата и енергията на този долен свят и са проникнали във вашето естество. Такъв род преживявания представляват, ако може да се каже, установеното от Христос изпитание за своите ученици. Обаче аз не желая вашето съзнание да остане на споменатите нива дори минута по-дълго от необходимото и затова днес няма да ви кажа повече нито дума на тази тема.

Масите от човечеството пребивават в наше време в състояние, доближаващо се в някои отношения до маниакалното. Елементалните сили на космоса дотолкова са възбудени и активни, че астралната светлина се намира в състояние на постоянно смущение. Тази неустойчивост се отразява в човешките умове; и там, където с тези неустойчиви отражения се смесва волята, всеки път се ражда нова сила, която, завръщайки се в астралните сфери, довежда до съществено влошаване на жизнените условия. Когато човечеството еволюира до висотата, заема на сега от очистилите се души, тези враждебни сили ще бъдат изкоренени. И тогава условията на живот на широките маси от човечеството ще се изменят дотолкова, че целият свят, известен ви под името физическо ниво, ще се скрие от погледа – по естествен начин ще се потопи в по-вътрешните сфери”.

АСТРАЛНАТА ИЗМАМА

Повърхността на материалния океан се разпада на множество вълни под въздействието на ветровете и теченията; и индивидуалният наблюдател, наред с да погледне, може да види във всяка от тези вълни отражението на своето лице. И макар че тези отражения често се оказват изкривени, те създават в ума на наблюдателя илюзията за това, че целият океан отразява само неговия собствен образ. Същото може да се каже и за океаните на ефира и Акаша, миещи и проникващи всички форми на проявения живот: въздействието на индивидуалния разум и волята ги привежда в движение, предизвиквайки вълни, аналогични на тези, които ние можем да наблюдаваме в материалния океан. Тези вълни отразяват, на свой ред, също такива нереални и фантастични идеи и образи, възприемани от очите на разума – органът на духовното зрение. И по същия начин тези образи често предизвикват у възприемащото съзнание илюзията, че именно неговата собствена личност или индивидуалност се извисява над всички останали творения и че именно към него са насочени думите на съществата, статусът на които многократно превъзхожда неговото сегашно положение. Тази илюзия нерядко внушава на човека лъжливи представи за това, че той и само той е избран от Бога за някое велико дело; макар че в девет случая от всеки десет същите тези звуци (или думи) и същите тези образи чува и вижда всеки наблюдател (слушател), намиращ се в аналогични условия.

Макар че хората в своето болшинство са склонни да признават чисто теоретично, че вселената представлява единно цяло, те напълно забравят този факт когато се опитват да решават едни или други частни проблеми, свързани с живота на тази вселена. Те забравят, че само на четирите низши нива на проява съществуват и активно действат законите на разделеността и че на горестоящите нива съзнанието на един става съзнание на всички и съвкупното съзнание на всички се превръща в съзнание на Бога.

Трябва да се прокара ясна разграничителна линия между това, което ние наричаме истинност на астралното ниво и неговата измамност. То се явява измамно само от низшата, физическата гледна точка, но по никакъв начин от гледна точка на висшите нива на проява. Причината за тази привидна измамност се крие в нашите собствени лъжливи представи за разделеността на материята. В общуването с всяка от своите прояви (тоест с всяко от телата, които тя оживява)

космическата душа създава впечатление за съсредоточеност на своето внимание изключително върху това конкретно същество; докато в действителност всички хора, намиращи се във възприемчиво състояние на ума, могат едновременно да чуват едни и същи думи и да виждат същите тези видения; и всеки от тях по такъв начин има най-пълно и законно право да вярва, че именно той (или тя) се явяват единственият обект на внимание или адресатът, за когото е предназначено предаваното отгоре послание. И ако ние сериозно желаем да вникнем в смисъла на посланията на Учителя, ние трябва преди всичко да усвоим великия урок за единството, тоест за неразделеността на материята и духа.

ВАШИТЕ ОБЕЩАНИЯ

Облечен в своята аурна сфера Учителят ни предупреждава: “Враговете, с които вие трябва да се борите, са врагове на Ложата. Те не са ни най-малко ваши лични врагове; и техните опити да ви навредят в действителност са насочени срещу мен. Аз ви казах още в самото начало и оттогава периодически повтарях, че с присъединяването към работата на Храма всяка ваша крачка по този път ще бъде свързана за вас с необходимостта от нови жертви. Вие не осъзнавате – никой от вас – последствията на **вашиите собствени молитви и стремежи**. Казано по друг начин, в момент (или моменти) на екзалтация вие можете да обещаете да отдадете на Ложата, на Бога или на това най-висше, което вие сте в състояние да си представите, всичко, което имате, всичко, каквото представлявате и **в каквото се надявате да станете в бъдеще**. Давайки това обещание вие не осъзнавате, че то се записва в Книгата на Живота. Вашето предложение се приема. Но когато се стигне до дела, вие отново се отдръпвате в себе си, а после се учудвате, че върху главата ви се изсипват изкушения, злополуки и страдания. Вие не разбирате, че вашите обещания **се вземат под внимание** и че неизбежно ще ви се наложи да жънете техните резултати.

Аз искам да осъзнаете, ако е възможно, каква сила генерирате в такива моменти на увлеченост и съсредоточеност. Вие не можете да отзовете тази сила обратно, веднъж пускайки я на свобода. И затова аз ви казвам: **бъдете внимателни** и първо се убедете в това, че вие действително **искате** и **можете** да издържите всичко, което сами си навличате със своите думи, мисли и постъпки. Вие в своето болшинство сте хора въодушевени и затова се отдавате изцяло, ако може да се каже така, на волята на Светия Дух когато той от време на време се спуска върху вас; и вие не можете да знаете какви възможности ще ви предостави бъдещето в резултат на вашите действия и от кои от тях ще се възползвате, а кои ще отхвърлите. Ако вие преминете своето изкушение и издържите всички изпитания, вие ще придобиете сила. Освен това трябва да се помни, че не само самият обещал жъне плодовете на своето обещание; **всички тези, които по един или друг начин са свързани с него (или с нея)** усещат върху себе си в различна степен тяхното въздействие; и ако тези плодове се оказват благи, благото по същия начин се разпростира върху всички.

Последствията от привличане на вниманието към недостатъците на другите по правило биват много по-значителни, отколкото вие мислите или, по-точно, което вие **помните** в настоящия момент. Вие недооценявате огромната сила на

мисълта и звука. Например вие подозирате в нещо друг човек. Вие обгрижвате и всячески обмисляте това подозрение, създавайки по такъв начин в своя разум първия **жив** център на сила. После вие започвате да търсите потвърждение на своите подозрения, понякога използвайки при това подход, който в света наричат задкулисни методи. По-нататък вие вече **гласно** заявявате за своите подозрения, които стават за вас към това време неоспорим факт; и тогава във вашата аура веднага започва активно да действа **център** на съзнанието и **форма**, която вие сами сте сътворили.

Ние ще пропуснем засега въпроса за това какви последствия може да има това за човека, когото вие сте подозирали и ще поговорим за това какви последствия тези подозрения могат да имат лично за вас. Родената от вас форма, която вие самите сте снабдили с възможност да действа активно, може да се съхранява във вашата аура безкрайно дълго, независимо от това дали ще мислите за нея впоследствие или няма. И кармичните следствия на вашата грешка ще се върнат при вас чрез този, който е свързан с вас или не ви е безразличен, тоест чрез този, към когото могат да бъдат насочени потоците на вашите мисли. По тези потоци силата на подозрението, подхранвана от вас, се предава на разума на близкия ви човек и създадената някога от вас форма се отразява в неговото съзнание. **Това подсъзнателно внушение ражда желание**; и същото това подозрение, което по-рано вие сте хранели към един или друг човек, ще ви бъде върнато с удвоена сила и то ще изхожда от този, когото вие обичате повече от всички. Такъв е **modus operandi**, или кармичният ефект на всяка мисъл или изказване – както добро, така и зло. Само че злото при това се усилва поради влиянието на природата на ниското ниво, на което вие сега преимуществено действате”.

САМООТРЕЧЕНИЕТО

Докато страхът пред нищетата, страданието или смъртта ви карат да се въздържате от заплащането поне на част от цената, която изисква от вас законът в замяна на достигането от вас на съвършенство, вие никога няма да можете да прекратите прага на чертога на великото посвещение. Докато вие се бавите с осъществяването на някой аспект или условие на великото самоотречение, **вече обещано от вас** пред лицето на Ложата на живота, този аспект или условие ще останат за вас веригата, с която вие – жертвите на собствения егоизъм и нечестност сте приковани към космическото колело. Както Анания и Сапфира са се лишили от живот и имущество чрез злонамереното изкривяване на закона, така и всеки чела на Ложата, поискал служене, любов и преданост от Учителите в замяна на собственото ответно служене, покорност и любов, но пренебрегнал впоследствие част от обещаното, неизбежно трябва да се върне и отново да започне за се храни с плевели заедно със свинете (егоистичните елементи на човешката природа).

Докато вашите молби остават без отговор, докато вашата любов към плевелите остава незадоволена и вие все още сте съгласни да живеете със свинете, висшият закон няма да може да достигне до вас. Вие не можете да се търкаляте в мръсния обор и да мечтаете за плевели, и в същото време да се любувате на яркото сияние на мечата на духа, без да рискувате да бъдете разсечени наполовина.

Изборът е ваш; но направили този избор, вие сте длъжни да бъдете готови за неизбежните резултати. Бог не приема раздвоените сърца. Напълно възможно е да се случи така, че кармичният закон да не поиска от вас отказ от всичко, което ви е скъпо, даже ако вие сте готови да принесете тази жертва с леко сърце. Но докато привързаността към някоя вещ или творение ви карат да съжалявате заради необходимостта от полагане на тази вещ върху олтара на самоотречението, свещеният огън няма да може да слезе върху тази жертва и да се докосне до нея, оставяйки я по такъв начин безполезна; а низшите огньове, формиращи вашите привързаности, в крайна сметка ще изпепелят всичко, което ви е скъпо, оставяйки ви нещастни и безутешни. Не предлагайте на закона това, с което все още не сте напълно готови да се разделите. Останете си такива, каквито сте и пазете при себе си всичко, което имате, ако такова е вашето желание; но в този случай не се опитвайте да проникнете в сферата на собствената божественост.

ГЕОМЕТРИЯТА НА ВСЕЛЕНАТА

Материя, сила и съзнание.

Тяло, душа и дух.

Баща, Майка, Сестра, Брат.

Първо ниво на проявление.

Второ ниво на проявление – Светият Дух (или Pneuma).

Трето ниво на проявление – Баща-Майка.

Точка на проявление: Бащата започва да расте нагоре (или по-точно надолу), обособявайки от Себе Си великата Майка. Впоследствие силата на притегляне ги заставя да се сближат един с друг. Те се събират в центъра и създават двуполовия Син-Дъщеря, 4-то ниво на проявление, нивото на душата – „Градът, разположен като четириъгълник“ от книгата Откровение. Обръщане към съществата от това ниво се намира във 2-ри стих от Призива към Сплотяване. Първият стих на същия този Призив съдържа указание за духовен прототип, а 3-ти стих показва 5-то ниво, олицетворявано от двоен квадрат и триъгълник. 6-то ниво (или астралното, или нивото на по-нататъшното разделение) се изобразява във вид на 16 квадрата. 7-то (или физическо) ниво – на 49 квадрата. Тези символи, фигури и линии не трябва да се приемат просто като съответствие, тъй като това са буквалните факти, проявени като подразделения на космоса. И всяко ниво е разделено по указания по-горе начин.

Всяка съставляваща (или личност) на физическото ниво се явява отражение на една от линиите в геометричния рисунок на вселената. И това, че ние не виждаме продължението на тези линии, съединяващи помежду си различните точки, няма никакво значение. Душата (или истинската същност) вижда и разбира всичко.

Висшата математика е най-свещената от науките, известни на човека. Завръщането към безкрайното предполага противоположния процес. За да може физическият човек да си представи едно или друго космическо ниво, той трябва да започне от нивото на душата – от четирите в един. На всяка душа, или ще бъде по-точно да се каже груповата душа, принадлежат четири проявени същности. Всички те са живи същества, обитаващи едно от трите долни нива. Две имат мъжка природа и

две – женска. Всяка от тези духовни същности влиза в духовния квадрат, нивото на еволюция на който е дотолкова високо, че е недостъпно за разбиране от смъртния. Това са 32-та в един, имащи точен аналог на физическото ниво, където 32-те малки квадратчета се изобразяват вписани в един голям квадрат.

Поразмисляйки над това изображение може да се забележи, че всяка линия на едно малко квадратче влиза в състава на друго, демонстрирайки по такъв начин взаимно проникване и единство на всички животи. Ако индивидът губи по своя собствена вина (тъй като всеки трябва да помни, че всички тези символи са проявени в материята, силата и съзнанието) своето място на еволюционната стълба, този, който стои по-ниско непосредствено след него, разменя мястото си с него, тоест единият застава на мястото на другия. Това е достатъчно примитивен способ на изложение; обаче всички вие ще можете да разберете за какво става дума.

Тези квадратчета от души служат като крайъгълни камъни на великия Храм и имат своите аналози в организацията, известна под същото название. И централният квадрат е разположен тук, в Халцион. Всички други квадрати са поместени в съответстващите еволюционни точки и всеки от тях е свързан чрез своя особена линия с централния квадрат.

Едва ли може да се изложи същото това на по-прост и разбираем език; затова всеки трябва да напегне своята собствена интуиция, за да изучи и разбере всичко както следва. Тук е описана цялата схема на вселената. „Имащият уши нека чуе, а чувайки – да разбере“.

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

Въпрос. Не бихте ли могли да разкажете по-подробно за закона за търсенето и предлагането?

Отговор. Вие споменахте много важен окултен закон – закон неизменен и нерушим, законът за търсене и предлагане. Този, който иска от живота само баналности, нищо, освен баналности, няма да получи от него. Всяко пламване на раздразнителност, жестокост или подозрителност се връщат при нас в същия този вид. Мозъкът може да греши, но сърцето – никога, тъй като то е очистено с огън. Ненадминатата по своята дълбочина фундаментална истина е скрита в наставленията, които Христос е предал на Своите ученици: “Не хвърляйте бисера си пред свинете, да не би да се обърнат и да ви разкъсат”. Става ли дума за свине и бисер или пък за хора и духовни ценности, законът така или иначе остава неизменен. Човекът невинаги се отнася към неуспехите на своя ближен с дължимото милосърдие и линиите на животите се заплитат все по-силно. За много тук са виновни миналите въплъщения, обаче даденото положение на нещата **трябва** да бъде преодоляно. Ако един човек, оскърбен или уязвен от друг човек може напълно искрено да си каже: изглежда в мен самия има нещо, което е подтикнало моя брат или сестра да постъпи по такъв начин, с това той би удържал много важна победа, която би му позволила да се издигне над себе си. Помнете, че преплитането на вашата линия на живот с чужда създава ужасяваща неразбория в проявленията на различните нива.

Въпрос. Съществува ли някаква връзка между вулканичната активност и земетресенията?

Отговор. Най-непосредствена. Ако вие намерите време да изучите наличните съответствия, вие непременно ще откриете причината за всички неотдавнашни сътресения – не само на Везувий, но и на Мон Пеле (Мон Пеле или Монтан Пеле е действащ вулкан на остров Мартиника. През 1902 година негово катастрофално изригване е унищожило град Сен Пиер с население 26 000 души – бел. прев. от руски език) и на всички останали вулкани, както действащи, така и угаснали. По същия начин, както вулканите представляват отдушник за изход на силите на материалния свят, различните органи служат като отдушници за изход на силите в човешкото тяло. Такъв род аналогии вие ще можете да намерите навсякъде. Егоизмът и жестокосърдечие на човека събуждат в астралната светлина съответстващи астрални сили, проявяващи се впоследствие вътре в земята: всеки път, когато подобен род сила възникне и се запази достатъчно дълго на астрално ниво, тя неизменно се материализира като сила на материалното ниво.

Ако не бяха периодичните изригвания на вулканите цялата земя би се разпаднала на неизброимо множество парчета, което в крайна сметка някога неизбежно ще се случи. Такава глобална катастрофа винаги настига света изпълнен с низши сили и управляван от тях; такъв именно свят е Земята. Впоследствие парчетата от раздробената планета отново се привличат едно към друго и се струпват в центъра на силите, призвани да възстановят разрушената планета. Преминавайки период на очистване такава възстановена планета след много столетия отново става обитаема.

Въпрос. Значи подобна катастрофа ще се случи и със земята?

Отговор. Ще бъде така, ако земята не се очисти по някакъв друг способ.

Въпрос. И в този процес ще бъдат задействани същите тези космически сили?

Отговор. Процесът на очистване има много повече аспекти и модификации, отколкото можете да си представите. Споменатите сили правят много, за да очистят сърцата и живота на хората; и ако не бяха противодействащите сили, които също не спят, процесът на очистване би бил непрекъснат. Последствията от бедствието през 1906 година по-скоро ще бъдат съвсем не такива, каквито би могло да се желае. Към този център бяха насочени такива мощни енергийни потоци, които не можеше да не се стоварят със страшна тежест върху плещите на хората, притежаващи изтънчена природа. Проклятието на мамона започна да действа и тук. И затова много средства, насочени към това развалено място, само са развъртали тези, които дотогава са се съпротивлявали на силите на корупцията.

Въпрос. В последно време светът стана свидетел на такава продължителна серия космически смущения, каквато не е имало вече много столетия. Ще продължат ли и по-нататък?

Отговор. Те ще продължават докато не изпълнят своето предназначение. Вие знаете, че в някои случаи се налага урокът да се повтаря отново и отново, докато ученикът го усвои и извлече от него за себе си някаква полза. На душите на

земните хора им предстои да бъдат изтерзани както никога по-рано, преди да успеят да платят създадената от тях карма.

Въпрос. Съществува ли връзка между сътресенията, протичащи в земните недра и така наречените трусове и взривове, разтърсващи всички нива на социалния организъм?

Отговор. И едните, и другите имат едни и същи причини – все същите тези очистителни сили, действащи сега във всички ъгълчета на земята. Единствената разлика се състои в това, че в някои случаи са по-забележими първите, а в някои – вторите.

Въпрос. Какви сили стоят зад разрушителните набези на животни и насекоми, унищожаващи реколтата по полята?

Отговор. Потенциалната и кинетичната енергия на разрушението, безчинстваща сега в целия свят, може да бъде наречена „сила на гризача“. От всички разрушителни сили на природата нито една не може да нанесе такъв огромен ущърб за такова кратко време, както „поглъщащите“ – една от категориите вселенски разрушители.

Хищните птици, лешоядите и всеядните животни влизат в числото на външните носители на сили, генерирани на по-вътрешно ниво. На нивото непосредствено следващо земното има полуматериални тела, реагиращи на въздействието на мислените потоци, излъчвани от човека; и тези тела най-тясно са свързани с гризачите и с всички животни и насекоми, които се подразбират във въпроса. Толкова многобройните гризачи и насекоми на планетата са възплъщение на човешките мисли, при това мислите на хората, разумът на които в продължение на много животи изцяло е увлечен от натрупването на богатства. Тези хора представляват материализирани оръдия на алчността и създаваните от тях мислеформи се проявяват после в материализираните форми на разрушители.

Въпрос. Преходът от един лъч към друг се осъществява само в началото и в края или по всяко време по хода на движението на манвантарата?

Отговор. Зависи от това дали става дума за първичен (основен) или за вторичен (малък) лъч. Душата преминава от един лъч към друг, било то основен лъч или малък, в съответствие с потребностите на своята еволюция. Смяната на малките лъчи може да протече в хода на манвантарата; смяната на основния лъч – само в началото или в края ѝ.

Въпрос. Кого наричат Братя на Огнената Мъгла?

Отговор. Да се разпростираме върху тази тема би било абсолютно безполезна работа, доколкото човешкият мозък в неговото сегашно развитие не е в състояние да си представи същество, нямащо форма. А Братята на Огнената Мъгла са безформени. Те са преминали човешкия стадий на развитие преди милиони и милиарди години.

Въпрос. Ако силите са също души, то правомерно ли е да се разглежда всяко душевно състояние като отделна личност, стояща пред нас?

Отговор. Това е неразумно да се прави дотогава, докато вие не се научите да правите разлика между индивидуалните души.

Въпрос. С какво въображението се отличава от фантазията?

Отговор. Въображението е способност на душата да създава образи; а фантазията изцяло принадлежи на човешкия мозък. Това е функция на един от мозъчните центрове.

Въпрос. Какво е въздействието на кремацията върху живата същност, току-що напуснала физическото тяло?

Отговор. Тя облекчава процеса на освобождаване за астралната същност. Последната по-бързо се отделя от земята, тъй като нейната връзка с физическото тяло се прекъсва много по-рано отколкото в случая, когато позволяват на това тяло постепенно да се разпада на атоми.

Въпрос. Какво се случва когато ние критикуваме другите за грешки?

Отговор. Човекът усеща последствията от привличането на вниманието към чуждите недостатъци в много по-голяма степен, отколкото осъзнава или се замисля за тях когато критикува някого. Вие недооценявате огромната сила на мисълта и звука. Когато вие подозирате в нещо друг човек, вие подхранвате това подозрение и всячески го обмисляте, създавайки с това в своя разум първичен жив център на сила. После вие започвате да търсите потвърждение на своите подозрения, използвайки при това подход, който в света наричат „задкулисни методи“. Понататък вие вече гласно заявявате за своите подозрения, които считате към това време за неоспорим факт. И тогава във вашата аура веднага започва активно да действа център на съзнание и форма, явяващо се ваше собствено „живо творение“.

Тази породена от вас форма, която вие сами сте снабдили с възможност активно да действа, може да се запази във вашата аура безкрайно дълго, независимо от това дали ще мислите за нея впоследствие или няма. И кармичните следствия на вашата грешка ще се върнат към вас чрез този, който е свързан с вас или не ви е безразличен, тоест чрез този, към когото могат да бъдат насочени потоците на вашите мисли. По тези потоци силата на подозрението, подхранвана от вас, се предава на разума на близкия ви човек; и създадената някога от вас форма се отразява в неговото съзнание. Това подсъзнателно внушение ражда желание; и същото това подозрение, което вие по-рано сте хранели към един или друг човек ще ви се върне с удвоена сила; и то ще изхожда от този, когото вие обичате повече от всички. Такъв е *modus operandi* или кармичният ефект на всяка мисъл или изказване – както добро, така и зло. Само че злото при това се усилва вследствие влиянието на природата на ниското ниво, на което вие сега преимуществено действате.

Въпрос. Толкова ли е необходимо за еволюцията на планетата да я поразят това, което наричат грях? Нима не може да има еволюция без зло или грях?

Отговор. Не е възможно да си представите проявата на материята без възникването на двойката противоположности. От първото разделение на мъжкия и женския принципи се проявяват всички потенциални възможности на негативния

полюс или на това, което се нарича зло или (което е напълно справедливо) „материя, намираща се не на своето място“. Никаква материализация на сила или субстанция не е възможна без негативна сила. Благодарение на тази сила се придобива опит и проявената материя се връща назад, към по-горния цикъл на спиралата.

Въпрос. Значи тази негативна сила може да служи като инструмент на хармонията по същия начин, както една нота може да допълва друга; или като червения и зеления цветове, които, макар и негативни по отношение един към друг, заедно не създават дисхармония. Възможно ли е на всички планети въпросът да стои именно така?

Отговор. Не, само не в сегашно време. В бъдещия шести велик век това може да стане действителност, при това все по-разпространена според напредъка на циклите и достигане от обитателите на всички планети на все по-високо ниво от това, което ние бихме могли да наречем цивилизованост (в сравнение с нейното днешно ниво). Обаче съвършената хармония – в смисъла, който вие влагате в това понятие, в днешно време все още е недостижима на материалното ниво. И за да я откриете на вас би се наложило да проникнете в духовните сфери, където хармонията съществува, тъй като съществува единство.

Въпрос. Съществува ли закон, който ни задължава да преминаваме от една планета на друга?

Отговор. Да, това е законът за еволюцията. Човекът трябва да придобие целия опит, който може да му даде цялата вселена. Всички планети принадлежат към единния вселенски живот; но да се намерят две от тях с напълно еднакъв живот е също така невъзможно, както да се намерят на едно дърво две абсолютно еднакви листа. И затова душата трябва да преминава от една планета на друга, придобивайки целия възможен опит на всички и на всяка от тях.

Въпрос. На коя планета животът е еволюирал по-високо от всичко (в нашето разбиране за еволюцията)?

Отговор. На Юпитер.

Въпрос. Какво представлява животът на Меркурий?

Отговор. Там преобладава духовният живот или животът на душата, повъзвишен отколкото на Венера. Колкото по-близко е планетата до Слънцето, толкова по-високо е нивото на нейната духовност; тъй като с приближаването към Слънцето природата на планетата все повече заприличва на слънчевата.

Въпрос. Разкажете нещо за Светия Граал. Какво в действителност представлява Светият Граал?

Отговор. Изначално Светият Граал е висшата същност на всеки от вас. Всяка чаша, използвана в тайнството причастие или други религиозни церемонии, се явява символ на Светия Граал. Именно затова всички подобни съдове трябва да се почитат като свещени.

Въпрос. Чашата (или съдът) символизира душата, така ли е?

Отговор. Да, това е така. Всеки рицар или слуга на Светия Граал, тръгнал да го търси, в действителност осъзнато се стреми към духа, към висшата същност. И когато той осъзнато отпие от тази чаша, единството между неговата висша и низша същност ще се установи окончателно. Всеки път, когато опитва вино или вода от чашата на причастието, настройвайки при това своето сърце на правилната вълна, той прави поредната крачка, приближаваща го към целта на търсенето.

Въпрос. Какво се подразбира под думата “милосърдие”?

Отговор. Търсете истинския, библейски смисъл на думата “милосърдие” и вие ще можете по-добре да разберете характера на действието и противодействието на силите, необходими за приобщаване към душата. Както беше казано по-горе, тук присъства единният аспект на любовта и енергията на единия става енергия на другия. Вие трябва да се научите да използвате тази енергия по собствена воля, което е възможно само чрез покорност на това неотменимо душевно качество – милосърдието.

Въпрос. Може ли да се счита за истинско възприемането от някой от нас на това, което изглежда като ваше присъствие или пък на вътрешния глас в тишината?

Отговор. Всеки човек, движещ се нагоре по “пътя”, рано или късно достига определена точка или стъпало, където той встъпва в непосредствено съприкосновение с всеобхващащата божественост; и в този миг човек се ползва от такова божествено благоразположение, каквото той не е познавал никога по-рано. Той (или тя) става божество или, по-вярно, осъзнава своето единение с божеството и своята собствена божественост. В такива моменти човешката личност напълно се изгубва от погледа, тъй като човекът става подобен на Бога.

Именно този стадий на развитие става първопричина на всички така наричани лъжливи явявания на Христос във физическия свят – лъжливи само в плана на времето, тъй като всяко такова явление е действително Христос, само че възникващ като кратковременна илюзия, изпреварваща истинското време на пришествието. Понякога такова явление продължава само миг, понякога – ден или даже седмица, но рано или късно свършва. В такива моменти (или непосредствено след тях) човек осъзнава за известно време присъствието на висшата същност.

Висшата същност придобива строго индивидуални черти или, по-точно, ги притежава, за което далеч невинаги се досеща нейната физическа личност, възприемаща този велик феномен; напротив, на човека най-често му се струва, че с него говори някой друг, но съвсем не неговата собствена божествена същност. Вие вече преминахте през този опит, за който аз ви говоря. И макар че вие още не сте проникнали във вътрешната природа на дадения феномен, не е чак толкова важно кой именно е застанал пред вас – вашата собствена висша същност или моята индивидуална същност, или пък същността на някой друг Учител, доколкото изначално всички те се явяват един и същ велик дух. Когато човек достига дадена точка, вибрациите на неговото астрално тяло претърпяват определени изменения.

Не е възможно да се разтворят вратите към астралната светлина без да се разтвори при това вратата, водеща към противоположния полюс. Не може да се възприеме импулса на доброто, без да се събуди при това злото. Следователно

когато начинаещият окултист възприема вербалното послание, елементалите, отнасящи се към низшите нива, могат да получат достъп до неговата душа. И за този, който няма опит в подобни дела, е много сложно да отличи проявленията на висшата същност от проявленията на низшата.

Именно на това различаване учи човека практическият окултизъм. Никой не може да бъде уверен в това, че във всеки случай ще съумее да разпознае гласа, говорещ с него в тишината, освен ако всички негови вътрешни чувства вече не са достигнали в своето развитие до това ниво, което би им позволило да действат на астрално ниво също така уверено и безпогрешно, както неговите физически чувства действат на физическото ниво. Но ако вътрешните чувства на човека още не са еволюирали до такива висини, той трябва да се научи да **проверява всички** стигащи до него гласове с помощта на всички тези правила и закони, които му помагат да изследва природата на аналогичните физически феномени.

Въпрос. Явява ли се движението по низходящата [линия] естествен феномен на еволюцията?

Отговор. Да, безусловно. Черната магия – това е сянката на светлината, а светлина без сянка не може да има. За съжаление това, което на някои други нива веднага биха определили като черна магия, на това ниво въобще не се счита за нещо греховно. Това е въпрос, да се заемете с разглеждането на който съвсем не е така просто, както може да изглежда. В миналото вече имаше няколко случая (които, впрочем, аз не мога да изброя), когато Учители от 1-во и 2-ро стъпало стремително са падали от върха на стълбата на живота на самото дъно. Тъй като изкушението (както ние го възприемаме на нашето ниво) с преминаването на горестоящите стъпала става дотолкова интензивно, че превъзхожда въображението на обикновения човек. Търкулвайки се към подножието на стълбата душата може да се окаже на прага на изчезването, но после благодарение на запазилите се в нея остатъци от добро или пък от велика жертва, принесена от този, който може би е бил някога свързан с нея във висшите сфери, да се осмели на някакво велико самоотречение, някоя спонтанна жертва, способна да стане за нея първа възходяща крачка, завръщаща душата на пътя, от който тя някога се е отклонила.

Въпрос. Но може ли жертвата на друг човек да върне заблудилия се на истинския път?

Отговор. Точно когато аз ви говорих за това си спомних за един случай. Това е историята на същност, възвисила се в процеса на еволюцията, продължила не едно столетие, до Учител от 5-то стъпало. На това стъпало вече няма полово разделение и действащите на това ниво същества са съвършено различни от всичко, което вие сте в състояние да си представите, доколкото човекът при сегашната структура на неговия мозък не може да придобие адекватна представа за материята или субстанцията, съществуваща на нивото на духа. Тази същност, за която аз разказвам, беше подложена на велико изкушение (както бихте казали вие) и, не устоявайки, падна. Тя се плъзгаше надолу от стъпало на стъпало, докато не достигна нивото, където отново възниква разделение по полов признак. Оставяйки на едно от нивата своята женска съставна част тя се въплъти на физическо ниво във формата на мъж и, продължавайки нататък от лошо към най-лошо стана духовно

зла (което е далеч по-лошо, отколкото да бъдеш зъл само физически). В края на краищата тя достигна до такава точка на 8-та сфера, където би трябвало за душата вече да няма шансове за нов еволюционен подем. Всъщност това беше същата тази точка на изчезване, за която аз говорих по-горе.

Женската съставна част на тази същност се намираше известно време на нивото, където първоначално я оставиха. Но в края на краищата тя също се въплъти на земята, в значителна степен съхранявайки своите предишни възвишени знания. Тя знаеше, че някъде тук, на земята, живее в мъжки облик нейната половина и с помощта на окултистите по това време разбра къде е той и се отправи към него. Той не желаше да знае за нея. Той дотолкова затъна в греха, че не намери в нея нищо привлекателно за себе си. Но тя не го остави и го следваше от място на място. Накрая той попадна под влияние на секта, наричаща се по това време “дяволопоклонници” и вършеше мерзости и престъпления, самото име на които е невъобразимо за вас. Ето така той се свлече до точката на изчезване. Както вече казах, жената го последва; и в най-последния момент, когато изглеждаше, че всичко е загубено, нейните неуморни усилия все пак донесоха своите плодове: призовавайки на помощ енергията на тези, които той остави горе и които, както тя знаеше, до този момент се безпокояха за него, тя можа да раздуха едва тлеещата в неговата душа искрица живот. Той я уби; и тя знаеше, че ще стане така, но с радост прие тази жертва. Умирайки, успя с колосално усилие на волята да съедини, доколкото това беше възможно, своята душа с атомите, съставляващи неговото астрално тяло. И той съумя за един кратък миг да види, както понякога се случва с давящите се, всичко, което е вършел преди и възвишените сфери, откъдето е паднал. Той се възползва от предоставената му в това време възможност, за да спаси живота на своя съучастник, поемайки върху себе си цялата вина за престъплението, в което той действително беше виновен само отчасти. Заради това той умря в страшни физически мъки. И когато той предприе този опит за изкупление на собствената вина, той вече знаеше, че ще умре по подобен начин. Това беше достатъчно, за да може неговата душа вместо да изчезне, както ѝ се полагаше, да започне нов продължителен подем към върха на стълбата. Сега той вече достигна физическото ниво; и всички вие го познавате. Но аз не мога да ви кажа кой е той.

Въпрос. До каква степен Учителят може да направлява еволюцията на индивидуумите?

Отговор. На човечеството вече много пъти е казвано, че в своята намеса в делата на хората Учителите не могат да отидат по-далеч от определен, твърде ограничен предел, установяван от закона за индивидуалността и развитието. Само глупаците се втурват там, където даже ангелите не се решават да стъпят.

Обаче ние имаме пълното право да твърдим, че даже след години на учение и непосредствена помощ в усвояване на неговите плодове, мнозина както и преди безгрижно и небрежно се отнасят към практическото приложение на усвоените по такъв начин уроци за решаване на проблемите, възникващи пред човека на външното ниво на проявление. Човекът трябва да се опита да разбере, че на посветения е забранено да излиза извън рамките на намеците и указанията за това, че е желателно да направи едно или друго. Неспособността да разбере това и да

действия в съответствие с получените указания много често пречи на ученика да получи това, към което повече от всичко се стреми неговото сърце.

От незапомнени времена несъвършеният човек се опитва да натрапи своята воля на тези, които кармата е назначила да бъдат негови учители и наставници. Той измисля за себе си мними потребности и настоява за тяхното удовлетворяване с предимство. При изучаване на истинския окултизъм е жизнено важно, наред с останалото, да заприличате на малко дете. И тези думи ще бъдат повтаряни отново и отново, ако е нужно – столетия, докато ученикът не разбере не само с ума, но и със сърцето тяхната огромна важност.

Необходимо е всички ученици да осъзнаят следния факт: за Учителите изобщо не е важно дали ги признават за свои ръководители или наставници тези, които предприемат индивидуални или колективни опити да достигнат до осъзнато единение с Ложата. Техният дълг и привилегия е да събуждат в човешките умове всепоглътания стремеж към истина и мъдрост; а да се събуди той може само с развиване на интуицията или силата на душата. Истинското знание е невъзможно да се **даде**, то може само да се **придобие**.

Още едно важно нещо, което твърде често забравяте и вие, и другите, се състои в това, че Учителите са много по-жестоко ограничени в рамките на закона, отколкото вие самите, тъй като те са станали част, при това съзнателна част от този закон и всяко отстъпление от него от тяхна страна влече след себе си неизмеримо повече плачевни последствия, отколкото престъпленията, извършвани от тези, които в непълна мярка си представят какво вършат.

Въпрос. В каква степен учениците трябва да се стремят към натрупване на опит от психически преживявания?

Отговор. Най-голямата опасност за окултния ученик, стремящ се към астрални проявления се състои в неговата пълна неспособност да управлява предизвиканите от самия него астрални сили и правилно да тълкува тяхната природа. Болшинството ученици нямат ни най-малка представа за това как се отваря аурата в такива случаи и как в същото време я овладяват различни типове елементарни същества. На учениците постоянно и с цялата настойчивост внушават мисълта за необходимостта да укрепят своя разум и астрални тела чрез изучаване и практическо приложение в своя всекидневен живот на предадените им символични изложения на философските истини; тъй като само тези истини могат да помогнат на ученика да издържи и да се научи да контролира реалиите на астралния свят.

Никакъв обем астрален опит не е в състояние да ви обучи на тази наука. Всеки трябва сам да установи контакт между собствения физически и астрален разум, за да се научи правилно да тълкува своите астрални преживявания. А да се постигне това е възможно само развивайки съответните центрове на физическия мозък, отново с помощта на правилното, целенасочено обучение.

По тази тема би могло да се каже твърде много. Обаче съществува голяма опасност предадените Учения да бъдат неправилно разбрани и изтълкувани. В съществуващите сега условия е напълно естествено ученикът да придава по-голямо значение на видените астрални символи. Затова всеки ученик трябва да бъде напълно уверен в следното: Учителят на никаква цена няма да му предаде нито един от символите, ако той сам (ученикът) се стреми към това. Всичко, което той

ще види в съня си или в момент на пределното достъпно му съсредоточаване, ще бъдат най-много само астрални двойници на материалните форми или състояния, или пък тези форми, които още не са достигнали до проявено, физическо състояние. Ако желае да получи някаква вест от свой далечен приятел, ученикът едва ли ще започне да стои неподвижно и да размишлява съсредоточено за този приятел или пък за това състояние, в което приятелят му е длъжен, **по негово мнение**, да се намира. Ако приятелят поиска да му съобщи нещо, той ще направи това сам и вестта от него ще дойде неочаквано, когато разумът на ученика бъде зает с нещо съвсем друго. И ако изведнъж възникне необходимост да провери знанията на ученика или неговата способност да разбере правилно един или друг символ, този символ ще се яви пред него неочаквано, когато той оре земята на своята ферма или мете пода в своята стая. При това ученикът може да бъде напълно уверен, че дадения символ му е бил показан съвсем не защото той сам е пожелал това или е молил за това Учителя, освен ако той вече не е установил между себе си и Учителя връзката, която може да установи само той самият.

РЕЧНИК

По-долу се привежда списък на някои термини, използвани в ученията на Храма.

АВАТАР – божествено въплъщение. Спускане на Бога или на друго възвишено същество, излязло в своето развитие извън пределите на необходимостта от прераждане. Съществуват два вида аватари: родени от разума (или лишени от родители) и родени от жена.

АДИ – Първи, Първосъздаден.

АДИ, СИНОВЕ – Синове на Огнената Мъгла. Велики Творци.

АКАША, или **АЛАЙЯ** – основа, или корен, на всички неща.

АЛКАХЕСТ – виното на Живота. Универсален разтворител.

АЛХИМИЯ – божествена Наука за Живота, от която е произлязла съвременната химия.

АНДРОГИНЕН – съчетаващ мъжки и женски признаци.

АНТАХКАРАНА – мост между материята и духа. Разбиране, или способност да се разбира.

АСТРАЛНО ТЯЛО – ефирен двойник, или сянка на човека или животното, съществуваща в астралната светлина.

АСТРАЛНА СВЕТЛИНА – невидим (за смъртния) план, обкръжаващ нашия и всички останали светове, на който пребивават в продължение на великите световни периоди астралните тела на всички живи неща или същества чак до своята “втора смърт”, след която одухотворяващият принцип се премества по-нагоре, а неговата обвивка постепенно се разпада.

АТМА – божествена монада. Висша душа, или седми принцип в човека.

АУМ – свещена дума, или сричка. Трима в един.

АУРА – психоелектрическа сила, която се излъчва от всички тела и обекти и обкръжава тялото, приемайки яйцевидна форма. Нейните цветове се изменят с развитието на разума и душата. Способен да я види ясно е окултистът и просто човек с повишена чувствителност.

БУДДХИ – вселенска Душа. Духовна душа или Христос в човека.

ВОИН – висша същност. Първото проявление на Христос.

ГУРУ – наставник или учител, разкриващ дълбинните закони на Живота и неговите тайни.

ДЕВАЧАН – рай, място за отдых между възплъщенията.

ЕГО – възплъщаващият се дух; нишка на душата, преминаваща от един живот в друг и в края на краищата съединяваща се с висшата същност в девакхан (девачан), или нирвана.

ЕЛЕМЕНТАЛИ – същности, с които са населени стихииите, съответстващи на Земното, Въздушното, Огненото и Водното царства. Това са пери, джинове, банши, феи, елфи и други същества, които окултистът може да подчини на себе си, а също и елементарият. Слепи, безотговорни сили.

ЕЛЕМЕНТАРИИ – развъплътени души на деградирани хора, откъснали се от своите висши същности и с това загубили своя шанс за спасение. Тези души остават в камарупните обвивки. Тях ги влече неудържимо към привичните земни условия и спътници.

ЕФИР (ВИСШ) – при древните светлоносна субстанция, изпълваща цялата вселена. Одеянето на Всевишния. При съвременните автори просто ефир.

ЙЕРОФАНТ – титла, която са носели главните сред adeptите или посветените; в древните Храмове. Велик Учител.

ЙОГА – медитативно съсредоточаване с цел достигане на Просветление.

КАДУЦЕЙ – кадуцейт се състои от две змии, обвиващи скиптър. Той символизира падането на първичната материя в грубото, земно материално състояние, а също възстановяване на загубеното равновесие.

КАЛПА – период от земната еволюция.

КАМА-МАНАС – низш разум.

КАМА-РУПА – низше тяло на желанията; форма, продължаваща да живее след смъртта на физическото тяло; обвивка, която истинската душа оставя. Призрак, който медиумът може да направи видим. Веднъж узнал пътя към земната сфера, този призрак се завръща отново и отново, използвайки като паразит тялото на медиума.

КУНДАЛИНИ – една от силите на природата, скрита във всеки човек и проявяваща се в тези, които могат да я развият с помощта на йогично съсредоточаване.

ЛИНГА ШАРИРА – астрално тяло. Появява се преди раждането на физическото ниво и умира с освобождаването на последната молекула материя.

МАЙЯ – илюзия. Термин, употребяван по отношение на всичките четири низши нива на съзнанието.

МАНАС – разум.

МАНАСА-ПУТРА – синове на вселенския Разум. Същества, живеещи и действащи на третото ниво на вселенското съзнание.

МАНВАНТАРА – периодът на проявление, противоположен на пралайя, или на покоя. Цикъл с продължителност от 4 320 000 000 слънчеви години.

МАНТРАМИ – стихове или отделни фрази от метафизични съчинения, използвани заради определени звуци, числа и букви, съдържащи се в тях.

МАНТРИ – стихове от ведически книги, използвани като защиты и заклинания.

МОНАДА – безсмъртна част на човека, превъплъщаваща се в низшите царства и постепенно прогресираща в тях в хода на преминаване през всички типове и нива на материята, с които тя се оказва свързана в процеса на постепенно повишаване нивото на вибрация.

НЕОФИТ – начинаещ. Терминът се използва също за обозначаване на учениците, или чела от низшите степени на великата Ложа на вселенския живот.

ОКУЛТИСТ – ученик, постигащ тайните на окултизма или скритите закони, управляващи вселената.

ПРАЛАЙЯ – период на отдых между два периода на проявление. В човешкото и животинското царства на него съответства сънят.

ПРАНА – жизнен принцип. Дихание на живота.

ПСИХЕ – животинска, земна душа. Низш манас.

ПСИХИЧЕСКИ – от думата “психе” – душа. Определение, прилагано към две различни нива на съзнание, наричани обикновено висша и низша астрална светлина.

РУПА – форма. Тяло на всяко същество или обект.

САТ – неделим. Вечно скритото “То”.

СКАНДА – признак, характеристика. Ограничен принцип, създаван с мисъл, дума или постъпка и сливащ се с аурата на възплъзващото се Его в неговите следващи възплъщания.

ТАТТВА – фундаментален принцип на природата, съотносим с едно от физическите чувства. В екзотеричен план се различават пет таттви; останалите две остават при съвременната човешка раса в латентно състояние.

ФОХАТ – енергия, събуждана с дума. Космическа сила на звука. Движеща сила и равнодействаща на всички жизнени сили; казано по друг начин – същност на електричеството.

ЧЕЛА – ученик. Слуга и последовател на посветения.

ЮГА – една хилядна част от калпата, или големия световен период.

СЪДЪРЖАНИЕ

НИВА НА ФОРМАТА.....	Fehler! Textmarke nicht definiert.1
ТВОРЕНИЕ НА ДУШАТА.....	Fehler! Textmarke nicht definiert.3
МИСЛЕНО АКЦЕНТИРАНЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.4
ИЗКУСТВОТО НА ЖИВОТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.5
ПРИТЕГЛЯНЕ И ГРАВИТАЦИЯ.....	Fehler! Textmarke nicht definiert.6
БОЖЕСТВЕНИЯТ СТАТУС НА АВАТАРА	Fehler! Textmarke nicht definiert.6
ПРАВИЛНО И НЕПРАВИЛНО ДИШАНЕ.....	Fehler! Textmarke nicht definiert.7
ВИДЕНИЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.9
ВЕЛИКАТА ПТИЦА.....	Fehler! Textmarke nicht definiert.10

ИСТИНСКИЯТ ГРАД	Fehler! Textmarke nicht definiert.11
ФРАГМЕНТ ОТ «ГРАДЪТ НА БЪДЕЩЕТО»	Fehler! Textmarke nicht definiert.11
ЦЕНТРАЛИЗАЦИЯ И ДЕМОКРАЦИЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.12
ЕВРЕЙСКАТА РАСА	Fehler! Textmarke nicht definiert.12
ИЗХОДЪТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.13
ЛИГАТА НА НАЦИИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.14
ЗАКОНЪТ ЗА АВАТАРИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.16
ХРАМОВА ТЕРАПИЯ. Урок I	Fehler! Textmarke nicht definiert.16
ХРАМОВА ТЕРАПИЯ. Урок II	Fehler! Textmarke nicht definiert.19
ХРАМОВА ТЕРАПИЯ. Урок III	Fehler! Textmarke nicht definiert.20
СВЪРЗАНИ И ОСВОБОДЕНИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.21
ЗАГРИЖЕНОСТ ЗА МОТИВИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.22
УНИВЕРСАЛНИТЕ СИЛИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.22
ЗНАЧЕНИЕ НА САМОАНАЛИЗА	Fehler! Textmarke nicht definiert.24
ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЗЕМЯТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.25
ПЪТЯТ КЪМ СЪВЪРШЕНСТВО	Fehler! Textmarke nicht definiert.26
ЦЕЛЕУСТРЕМЕНОСТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.27
ДОЛНИТЕ ПОДНИВА	Fehler! Textmarke nicht definiert.28
НОВАТА ЗВЕЗДА – ЕРОС	Fehler! Textmarke nicht definiert.29
ОМ, ИЛИ АУМ	Fehler! Textmarke nicht definiert.30
ХАРМОНИЯ И ОТГОВОРНОСТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.32
СИЛИ И ВЛАСТИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.34
ЕСТЕСТВЕНИЯТ ЖИВОТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.35
ЗАКОНЪТ ЗА БЕЗКРАЙНОСТТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.37
ЦЕНТЪРЪТ НА БИТИЕТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.38
БРАТСТВО НА ДУШИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.40
ГРАД ЗА ХОРАТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.42
ПОЩЕНСКА КУТИЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.42
ТАЙНАТА НА ОГЪНЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.43
ЕСТЕСТВЕННОСТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.44
ДРЕБОЛИИ НЯМА	Fehler! Textmarke nicht definiert.45
ЧОВЕЧЕСТВОТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.46
«БОЖЕ МОЙ»	Fehler! Textmarke nicht definiert.48
ПСИХИЧЕСКИТЕ СИЛИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.49
СПИРИТУАЛИСТИЧНИЯТ КОНТАКТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.51
САМОВЛЮБЕНОСТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.53
ПСИХИЧНО ЗРЕНИЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.54
СИЛАТА НА ЙОГА	Fehler! Textmarke nicht definiert.55
САМОАНАЛИЗ, ОСНОВАН НА ДЕСЕТТЕ ПРАВИЛА НА 4-ТАТА СТЕПЕН	
НА ВЕЛИКАТА БЯЛА ЛОЖА	Fehler! Textmarke nicht definiert.56
ИМЕНАТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.57
КОРЕНИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.58
ВЪЗКРЪСВАНЕТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.59
МАЙЧИНСТВОТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.60
ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ЛОШИТЕ ПРИСТРАСТИЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.61
ЗЛАТНИТЕ ЗАПОВЕДИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.62

РАЗГАДАВАНЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.63
ЗВАНИЕТО АДЕПТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.65
КОЙ Е «ПОСРЕДНИКЪТ НА ЛОЖАТА»?	Fehler! Textmarke nicht definiert.66
ИЗРЕЧЕНАТА МОЛИТВА	Fehler! Textmarke nicht definiert.67
СВЕТЛИНАТА НА СЛЪНЦЕТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.69
ИСТИНСКАТА СВОБОДА	Fehler! Textmarke nicht definiert.70
ДУШИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.70
НИРВАНА	Fehler! Textmarke nicht definiert.70
ЖЕНСКИЯТ ЦИКЪЛ	Fehler! Textmarke nicht definiert.72
ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.74
ЛОЖАТА НА УЧИТЕЛИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.74
ПРЕДАНОСТ И РИТЪМ	Fehler! Textmarke nicht definiert.75
УВЕРЕНОСТТА НА ПРАВЕДНИКА И САМОУВЕРЕНОСТТА НА	
ФАРИСЕЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.75
НАУКА И РЕЛИГИЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.77
БОЖЕСТВОТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.78
ЕДИНИЦА И МНОЖЕСТВО	Fehler! Textmarke nicht definiert.78
СКРИТОСТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.79
ЛИГАТА НА НАЦИИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.80
ЧАКРИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.80
ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.81
ЦЕНТРАЛНАТА ТОЧКА	Fehler! Textmarke nicht definiert.88
РИТМИЧНИЯТ МОТИВ	Fehler! Textmarke nicht definiert.88
КАКВО Е РЕЛИГИЯТА?	Fehler! Textmarke nicht definiert.89
ПОВОД ЗА СЪЛЗИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.92
ИЗПИТАНИЯТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.93
КЪМ ХРАМОВИЦИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.94
ИЗПИТАНИЕ НА ВЯРАТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.95
БЪРЗОТО ДВИЖЕНИЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.95
ТЪРСЕТЕ ПРАВИЛНИЯ ПЪТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.96
МАСЛИНЕНАТА КЛОНКА И МЕЧЪТ	
НОВИЯТ ИМПУЛС	Fehler! Textmarke nicht definiert.98
ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.100
АЛКОХОЛ И НАРКОТИЦИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.102
ПОЧИТАЙ СВОЯ БАЩА И СВОЯТА МАЙКА	Fehler! Textmarke nicht definiert.105
ГРУПОВИТЕ ДУШИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.106
И РЕЧЕ БОГ	Fehler! Textmarke nicht definiert.108
ХРОНИКА НА ЖИВОТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.108
СЪЩЕСТВУВАЩИТЕ УСЛОВИЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.110
БОЯЗЛИВИТЕ И МАЛОВЕРНИТЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.112
ИСТИНСКИТЕ ОКУЛТНИ ПОТРЕБНОСТИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.112
СИНОВЕ НА СВЕТЛИНАТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.113
ТЕТРАЕДЪР	Fehler! Textmarke nicht definiert.116
ПОЩЕНСКА КУТИЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.117
ГОСТИ НА БОГА	Fehler! Textmarke nicht definiert.118
ПОЩЕНСКА КУТИЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.120

ГРАДЪТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.	121
ПОЩЕНСКА КУТИЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.	123
РАЗЦВЕТ НА ЖИВОТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.	123
ЦЕНЪРЪТ НА БИТИЕТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.	125
ЕДИННИЯТ ГЛАС	Fehler! Textmarke nicht definiert.	126
РАЗВИВАЩАТА СЕ ВСЕЛЕНА	Fehler! Textmarke nicht definiert.	127
ЕДИННОТО СЛЪНЦЕ	Fehler! Textmarke nicht definiert.	129
НЕДОСТИГАЩИТЕ ЗВЕНА	Fehler! Textmarke nicht definiert.	131
ГРАЖДАНСКА ОТГОВОРНОСТ	Fehler! Textmarke nicht definiert.	131
СОЛАРНОТО СЕМЕЙСТВО	Fehler! Textmarke nicht definiert.	133
СТЪЛБЪТ НА ДУШАТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.	134
ПЛОДЪТ НА ЖИВОТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.	136
ДУХЪТ НА ОБОДРЕНИЕТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.	137
ВРАТАТА НА ЖИВОТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.	138
ЦЕНТЪРЪТ НА СВЕТЛИНАТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.	139
ВЕЛИКИЯТ ПЛАМЪК	Fehler! Textmarke nicht definiert.	141
ОДЕЯНИЕТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.	141
ЯДРОТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.	142
АСТРАЛНАТА ИЗМАМА	Fehler! Textmarke nicht definiert.	143
ВАШИТЕ ОБЕЩАНИЯ	Fehler! Textmarke nicht definiert.	144
САМООТРЕЧЕНИЕТО	Fehler! Textmarke nicht definiert.	145
ГЕОМЕТРИЯТА НА ВСЕЛЕНАТА	Fehler! Textmarke nicht definiert.	145
ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ	Fehler! Textmarke nicht definiert.	146

УКАЗАТЕЛ	Fehler! Textmarke nicht definiert.	153
РЕЧНИК		

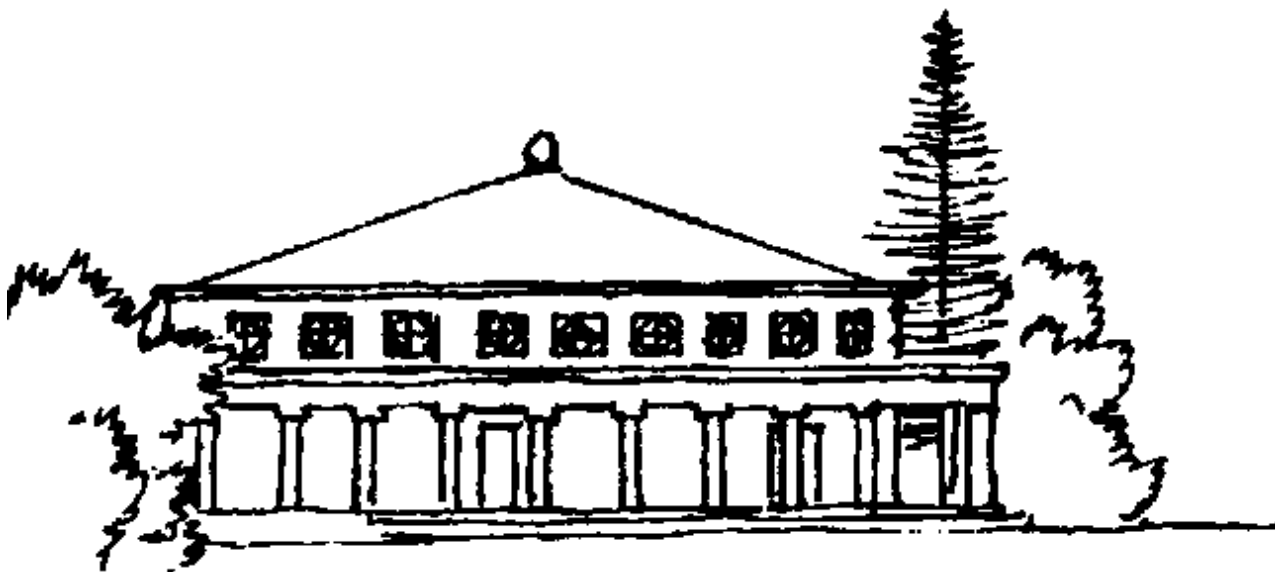
ХРАМЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Цели и задачи

1. Утвърждаване на висшите истини, достъпни за нас под формата на духовна интуиция, като фундаментален фактор на човешката еволюция.
2. Разпространение на философията на живота в хармония със законите на Бога и Природата.

3. Съдействие за разширяването на пределите на науката от физическото към свръхфизическо и за синтеза на дадените на човечеството отгоре духовни учения.
4. Принос в изучаването и развитието на изкуствата, като един от най-важните пътища за практическа духовна работа за благо на човечеството.
5. Съдействие за постигане на великия Закон за Единството на всичко съществуващо чрез формиране на истинско обществознание, отразяващо всестранните взаимовръзки между хората, човека и Бога, човечеството и Природата.

The Temple of the People, Halcyon, California

С цялата необходима информация за храма на Човечеството може да се запознаете на официалния сайт на обществото (Ники, преводът на думата community от английски включва и „комуна“ и „общество“ – явно преценката е според контекста. Оставям последната преценка на теб) в мрежата на Интернет.

<http://www.templeofthepeople.org>

В Русия постоянна рубрика по материалите на Храма вече от години води списанието “Делфис”.